Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

~~Ubar. b25~~
KW 235
E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΠΕΡΙ

ΑΠΙΣΤΩΝ.

PALÆPHATI DE INCREDIBILIBVS.

CORNELIVS TOLLIVS
in Latinum ſermonem vertit,
& NOTIS *illuſtravit.*

Koninklijke Bibliotheek 's Hage

AMSTELODAMI,
Apud Ludovicum Elzevirium,
cIↄ Iↄc XLIX.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ILLVSTRIBVS.
NOBILISSIMIS.
MAGNIFICIS.
DOMINIS.

SVPREMAE. CVRIAE.
DVCATVS. GELRIAE. ET.
COMITATVS. ZVTPHANIAE.

SENATORIBVS.

VT. ET.
POTENTISSIMORVM. EIVSDEM.
DVCATVS. COMITATVSQVE.
ORDINVM.

DEPVTATIS.

PRIMAS. SVAS. CVRAS.

L. M. Q. D. D. D.
CORNELIVS. TOLLIVS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ANni jam duo ſunt, Perilluſtres Gelriæ Antiſtites, ex quo non meis meritis, ſed incredibili Veſtra benignitate, in Provincialem hanc Academiam introductus, aliqua ſubinde publicè etiam auſus ſum, fuerint illa licet non ſatis interim ſicca & ſevera. Nam venturum paullatim tempus ſperabam, quo teneras vires adultior ætas adſtringeret; modò non tenuem nimium laminam duxiſſem, & quam cælatura altior poſſet perrumpere. Neque enim illa mihi multorum natura unquam arriſit, qui & ingenium judicio præſumunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

& ſcientiam ſæpe ad opinionem aucupantur: ſed quorum ita formata cogitatio eſt, ſterilia multo labore vinci, & contra ab uberioribus multa ratione limari, multa uſu deteri, atque annis decoqui matureſcentibus. Atque hinc mihi ſpes roboris, & adverſus judiciorum varietates ſupererat, ut etiamnum ſupereſt, regreſſus ad veniam, velut emendaturo ætate, ſi quid ſplendidum magis & excelſum deſideraretur. Sic poſt mediocre temporis ſpatium Latinis Græciſque literis, & Eloquentiæ inſuper principiis impenſum, illud mihi & eſt antiquiſſimum & ab initio fuit, ut me totum iſtis ſtu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

diis tranſmitterem, quæ ſolæ humanitatis & eruditionis nomine à ſapientioribus nuncupantur. Iſtis in literis cum quæ rudior diligentia obſervavit, publici facere juris eſſet animus, quoties mentem ſubibat veterum inſtitutum, quo plurimùm ingenii monumenta inſcripſêre celebri loco conſtitutis; toties de maximis Veſtris honoribus, toties de ingenti liberalitate, toties de ſingularibus beneficiis cogitabam, Viri Illuſtres, & in conſiliis rerum graviſſimarum, ac totius adminiſtratione Reipubl. præclariſſimè verſati. Neque ſanè æſtimo intrepidus, quid tantis judiciis, tantis ingeniis de-

debeam; &,niſi maxima quæ-
que,convenire nil cenſeo Vi-
ris tam excellentibus. Sed
molâ litabant antiqui Diis
ſuis, qui Hecatomba non
poſſent,quique frugum offer-
rent primitias, gratiſſimi ha-
bebantur. Horum ego con-
firmatus exemplis, poſitâ ve-
recundiâ, ad templa Veſtra
accedo, dúmque pro dona-
rio opus conſecro primâ na-
tum fœturâ, non ſpero me
Numinibus Veſtris aut mole-
ſtum eſſe, aut importunum.
Eſt hoc PALÆPHATVS,
veteri Græciâ dignus Scri-
ptor. qui priſcorum figmen-
ta, non prout vulgo narran-
tur, ſed ad hiſtoriæ fidem ac-
curatiſſimè reſolvit. Quippe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

in quibuſdam & argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipſe relationis ordo pertexitur: at in aliis, quæ ultra res geſtas allegoriam habent auguſtiorem, argumentum quidem fundatur veri ſoliditate, ſed hæc ipſa veritas per quædam compoſita & ficta profertur. Alia autem ad divina & naturalia cognoſcenda nobis inſerviunt; alia informant ad vitam rectè inſtituendam. Primi exemplum generis eſt Saturni, Cæli, Iunonis, cæterorumque deorum fabula; quam eleganter libris de Natura Deorum explicat Tullius, ut & philoſophorum Homerus, Plato, Zenon, Cleanthes, Chryſippus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Siculus Diodorus, & alii ſexcenti. Cum enim indignum putarent hominibus plebejis communem proponi ſapientiam, ne vel eam non æſtimarent, vel abſq; ullo labore perciperent; alii fabulis, conjecturis alii, alii ſimilitudinibus abditam, quaſi obſcuris rerum tenebris involverunt. Scilicet, ut recte Syneſius in Calvitii encomio, τὸ μὲν ῥᾷστον καταγελάσεται ὁ δῆμος· δεῖται γὰρ τερατείας. *Ridet ac deſpicit plebs, quod facillimum intellectu: opus verò ei narratione prodigioſa.* Fabulæ, quæ ad alteram Philoſophiæ partem, in actione poſitam, pertinent, vel moraliter conſiderantur, vel politicè, vel œconomicè; cujus

potiſſimum generis ſunt illæ Æſopicæ, elegantia fictionis, prædicante Macrobio, illuſtres. Moralem dico, quæ non tantùm de carentibus ratione animalibus, ſed de plantis etiam, de membris, de corporibus, ſcripta eſt. Exemplum ejus apud Aphthonium adfertur de formicis, & cicadis, quæ adoleſcentes prudentiam docet, atque ad labores improbè tolerandos inflammat. Illa de ranis trabe ſua non contentis, & regem poſtea ſerpentem nactis, ad Politicam ſpectat, præbetque imaginem civium eorum, qui Principis alicujus benignitate & clementia abuſi, mox truculentiſſimæ alterius

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

terius libidini mancipantur. Politicæ ſimul & Oeconomicæ adaptari poteſt fabula illa Menenii Agrippæ de indignantibus corporis humani membris, ſua curâ, ſuo labore, ac miniſterio, ventri omnia quæri; illum in medio quietum nihil aliud, niſi datis voluptatibus frui. Comparatio enim eſt, quam inteſtina corporis ſeditio ſimilis ſit iræ plebis in patres, aut erga dominos ſervorum. In ſimilibus fabulis locum habet illud Quinctiliani: *Illæ quoque fabulæ, quæ etiamſi originem non ab Æſopo acceperunt, (nam videtur earum primus auctor Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos*

ſolent præcipue ruſticorum & imperitorum, qui & ſimpliciùs quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, facile iis quibus delectantur, conſentiunt. Neque alienum eſt, quod de ejuſmodi fabularum genere ſcriptum reliquit Gellius ſecundo Noctium Atticarum: *Æſopus ille è Phrygia fabulator haut immerito ſapiens exiſtimatus eſt, cum quæ utilia monitu ſuaſuque erant, non imperioſè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt: ſed feſtivos delectabileſque apologos commentus, res ſalubriter ac proſpicienter animadverſas in mentes animoſq; hominum cum audiendi quadam illecebra induit.* Eſt & altera fabulæ ſpecies, quam rationalem dicimus, quâ homi-

minem fingimus aliquid agentem, ut deſcendentem ad inferos Herculem, tot tantaque ſuperantem monſtra, Orphea lyræ ſonitu tigres lenientem & leones, ſaxa teſtudine moventem Amphiona, cæteraque id genus, quæ partim ex opinione hominum, partim ex hiſtoria videntur promanâſſe. Ex opinione hominum, ut de Hercule, de Theſeo, quos tam ingentia opera perfeciſſe, ac propterea in deorum relatos numerum, omnino credebant. Ex hiſtoria, quæ nempe ſic à poëtis poſtea immutata ſunt, ut licet è veris incredibilia facta fuerint, poſſint tamen ad veritatem facillimè redigi. Quem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Quemadmodum de Centauris ficta fabula, quòd primi Theſſaliæ populi equos domuerint ſingulares. De Niobe in ſaxum commutata, quòd lapideam imaginem filiorum ſepulchro dolore oppreſſa mater appoſuerit. Quod ſi enim καλὸν τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας. *pulcrum eſt mendacium, cum auctori utile, & audienti non obeſt*, ſicuti apud Heliodorum ſuo ait Theagini Chariclia: quanto ſanè pręſtabiliora ſunt poëtarum mendacia, in quibus, ut Gorgiam dixiſſe auctor eſt Plutarchus, libro eo, Quomodo à Iunioribus audiendi ſint poëtæ; ὅτε ἀπατή-

σας δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπαθέντος. *qui fefellit juſtior eſt, quàm qui non fefellit; & qui falſus eſt, ſapientior, quàm qui falſus non eſt.* Neque putamus aliquem fore tam inſulſum, ut omnes fictiones poëticas uno ordine habeat pro mendaciis; utpote quæ figuræ tantum ſermonis ſint, atque ad veritatem ut plurimum reducantur. *Cum fictio noſtra*, ut loquitur alibi Auguſtinus, *refertur ad aliquam ſignificationem, non eſt mendacium, ſed aliqua figura veritatis. Alioquin omnia quæ à ſapientibus & ſanctis viris, vel etiam ab ipſo Domino, figuratè dicta ſunt, mendacia deputabuntur, quia ſecundum*

dum uſitatum intellectum non ſubſiſtit veritas in talibus dictis. At ſæpenumero improbandi mores hominum noſtrorum, qui ſi reconditam aliquam fabellam ad Theologi Philoſophique lucernam examinaverint, gaudent ſibi tanquam grande quid exequutis; cùm interea apud pleroſque cordatiorum nimia ſubtilitatis affectatione in faſtidium adducantur. Commendavero illis quod in Arte monet Venuſinus:

Ficta voluptatum cauſſa ſint proxima veris;
Nec, quodcumque volet, poſcat ſibi fabula credi.

Dum verò in altiſſima fabularum ſenſa introſpicere conan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

nantur, & quid ſub illis contineatur aut moribus utile, aut religioni, aut naturæ arcanis, inveſtigare curioſius, diligentiam produnt, ſed obſcuram. Qui autem de antiquorum figmentis hiſtoricam rationem reddidêre, & cur quæque ita excogitata ſint, cauſſas explicârunt, ſunt inter priſcos Meliſſus, Lamiſcus Samius, Dorotheus, Euanthes, Euphorion, Damaſcius, Ponticus Heraclides, Silenus Chíus, & quem jam novâ à me luce donatum Magnifico Veſtro nomini inſcripſimus, Palæphatus. Commendabitur ſpero Vobis, Illuſtres Gelriæ Proceres, liber hic tum auctoris nomine,

tum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

tum rerum fide; ſolùm rogo, ut aliquam etiam gratiæ partem interpres mereatur. Neque enim conſideretis velim, quid ſit in labore poſitum, quem & emendando & illuſtrando operi inſumſi; ſed quid animi mei inductio atque voluntas angulo conditum habeat interiore. Omnia hæc à ſingulari Veſtra benevolentia prolixa fore confido induſtriæ meæ rudimento; Voſque indignum judicaturos, ut, niſi ſummam laudem in aliquo ſtudio juvenis aſſequatur, vix videatur ſummam vituperationem poſſe vitare. Deus Opt. Max. Vos, Magnifici & Excellentiſſimi Domini, publico Patriæ &

Aca-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Academiæ egregio diutiſſimè augeat, conſervet. Imprimis pace domi foriſque conſtitutâ flagrent in animis Veſtris tum Sapientiæ & pietatis, tum ſtudia illa literarum; quibus nihil in omnibus diſciplinis vel magis divinæ eſt mentis opus, vel ad omnem hominum vitam neceſſarium magis. Interim magna pars malè conſulentes miſeræ atque improvidæ juventuti odio atque exiliis multant ſuaviſſimas Muſas; cùm tamen earum doctrinis ante excolere animos, & ad ſapientiam concipiendam imbuere ac præparare deberent. Vos ſi genibus annixas erigere, tueri, atque in honore retinere

non

non minori utilitate, quàm laude publica, volueritis; omnes uno ore res geſtas Veſtras in cælum efferent, eritque nemo, qui Magnanimos Gelriæ Proceres cum exceptione laudaverit. HARDERVICI Kalend. Auguſti, cIↄ IↄCXLVIIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

LECTORI.

EN *novus hic tibi Palæpha-*
tus, Lector Benevole. Qui
primus eum auctorem pu-
blico dedit, fuit Aldus Ma-
nutius, ac deinde Baſileæ Philippus Pha-
ſianus, cum interpretatione ſua, im-
propria dicam, an inepta; item Phor-
nuto περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας (*ut*
verus eſt titulus, non ut vulgo, περὶ τῆς
τῶν Θεῶν φύσεως) *& libris tribus Iu-*
liani Aureliani Leſſignienſis de cogno-
minibus Deorum Gentilium. Cum in
hæc opuſcula incidiſſem, prima ſtatim
fronte ſic arriſit Palæphatus, ut planè
dignus videretur, qui opellâ meâ etiam
in his terris reviviſceret. Animum im-
primis confirmavit Vir Illuſtriſſimus, &
Incomparabilis, Claudius Salmaſius;
qui utriuſque ſcriptoris, & Palæphati
& Phornuti, ſuppeditavit mihi ex ve-
teri libro Londinenſi ἀπόγραφον. *Hu-*
jus auxilio plurima loca correxi; va-
riantes lectiones, quæ leviores videban-
tur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

tur, cuivis capiti ſubjeci; textum autem retinui vulgarem, quod neque ipſe probarem, neque ab aliis probari viderem, conſuetudinem illorum, qui auctorum verba pro arbitrio ſuo ſæpe temere immutata orbi obtrudunt. Phornutum quoque à me recenſitum propediem proditurum foras polliceor; nec non Hiſtoricum Byzantinum, ineditum hactenus, Cinnamum de rebus geſtis Imperatorum Ioannis, & filii ejus Manuelis Comneni. Tu modò fave meis conatibus, ac judicium præſta obtrectatione & malevolentia liberatum, Candide Lector & Benevole.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

TESTIMONIA VETERVM DE PALÆPHATO ΠΕΡΙ` ἈΠΙ'ΣΤΩΝ.

Theo Sophiſta Capite περὶ Ἀνασκευῆς.

Καὶ Παλαιφάτῳ τῷ Περιπατητικῷ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται.

Plutarchus Sympoſiacon lib. XXVII.

Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.

Athenæus lib. XV.

Ἰδοὺ καινὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος.

Euſtathius in Iliados α.

Ὅτι δὲ ἐγίνοντο οἱ ἱπποκένταυροι καὶ γυναῖοι καὶ δεξιοὶ κελαΐζειν, καὶ ὅτι λῃστρικῶς ἔζων, καὶ ἡ τοῦ Παλαιφάτου ἱστορία φησί.

Idem in Iliad. κ.

Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου καὶ τὴν

οἰκείαν

οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνῦνον, ἔφη τὸ, καινὸς οὗτοσὶ Παλαίφατος. ὁ δὲ καὶ παροιμιάζεται ἐπὶ τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἷά τε ὄντα προσοχὴν ἔχειν.

Idem in Odyſſeæ λ.

Οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἱστορήσαντος, ὅτι Σφίγξ γυνή τις ἦν εἰδεχθὴς περὶ τὴν Βοιωτίαν, λῃστρικὴ καὶ φονία, ὡς Παλαιφάτῳ δοκεῖ.

Suidas.

Παλαίφατος. Πάριος ἢ Πριανεὺς, γεγονὼς κατὰ Ἀρταξέρξην, ἀπίστων βιβλία έ. τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθήναιον ἀναφέρουσι, πλὴν καὶ οὗτος ἔγραψε.

Iſaac. Tzetzes in Lycophronem.

Παλαίφατος δὲ ὁ Στωϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὀδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδμον λέγει, ἐλθόντας ἐξ Φοινίκης, καὶ τούτους διαπείραντα συμμαχίαν σχεῖν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Ioan. Tzetzes Chil. 1, Hiſt. xx.

Ὁ δὲ σοφὸς Παλαίφατος, ἀνὴρ ἐκ
Περιπάτου,

Ἀλλη-

Ἀλληγορεῖ τεμμάχιον, ἢ μέρος τεμμαχίου, &c.

Idem Chil. II, Hiſtor. XLVII.

Οἶμαι δὲ καὶ Παλαίφατος οὕτος αὐτὸ διδάσκει,
Τὴν ἐκτομὴν τῆς Δήμητρος ὃ λέγει δὲ τοῦ ἄλσους,
Ἥνπερ ἡμεῖς εἰρήκειμεν πρᾶσιν κλημάτων εἶναι.

Ibidem Hiſtor. LIII.

Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, τέκνον ἐμὸν, μοι δοκεῖ. (τυγχάνει.
Οἶμαι τοῦ Παλαιφάτου, δὲ τοῦ Στωϊκοῦ
Κάλλιστον ὂν, οὐχὶ σαθρόν.

Idem Chil. VII, Hiſt. XCIX.

Χρὴ κενταύρους τὸ λοιπὸν, μηδὲ κενταύρους λέγειν,
Παλαίφατε σοφώτατε. τὰ Παλαιφάτου ταῦτα.

Apoſtolius Centuria II.

Ὁ δὲ Παλαίφατος περὶ Ἀμαλθείας οὕτω φησί.

Ὅτι Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιω-
τίαν, &c.

Virgilius in Ciri.

Infamem tali merito rumore fuiſſe,
Docta Palæphatiâ teſtatur voce papy-
rus.

Hieronymus in Chronico Euſe-
biano ad annum DCXXX.

Secundùm quorundam opinionem, hac ætate Phrixus cum Hella ſorore fugiens inſidias novercales, viſus eſt per mare vehi ab Ariete velleris aurei. Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus inſigne aries erat. Porro Palæphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

Idem ad annum DCLXXV.

Pegaſus equus velociſſimus cujuſdam mulieris fuit, ſive, ut Palæphatus *affirmat, Bellerophontis navis fuit.*

Idem ad annum DCXCV.

Ea quæ de Spartis memorantur,
quos

quos Palæphatus ſcribit, quum proxi-
marum eſſent regionum, adverſus Cad-
mum ſubitò extitiſſe, & propter re-
pentinos, quaſi de terra contractus, &
ex omni parte confluctus, SPARTOS
vocatos, tunc geſta ſunt.

Idem ad annum DCCXXXVI.

Eæ, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui viſus eſt ſimulacra feciſſe moventia. Primus enim omnium pedes ſtatuarum a ſe invicem ſeparavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolâſſe pennis æſtimatus ſit.

Idem ad annum DCCLVI.

Sphingam verò ſcribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum reſtitiſſe.

Idem ad annum DCCLXXII.

Bellum Lapitharum, & Centaurorum ſub hoc tempore: quos ſcribit Pa-

læphatus libro De Incredibilibus nobiles fuiſſe equites Theſſalorum.

Idem ad annum DCCCXLIII.

Ea, quæ de Vlyſſe fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit ſpoliare hoſpites ſolitam. Scribit Palæphatus Incredibilium libro primo: Sirenas quoque fuiſſe meretrices, quæ deceperunt navigantes.

Oroſius Lib. I, Cap. XIII.

Sed Theſſalos Palæphatus in libro primo Incredibilium prodit, ipſos à Lapithis creditos dictoſque fuiſſe Centauros, eò quod diſcurrentes in bella equites, veluti unum corpus equorum & hominum viderentur.

DE PALÆPHATIS,

Ex Libro Illuſtris Viri,

GERARDI IOANNIS VOSSII de Hiſtoricis Græcis, altera parte auctiore nunc propediem lucem viſuro.

Palæphatus, grammaticus Ægyptius, vel juxta alios, Athenienſis,

ἔγρα-

ραψε ἱστορίαν ἰδίαν, Suida teſte. Ex uo etiam edidiſſe cognoſcimus Ægy-tiam philoſophiam, & argumenta in imonidem, & μυθικῶν librum unum, & λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Quo-rum poſtrema duo idem poterant volu-nen credi; niſi apertè diſtingueret Suidas. Præterea Troica (quorum præ-ter alios meminêre Stephanus in Χα-ρμάτῃ, & Suidas in Μακροκέφα-λοι) à nonnullis grammatici hujus eſ-ſe credebantur. Compluribus id opus libris conſtitiſſe, indicat, quòd Harpo-cration in Δυσαύλης laudet Palæpha-tum ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν; atque idem in Μακροκέφαλος citet ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν. Alii alterius eſſe exiſtimâ-runt. Incerta eò res eſt, quia quatuor fuêre Palæphati. Vnus erat poëta epi-cus Athenienſis: alter Parius, vel Prie-nenſis: tertius hiſtoricus Abydenus: quartus grammaticus iſte Ægyptius, vel Athenienſis. Trium priorum ætas à Suida indicatur. Nam Athenien-ſem ἐποποιὸν ſupparem fuiſſe Phemo-

noæ ait, vel fortaſſe etiam antiquiorem: Parium vel Prienenſem refert ad tempora Artaxerxis: Abydenum ad ætatem Alexandri Magni: quarti autem tempus ignoratur. Ex quatuor iſtis primus in conſiderationem non venit hoc loco. Quod ſiquis nôſſe volet, quæ carmine ſcripſerit, adeat Suidam. De tertio autem, Abydeno nempe hiſtorico, actum nobis lib. I. cap. IX. Superſunt ſecundus, quartúſque: quorum ille Parius, aut Prienenſis; hic Ægyptius, vel Athenienſis fuiſſe, dicitur à Suida. Priori tribuit quinque libros ἀπίστων; *ſed addit, à quibuſdam eos adſcribi Palæphato Athenienſi: ac hunc quoque illud argumentum tractâſſe. Verùm cùm poſtea refert, quæ ſcripſerit Athenienſis Palæphatus, non nominat libros* ἀπίστων: *ſed* λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. *Exſtat hodiéque Palæphati operis fragmentum; quo poëticæ fabulæ explicantur. Id Parii Palæphati arbitrantur Cælius Rhodiginus lib. XXX. Antiq. Lect. cap. XXXIV, & Lilius Gyraldus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

aldus dial. II. hiſtoriæ Poët. Quam & ſententiam ipſi primitus ſecuti fuimus: ſed poſtea mutavimus. Movit Theo in Progymnaſmatis capite περὶ ἀνασκευῆς, καὶ κατασκευῆς: ubi hunc n modum loquitur: Παλαιφάτῳ τῷ περιπατητικῷ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον. Ac ſimiliter nſcripſit autor librum, quem habemus. Siquidem illum eo pacto orditur: τάδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. In Theonis autem verbis conſiderandum, quòd ἀπίστων ſcriptorem appellet Philoſophum Peripateticum. Imò & Ioannes Tzetzes, qui ſæpius citat Palæphati Μυθολογικὰ, nunc eum vocet φιλόσοφον Στωϊκὸν, ut Chil. IX. Hiſtor. CCLXXIII: nunc ἄνδρα ἐκ περιπάτου, ut Chil. X. Hiſtor. XX. Quorum ſi alterutrum verum ſit; diverſus fuerit à Pario illo, ſive Prienenſi, qui ſub Artaxerxe vixit. Nam Zeno, Stoicæ ſectæ conditor, demum floruit everſo jam Perſarum imperio ab Alexandro Magno; imò Rege hoc jam exſtincto, &

ſucceſſoribus ejus inter ſe de imperio decertantibus. Nec Parius *ille* Peripateticus *rectè dicatur; cùm appellatio ea conveniat nulli, qui Ariſtotele ipſo antiquior ſit. Sic igitur ſtatuo, ſi* Palæphatus, *quem habemus, eſt unus ex illis Suidæ memoratis, eſſe illum incertæ ætatis, Ægyptium, ſive Athenienſem; quem & ipſum* περὶ ἀπίϛων *tractâſſe, ibidem dicitur.* Tantùm *metuo, ne Suidas nobis duos confundat* Palæphatos; *quorum unus fuerit Ægyptius, alter Athenienſis; unus grammaticus, alter philoſophus.* Nam *ſcriptor ille Suidæ vocatur* Grammaticus; *Theoni philoſophus* Peripateticus; *Tzetzæ nunc* Peripateticus, *nunc Stoicus; ut vidimus.* Cùm *autem* Tzetzes *ſibi parum conſtet; & Theo longè ſit antiquior: potiùs peripateticum fuiſſe cenſeo. Etſi Ioſephus Scaliger, in poëmate, quod* Ciris *inſcribitur, Stoicum & ipſe nuncupet: nempe à* Tzetze, *ut puto, deceptus.* Palæphati *ejus libri* περὶ ἀπίϛων, *de quo diximus,*

me-

eminit quoque Virgilius, ſive alius,
Ciri:

Infamem tali meritò rumore fu-
iſſe,
Docta Palæphatiâ teſtatur voce
papyrus.

riorem ſic verſum reſcripſi, Paullum eopardum ſecutus, Lib. x. *Miſcell. ap.* XXIV. *Vbi in vulgatis perperam ſt* meritorum more. *Poſteriori verſu etineo ſcripturam vulgarem: licet mi- imè me fugiat, non Georgium Fabri- ium modò, ſed Ioſephum quoque Sca- igerum, pro* papyrus *reponere* Pa- hynus. *Mentio ejus præterea eſt a- ud Probum in* III *Georgicôn; Eu- ebium in Chronicis ad numerum* ↄCCLVII, *ubi de Tyndari libris, & alibi; Oroſium lib.* I, *cap.* XIII.

DE

PALÆPHATO

Clariſſimi Viri

CORNELII TOLLII,

Eloquentiæ ac Græcæ linguæ in Academiâ Gelricâ Profeſſoris ordinarii, Nobiliſſimiſque Curatoribus atque Academiæ à ſecretis.

Quouſque diris impiârit fabulis
Orbem erudita Græculorum vanitas,
Miſcens profanis ſacra, mortales diis,
Rerumque ſeriem ſacrilego obnubens Chao!
Hiſtoria læſa plangit, Aſtrea ingemit,
Polus erubeſcit, mille criminum reus,
Natura monſtris ipſa factitiis ſtupet.
Non hancce ſapiens pertulit Palæphatus
Inſaniamque, infamiamque ſæculi;
Quin horridarum fictionum origenes
Scrutatus accuratiore lumine;
Larvaſque, perſonaſque rebus detrahens,
Illuminavit aureâ noctem face,
Moleſtiarum, ſumtuumque prodigus,
Dum cuncta haberet explicata, quæ brevi,
Sed erudito fidus exhibet libro.
Illuſtre Sidus Græciæ, Palæphate,
Quem te vocabo? Si vel Alciden, parum eſt,

Is

Is monſtra terris abſtulit tu mentibus.
Dicamne te Patulcium ? per te patent
Arcana veri delitentis intima.
t hoc Deorum munus immortalium
Incuriâque injuriâque temporum
Oblivioſa penè nox deleverat.
Generoſus interceſſit ardor Tollii,
Senemque doctum vendicavit à Styge,
Statuique priſtino ac nitori reddidit,
Grajoque cultam pallio junxit togam.
t ecce jam Palæphatus prodit novus,
Reductus in juventam, adinſtar Æſonis,
Non Theſſalâ herbâ, aut efficaci carmine,
Sed ingenî beatioris artibus,
Ad alta quævis, Dîs ſecundis, editi.

IOHAN WITTEN.

IN

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

IN PALÆPHATVM à CORNELIO TOLLIO recenſitum, ac notis Illuſtratum

EPIGRAMMA.

Fabula quid veri mendaci cortice ve-
let,
Vtile quam dulci miſceat illa joco
Quæſieris ſi nôſſe, Palæphatos optimus au-
ctor
In non credendis delituiſſe fidem.
Sed qualem Grajo, deterſa ſorde, loquen-
tem,
Sed qualem Latio purius ore vides.
Sed qualem artifici deduxit pollice ſolers
Tollius, atque nova luce nitere jubet.
Ingenii fandique potens lanugine prima
Tollius, & patriæ floſq; venuſq; ſcholæ.
O quantum matura ætas cumulabit ho-
noris,
Primævo tantum cui dat Apollo decus!
Cujus avi fauſta inſtaurate, Palæphate,
Muſis
Ipſe ales gratum nomen in aſtra vehis.

IOANNES FREDERICVS GRONOVIVS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

PALÆPHATI
DE
INCREDIBILIBVS
HISTORIIS.

A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

Τάδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν γὰρ πείθονται πᾶσι τοῖς λεγομένοις, ὡς ἀνομίλητοι σοφίας, καὶ ἐπιστήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι τὴν φύσιν, καὶ πολυπράγμονες, ἀπιστοῦσι τὸ παράπαν, μηδὲν γίνεσθαι τούτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γενέσθαι πάντα τὰ λεγόμενα. * οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν. ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα, εἶθ' οὕτως ὁ λόγος, ὁ περὶ αὐτῶν. ὅσα δὲ εἴδη καὶ μορφαί εἰσι λεγόμεναι, καὶ γενόμεναι τότε· † αἳ νῦν οὐκ εἰσὶ, τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐγένετο. εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε ἐγένετο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ αὖθις ἔσται. ἀεὶ

* εἰ. † ἅ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

PALÆPHATI DE INCREDIBILIBVS HISTORIIS.

HÆc de incredibilibus conſcripſi. Hominum quidem hi fidem habent omnibus illis, quæ dicuntur, tanquam ab ſapientia, ſcientiâque alieni. Alii verò naturâ ſapientiores, & rerum ſcrutatores, omnino non credunt horum quidquam fieri. Mihi autem videtur, facta fuiſſe omnia, quæ narrantur. Si enim ſolo nomine contigiſſent, ſermo ſuper his exiſteret nullus. Sed primùm opera, deinde ſermo ejuſmodi, qualis eſt de iis. Cujuſmodi autem ſpecies, & formæ narrantur, fuerunt tum quoque. Quæ nunc non exſtant, eadem neq; fuerunt. Si nunc enim, & alio tempore acciderunt; & jam fiunt, atque erunt dein-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας Μέλισσον, καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται. γενόμενα δέ τινα οἱ ποιηταὶ, καὶ λογογράφοι παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον, καὶ θαυμασιώτερον, τοῦ θαυμάζειν ἕνεκε τοὺς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι οὐ δύναται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. τοῦτο δὲ καὶ διείληφα, ὅτι εἰ μὴ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐλέγετο. ἀπελθὼν δὲ καὶ πλείστας χώρας, ἐπυνθανόμην ἐκ πρεσβυτέρων, ὡς ἀκούοιεν περὶ ἑκάστου αὐτῶν. συγγράφω δὲ, ἃ ἐπυθόμην περὶ αὐτῶν. καὶ τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἕκαστον ἔχον. καὶ γέγραφα ταῦτα, οὐχ οἷα ἦν λεγόμενα, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἐπελθὼν, καὶ ἱστορήσας.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ.

Κένταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν,

ceps. Ego verò ſemper laudo ſcriptores Meliſſum, & Lamiſcum Samium, ſtatuentes, quæ in rerum primordio nata ſunt, etiam nunc fore. Facta autem quædam poëtæ, & fabulatores, ad incredibilia, & miranda magis perverterunt, ejus ergô, ut homines obſtupeſcerent. Equidem ſentio, talia minimè eſſe poſſe, qualia circumferuntur. Hoc autem collegi, quòd ſi minùs facta eſſent, non item narrarentur. Ingreſſus verò & plurima loca, ex ſenioribus ſum ſciſcitatus, quomodo de unoquoque illorum inaudiviſſent. Conſcribo autem, quæ de iis intellexi. Et loca ipſe vidi, ut quiſq; haberet; & conſignavi hæc, non qualia vulgò narrantur; ſed quemadmodum ipſe ingreſſus, omnia cognovi.

DE CENTAVRIS.

CEntauri feræ fuerunt, & ad equorum modum totam for-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς. εἴ τις οὖν πείθεται τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδυνάτοις πεπίστευκεν. οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα τότε ἦν, καὶ νῦν ὑπῆρχε. τὸ δ᾽ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰξίονος βασιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει ἀπηγριώθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα ἐποίει. εἰς γὰρ τὰ οἰκούμενα κατιόντες οἱ ταῦροι, ἔσινον τὰ δένδρα, καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ὑποζύγια * διέφθειρον. ἐκήρυξεν οὖν ὁ Ἰξίων, ὡς εἴ τις οὖν ἕλοιτο τοὺς ταύρους, τούτῳ † δώη χρήματα πάμπολλα. νεανίσκοι δέ τινες ἐκ τῆς ὑπωρείας ἐκ κώμης τινὸς καλουμένης Νεφέλης, ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι. πρότερον γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ᾽ ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο.

οὕτω

* συνέφθειραν. † δώσειν.

mam habuere, excepto capite. Si quis itaque perſuaſum habeat, ejuſmodi beſtiam fuiſſe, impoſſibilibus credidit. Neque enim natura equi, hominisque, inter ſe convenit; neque alimentum ſimile; neque per os, & guttur humanum, equi nutrimentum poteſt deſcendere. Si autem forma talis tum temporis extitiſſet, etiam nunc ſupereſſet. At rei veritas ita habet. Ixione Theſſaliæ rege, in monte Pelio furore correptum eſt taurorum agmen, ac quidquid montium reliquum erat, inacceſſum reddidit. Tauri enim in loca culta deſcendentes, arbores concutiebant, ac fructus, jumentis ſimul noxii. Proclamari itaq; juſſit Ixion, ſi quis hos tauros ſuſtuliſſet, illi ingentem pecuniæ vim dandam. Iuvenes autẽ quidem ex pede montis, & pago dicto Nephele, equos condocefacere celetes excogitârunt. Neſcivere enim priùs equis vehi; ſed curribus ſolùm utebantur.

οὕτω δὲ ἀναβαίνοντες σὺν κέλητας, ἤλαυνον ἐφ' οὓς οἱ ταῦροι ἦσαν· καὶ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον. καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέφευγον οἱ νεανίαι· ποδωκέστεροι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι. ὅτε δὲ ἔστησαν οἱ ταῦροι, ὑποστρέφοντες ἠκόντιζον. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς κενταύροις. ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔργου. λαβόντες γοῦν οἱ κένταυροι παρὰ Ἰξίονος χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει, καὶ τῷ πλούτῳ, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον, καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο, καὶ δὴ καὶ κατ' αὐτοῦ Ἰξίονος, ὃς ᾤκει τὴν νῦν καλουμένην Λάρισαν πόλιν. οἱ δὲ τότε τοῦτο τὸ χωρίον οἰκοῦντες, Λαπίθαι ἐκαλοῦντο. κεκλημένοι δὲ οἱ κένταυροι παρὰ τῶν Λαπιθῶν ἐπὶ θοίνην, μεθυσθέντες ἁρπάζουσι τὰς γυναῖ-

κας

tur. Ita quidem, celetes adſcendentes, ferebantur in tauros, & factâ in gregem incurſione, jaculis illum feriebant. Atque ubi inſequerentur tauri, aufugêre juvenes. erant enim equi velociores. Tauris verò conſiſtentibus, converſi denuo tela immittebant. Atque hoc pacto interemerunt illos; & nomen quidem exinde acceperunt Centauri, quòd tauros ſtimulis exagitâſſent. Nihil enim equi Centauris ineſt; ſed ab hoc opere figura equi, hominiſque provenit. Accipientes itaque Centauri ab Ixione pecuniam, ob commiſſum facinus, & divitias, arroganter gloriantes, contumelioſi exſtitere, & ſuperbi, ac plurima mala perpetrârunt; etiam contra ipſum Ixionem, urbem nunc Lariſſam nuncupatam habitantem. Qui ea tempeſtate regionem illam incolebant, Lapithæ vocabantur. Centauri autem ad convivium à Lapithis invitati, ubi vino incaluere, ra-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

κας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τοὺς ἵππους αὐτὰς, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ὡρμῶντο. ἐπολέμουν οὖν τοῖς Λαπίθαις, καὶ καταβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία, ἐνέδρας ἐποίουν· ἡμέρας δὲ γενομένης, ἁρπάζοντες ἀπέτρεχον ἐπὶ τὰ ὄρη. οὕτω δ' ἀπερχομένων αὐτῶν, ἵππων οὐραὶ, καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο. ξένην οὖν ὁρῶντες θέαν, ἔλεγον· οἱ κένταυροι ἡμᾶς κατατρέχοντες ἐκ Νεφέλης, πολλὰ κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ δὴ ταύτης τῆς ἰδέας τοῦ λόγου, ὁ μῦθος ἀπίστως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης ἵππος τε καὶ ἀνὴρ ἐγεννήθη ἐν τῷ ὄρει.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

Μυθεύεται ὅτι ἠράσθη ταῦρον νεμόμενον, Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν. οὕτω τε τὸν ταῦρον ἐπιβάντα, μιγῆναι τῇ γυναικί. τὴν δὲ κυῆσαι * παῖδα ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς,

* καὶ τεκεῖν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

puerunt illorum mulieres; quibus in equos injectis, fugientes unde prodierant, domum ſe receperunt. Suſcepto igitur cum Lapithis bello, de nocte in loca plana procedentes, inſidias illis ſtruebant; & ſimulac illuxiſſet, montes repetebant populabundi. Sic verò illis abeuntibus, equorum caudæ, & virorum capita ſolùm apparuere; ac ſpectaculum videntes inuſitatum, dicere homines: Centauri ex Nephele proruentes multis nos malis afficiunt. Ab hac utique loquendi formâ, conficta incredibilis fabula eſt, quomodo ex Nephele homo ſimul, & equus, in monte eſſet progenitus.

DE PASIPHAE.

IN fabulis eſt, illam tauri paſcentis amore fuiſſe captam; Dædalum verò fabricâſſe bovem ligneam, eique Paſiphaën incluſiſſe. Atque ita taurum inſcendentem mulieri ſe commiſcuiſſe; illam concepiſſe, & peperiſſe puerum, cui corpus qui-

ἀνδρὸς, κεφαλὴν δὲ βοός. Ἐγὼ δὲ οὔ φημι τοῦτο γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ ἀδύνατον, ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου. οὐ γὰρ δυνατὸν κύνα, καὶ πίθηκον, λύκον τε, καὶ ὕαιναν, ἀλλήλοις συμμιγῆναι, οὐδὲ βούβαλον ἐλάφῳ· ἑτερογενῆ γάρ εἰσι. ταῦρος δὲ οὐ δοκεῖ μοι βοῒ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι. οὐκ ἂν δὲ ἠνέσχετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπιβαίνοντος· οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει οὕτως. Μίνωά φασι ἀλγοῦντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ Κερδὸς τοῦ Πανδίονος. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς θεραπείας καιρὸν, ἠκολούθει τῷ Μίνωι νεανίας εὐειδὴς, ὀνόματι Ταῦρος. οὗ Πασιφάη ἔρωτι ἁλοῦσα, μίγνυται αὐτῷ, καὶ γεννᾷ παῖδα. Μίνως δ' ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰδοίων, καὶ γνοὺς ὡς οὐκ ἔστιν ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

dem viri, caput verò bovis eſſet. Ego autem tale quidpiam minimè factum eſſe dico. Primùm quidem fieri non poteſt, ut animal diverſi generis aliud amet: neq; enim poſſibile, canem cum ſimia, lupum cum hyæna, vel cum cervo bubalum conſueſcere; quòd alterius ſint generis. Taurus autem non videtur mihi cum lignea bucula commiſceri potuiſſe: non enim tauri ruentis in Venerem pondus mulier toleràſſet; neque fœtum cornua habentem utero geſtare ſuſtinuiſſet. At veritas rei ita ſe habet. Minoa dicunt pudendis laborantem à Pandionis Cride ſanatum fuiſſe: quo curationis tempore comitabatur illum juvenis quidam, egregiè formoſus, Taurus nomine; cujus amore correpta Paſiphaë, congreditur cum ipſo, & puerum parit. Minos verò ſupputans tempus, quo ex verendis laboraverat, atque intelligens non ex ſe progenitum filium,

quòd

διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ Πα-
σιφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τοῦ Ταύρου ἐστὶ τὸ
κυηθέν· ἀποκτεῖναι μὲν οὐκ ἤθελε τὸν
παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι
τῶν ἑαυτοῦ παίδων. ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν
εἰς ὄρος, ὡς ἐν θεράποντος μοίρᾳ ὑπ-
άρχειν τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ οὐχ ὑπετάσ-
σετο τοῖς βουκόλοις. πυθόμενος δὲ ὁ
Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν
παρὰ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι· καὶ εἰ μὲν
ἕποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέ-
σμιον. αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίστα-
ται εἰς τὰ ὄρη. καὶ ἁρπάζων βοσκήμα-
τα, οὕτω διέζη. Πέμψαντος δὲ Μίνωος
καὶ ἕτερον ὄχλον πλείονα διὰ τὸ συλλα-
βεῖν αὐτόν· ὁ νεανίας ὄρυγμα ποιήσας
βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. ἔνθα
ὄντος τοῦ Ταύρου, εἴ ποτε παρὰ τοῦ Μίνωος
ἐκρατήθη τις ἀδικῶν, παρὰ τὸν Ταῦρον
ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος τιμωρήσαιτο.
καὶ λαβὼν οὖν ποτε Μίνως τὸν Θησέα
πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς
ἀποθανούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Ἀριάδνη,
παρεισπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἱρκτὴν,
δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον.

ΠΕ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

quòd cum Paſiphaë non coiviſſet; cognovit ex Tauro eſſe natum, & interficere quidem noluit puerum, quia ſuorum liberorum frater eſſe putaretur. Ipſum vero in montem ablegat, ut famuli vice ſubeſſet paſtoribus. Sed morem gerere bubulcis noluit. Hæc ubi Minos ſuper illo reſciviſſet, à civibus juſſit comprehendi; & ſi ſponte ſequeretur, ſolutum advenire; ſin minus, vinctum. Iſta poſtquam animadvertiſſet juvenis, receſſit in montes, & rapiendo pecudes, vitam ſuſtinuit. Mittente verò Minoë aliam turbam copioſiorem ad capiendum eum; adoleſcens factâ ſe foſsâ continuit: in qua dum eſſet Taurus, ſi quis facinoroſus à Minoë comprehenderetur, ad Taurum mittebatur puniendus. Cúmq; aliquando Theſea hoſtem Minos cepiſſet, ad Taurũ, tanquam moriturum, ablegavit. Quod intelligens Ariadne, gladium in carcerem præmiſit, quo Minotaurum Theſeus interemit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ.

Φασὶν Ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρωθῆναι. τοῦτο δέ ἐστι ψευδές. κύων γὰρ τὸν δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε, καὶ αἱ θηρευτικαὶ * πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι Ἀρτέμιδος αὐτὸν μεταβαλλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνεῖλόν τινες. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, Ἄρτεμιν οὐ δύνασθαι, ὃ θέλει, ποιῆσαι. οὐ μέντοι δὲ ἀληθὲς, ἔλαφον ἐξ ἀνδρὸς γενέσθαι, ἢ ἐξ ἐλάφου ἄνδρα. τοὺς δὲ μύθους τούτους συνέθεσαν οἱ ποιηταὶ, ἵνα οἱ ἀκροώμενοι μὴ † ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀκταίων ἄνθρωπος ἦν τὸ γένος ‡ Ἀρκάδιος, φιλοκυνηγός. οὗτος ἔτρεφε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι. τῶν δὲ ἀγαθῶν πραγμάτων ἠμέλει. οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν· οἰκέτας δὲ εἶχον οὐδ' ὅλως, ἀλλ' αὐτοὶ

---

* πᾶσαι. † ὑβρίζοιεν. ‡ ἄρκας.

DE ACTÆONE.

DIcunt à propriis canibus Actæona devoratum. Id verò falſum eſt: canis ſiquidem dominum quàm maximè amat, præſertim venatici, qui omnibus adblandiuntur. Alii ferunt, ipſum, priùs in cervum à Diana commutatum, à canibus dilaniatum eſſe. Meâ verò ſententiâ, non, quod vult, poteſt Diana; neque vero ſimile eſt, cervum ex homine factum fuiſſe, vel ex cervo hominem. Fabulas autem hujuſmodi contexuerunt poëtæ, ut, qui illas audiunt, non adficerent contumeliâ divinum Numen. Sed veritas hæc eſt. Actæon vir erat genere Arcadius, canum amator, & venationis; indéque ſemper multos alens, atque in montibus venationi deditus, rem interea domeſticam prorſus negligebat. Quippe tũ temporis pro ſe homines opus peragere, ſervos omnino non habere, ſed

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

* αὐτοὶ ἐγεώργουν. καὶ οὗτος ἦν πλουσιότατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργαστικώτατος ὑπῆρχε. τῷ δὲ Ἀκταίωνι, ἀμελοῦντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦντι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δὲ οὐκέτι εἶχεν οὐδὲν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι δειλὲ Ἀκταίων, ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης. ἐπείπερ καὶ νῦν πορνοβόσκων δυστυχήσαντας εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. τοιοῦτον καὶ περὶ τὸν Ἀκταίωνα γέγονεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟφάγων ἵππων Διομήδους.

Περὶ τῶν Διομήδους ἵππων φασὶν, ὅτι ἀνθρώπους κατήσθιον. τοῦτο δὲ γελοῖον. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο κριθῇ καὶ χόρτῳ ἥδεται μᾶλλον, ἢ κρέασιν ἀνθρωπίνοις. ἡ δὲ ἀλήθεια ἥδε. τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων αὐτουργῶν, καὶ τροφὴν καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων, ἅτε τὴν

γῆν

* ἑαυτοῖς.

ipſi agriculturæ operam dare; atque ille quidem ditiſſimus haberi, qui agrum coleret, & audiret laborioſiſſimus. Actæoni verò nihil curanti res domeſticas, ſed venationibus magis intento, facultas vivendi defecit. At cùm jam nihil eſſet ipſi reliquum, dicebant paſſim: Miſer Actæon, qui à propriis canibus es comeſtus. Haud aliter, ac lenonem infelicem ſolent vocare, quòd à meretricibus conſumtus ſit. Ac tale quid obvenit Actæoni.

DE HOMINIVORIS EQVIS DIOMEDIS.

NArrant hominibus paſtos fuiſſe equos Diomedis. Sed illud perquam ridiculum. Animal enim hujuſmodi hordeo, & fœno magis delectatur, quàm humanis carnibus. Ita autem ſe habet veritas. Cùm antiqui illi omnes eſſent operarii, & victu, cæteriſque id genus opibus, abundarent, ut qui ter-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

γῆν ἐργαζομένων· ἱπποτροφεῖν τε ἐπελάβετο, καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἥδετο, ἕως οὗ τὰ αὐτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν κατηνάλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφήν. οἱ οὖν φίλοι τοὺς ἵππους ἀνδροφάγους ὠνόμασαν. οὗ γενομένου, περιήχθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΩΡΙΩΝΟΣ.

Διός, Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμοῦ παῖς. Ὑριεὺς Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης, μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας. φιλοξενώτατος δὲ, ὑπεδέξατό ποτε τοὺς θεούς. Ζεὺς δὲ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ φιλοφροσύνην ὑποδεξάμενοι, παρήνεσαν αἰτεῖν, ὅ, τι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὤν, ᾐτήσατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν, ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτήν· καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι. ὧν διελθόντων, ἐγένετο ὁ Οὐρίων,

οὕτως

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

terram ipſi colerent; equos cœpit alere Diomedes, quibus tantiſper gaudebat, donec omnia perdidit, & divendita in equorum alimentum conſumſit. Amici proinde equos appellabant hominivoros. Atque hinc fabula originem duxit.

DE ORIONE.

IOvis, Neptuni, & Mercurii filius. Hyrieus Neptuni & Alcyones, unius ex Atlantis filiabus, Tanagre habitabat, civitate Bœotiæ; & cùm eſſet hoſpitaliſſimus, Deos aliquando ædibus excepit. Hoſpitio verò conjuncti, ejúſque benignitatem ſuſcipientes Iupiter, Neptunus, & Mercurius, adhortati ſunt, quidquid vellet, peteret. Ille verò prolis exſors, filium rogavit. Accepto autem immolati bovis corio, ſemen in illud Dii effudere; idque ſub terra juſſerunt abſcondi, & decimũ poſt menſem rurſum eximi. Quibus elapſis natus eſt Ourion,

ita

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

οὕτως ὀνομασθεὶς, διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς· ἔπειτα καὶ δι' εὐφημισμὸν, Ὠρίων. συγκυνηγῶν δὲ οὗτος Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας, κατηστέρωσεν αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ Γιγάντων.

Λέγεται ὡς ὁ Κάδμος, ὥς φασιν, ἀποκτείνας τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ· ἔπειτα ἐξεφύησαν * ἄνδρες τε καὶ ὅπλα. εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι, ἢ ὀδόντας † δρακόντων. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Κάδμος τὸ γένος ἦν Φοίνιξ. ἀφίκετο εἰς Θήβας, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ, ὅσα βασιλεὺς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων. ἦν δὲ ὁ

* ἄνδρες ὁπλῖται. † ὄφεων.

a dictus ab injecto, velut ſemine,
eorum lotio; deinde,boni ominis
ratia, Orion. Venatione autem
um Diana ſeſe exercens, vim illi
onatus eſt inferre: ſed irata dea,
roduxit è terra ſcorpionem, qui
lum percuſſo talo, interemit. At
ommiſeratus Iupiter inter ſidera
rionem collocavit.

DE SEMINATIS GIGANTIBVS.

CAdmum ferunt, cùm occidiſ-
ſet in Lerna draconem, exem-
os inde dentes in propria terra ſe-
minâſſe; atque poſtea natos hinc eſ-
ſe viros armatos. Illud autem ſi ve-
rum eſſet, nullus quidem hominum
aliud conſevit, quàm draconum
dentes. At rei veritas ſic ſe habet.
Cadmus genere Phœnix, habens
cùm alia multa, qualia ſolet rex,
tum quoque dentes elephantum;
Thebas iter moliebatur, cum fratre
Phœnice de regno certaturus. Erat

verò

δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δράκων, Ἄρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας, ἐβασίλευσεν. οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος ἐπολέμουν αὐτῷ. ἀνέστησαν δὲ κατὰ Κάδμον καὶ οἱ παῖδες τοῦ Δράκοντος. ἐπεὶ οὖν οἱ φίλοι καὶ οἱ παῖδες ἡττοῦς ἐγένοντο, ἁρπάσαντες τὰ χρήματα τοῦ Κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο· ἄλλοι δὲ ἀλλαχῇ διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικήν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ᾽ ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις, καὶ ἦσαν ἀργαλέοι πολεμισταί. ἐπεὶ οὖν τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, οὓς εἶχεν ὁ Κάδμος, ἁρπάσαντες ἔφυγον, ἔλεγον οἱ * Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν, ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα· ἐκ τῶν ἐκείνου ὀδόντων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ πολεμοῦσιν ἡμῖν. τούτου δὴ τοιούτου συμβάντος, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ

* πολῖται.

erò Thebarum rex Dracon, Mar-
s filius; quo interfecto, regnum
admus occupavit. Bellum autem
um ipſo geſſere Draconis amici, &
ii quoq; ejus inſurrexere in Cad-
um: qui cùm inferiores eſſent,
reptis Cadmi opibus, & dentibus
ephantinis, domum ſe recepe-
unt; alii aliò diſperſi ſunt; hi qui-
em in Atticam, illi in Peloponne-
um; in Phocida alii, alii in Locri-
em. Quibus è locis prodeuntes,
ellum inferebant Thebanis, & gra-
es erant prœliatores. Poſtquam
erò rapientes, quos habebat Cad-
us, elephantinos dentes, effugiſ-
ent, dicere Thebani; mala hæc ſibi
Cadmum intuliſſe, interfecto Dra-
one; cujus ex dentibus diſſemina-
viri multi, & boni; bellum ſecum
ererent. Hæc cùm ſic accidiſſent,
abula conficta eſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΠΕρὶ τῆς Καδμείας Σφιγγὸς, λέγ[ου-]
σιν ὡς θηρίον ἐγένετο, σῶμα μ[ὲν]
ἔχον ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ, κ[αὶ]
πρόσωπον κόρης, πτέρυγας ὄρνιθος,
φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. καθεζομένη δὲ ἐπ[ὶ]
* Σφιγγίου ὄρους, αἴνιγμά τι τῶν πολιτ[ῶν]
ἑκάστῳ † ἔλεγε, καὶ τὸν μὴ εὑρόντα ἀνήρ[ει·]
εὑρόντος δὲ τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα[,]
ῥίψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. ἔστι δὲ ἄπιστος
καὶ ἀδύνατος ὁ λόγος· οὔτε γὰρ ἰδέ[α]
τοιαύτη δύναται γίνεσθαι. Τό, τε τοὺς
τὰ αἰνίγματα μὴ διαλύοντας, ὑπ᾽ αὐ-
τῆς ἀποκτείνεσθαι, παιδαριῶδες. Τό,
τε τοὺς Καδμείους μὴ κατατοξεῦσαι τὸ
θηρίον· ἀλλὰ παρορᾶν τοὺς πολίτας, ὡ[ς]
πολεμίους, κατεσθιομένους, μάταιον. ἔχ[ει]
οὖν ἡ ἀλήθεια ὧδε. Κάδμος ἔχων γυναῖ-
κα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθε[ν]
εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα
τὴν τούτου βασιλείαν παρέλαβε· μετὰ δὲ κ[αὶ]
τὴν ἀδελφὴν Δράκοντος, ᾗ ὄνομα Ἁρ-
μονία.

---

* Σφικίου † ἤδεν.

DE SPHINGE.

SPhingem Cadmeam animal fuiſſe perhibent, cui corpus quidem eſſet canis, caput verò, & vultus puellæ, volucris alæ, & humana vox. Sphingium autem montem tenens, ænigma aliquod propoſuit civium unicuique, & ſolvere neſcientem interimebat: at ſcrupum discutiente Oedipode, præceps facta ſibi ipſi mortem intulit. Sermo hic incredibilis eſt, quique fieri non potuit; neque enim forma talis unquam nata; atque eos, qui ænigmata explicare non poterant, fuiſſe ab ea interfectos, puerile eſt; & Cadmeos feram jaculis non confixiſſe. Sed malè cives, tanquã hoſtes, vidiſſe comeſtos, ſtultum. Veritas itaq; hæc eſt. Cadmus uxorem habens Amazonida, cui nomen Sphinx, Thebas conceſſit, & Dracone interemto regnum hujus occupavit, & poſtea ſororem Draconis Har-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

μονία. αἰσθομένη δὲ ἡ Σφίγξ ὅτι κ
ἄλλην * ἔγημε, πείσασα † τοὺς πο
λοὺς τῶν πολιτῶν συναπαίρειν αὐτῇ
καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπ
σασα, καὶ τὸν ποδώκην κύνα, ὃν ἦ
Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ τούτ
ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφιγ
γίον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμ
ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥρ
ἀνῄρει. καλοῦσι δὲ οἱ * Θηβαῖοι τ
ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολ
ται λέγοντες. Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεί
αἴνιγμά τι λέγουσα, διαρπάζει. ἐξε
ρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δύναται. κ
ρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τ
Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. ἐλθ
οὖν ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τὰ
πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδ
κην, καὶ τινας λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τ
Καδμείων, νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος
ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. τούτων οὕτ
συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιληδεύθη.

ΠΕΡ

* ἐπέγημε. † Καδμεῖοι.

oniam. Cum itaque reſciviſſet
phinx, etiam aliam duxiſſe uxorẽ;
eductis ad obſequium civium plu-
imis, magnâ opum vi ſubductâ,
: celere illo cane, quem conti-
uo ſecum habebat Cadmus, his
mnibus inſtructa abiit in montem
phingium, unde bello Cadmum
lorta eſt, & factis quotidie inſi-
is, Thebanorum multos oppreſ-
t. Vocare autem inſidias illi ſolent
nigmata; ac proinde ſermonibus
æc divulgabant, dicentes; Argiva
phinx, ænigma aliquod propo-
ens, dilacerat nos; neque illud ſol-
ere quiſquam poteſt. Enunciari
utem præconio juſſit Cadmus,
nultam ſe daturũ pecuniam Sphin-
em occiſuro. Adveniens igitur vir
Corinthius Oedipus, bellicis re-
us inclytus, atque equum ſecum
nabens velocem, & Cadmeorum
liquos, Sphingem, noctu montem
petens, confôdit. Quibus ita ge-
ſtis, commodè inſtituta fabula eſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

Φασὶ περὶ τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος, ὡς ἁρπάζουσα τοὺς Καδμείους κατήσθιεν. ἔστι δὲ εὔηθες· οὐ γὰρ ἄλλο τ ζῶον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον, (φέρειν, χερσαῖον ὄν. ἀλώπηξ δὲ, μικρό ἐστι ζῶον, καὶ ἀσθενές. ἐγένετο δέ τι τοιοῦ τον· ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος. οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. δεδιὼς δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ ἐπιβουλεύσῃ αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως. συναγαγὼν δὲ * ἐκεῖ πολὺν στρατὸν, καὶ ἄλλους μισθοφόρους, τὸ καλούμενον λόφον Τελμήσιον κατέλαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα τοὺς Θηβαίους. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, Ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖται δὲ ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ γένος Ἀθηναῖος, πολὺν ἔχων στρατὸν, ἐπίκουρος τοῖς Θηβαίοις. οὗτος τόν τε Ἀλώπεκα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τοῦ τόπου.

ΠΕΡΙ

* ἐκεῖνος.

DE VVLPE.

VVlpem, uti ferunt, Telmeſiam abreptos Cadmeos decoraſſe, eſt ſane ſtolidum; cùm nullum ſit animal terreſtre, quod rapere hominem poſſit, & ferre: vulpes autem parva beſtia eſt, & imbecillis. At verò tale quid factum eſt. Erat inter Thebanos vir formâ egregiâ, præſtans, ac bonus, Vulpes nomine, qui verſutus plane, omnes ingenio exſuperabat. Veritus autem rex, ne quid adverſum ſe moliretur, civitate illum ejecit. At is conflato grandi exercitu, & mercenariis aliis, collem occupavit Telmeſium; unde proſiliens Thebanos deprædabatur. Dixere verò homines, vulpem ad ſe excurſiones facere, & retro cedere. Cephalus poſtea Athenienſis cum grandi exercitu auxilio venit Thebanis; qui & Vulpem interfecit, ejúſque exercitum loco expulit.

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ.

ΦΑσὶν ὡς * Νιόβη ζῶσα, λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, ἢ ἐξ ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτήν, οἵα καὶ λέγεται.

* γυνή.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΚΕΩΣ.

ΛΥγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. τοῦτο δὲ ψεῦδος· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. * Λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ τὰ λοιπά· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν † ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς

καὶ τὰ

* οὗτος. † ἐπὶ τοῦ τόπου.

DE NIOBE.

NIoben memorant dum viveret, ad filiorum tumulum in lapidem converſam eſſe. Qui verò credit hominem ex lapide, aut viciſſim lapidem ex hominibus poſſe fieri, næ ille inſulſus eſt. At rei veritas hæc. Niobe, fato ereptis liberis, ſtatuam ſibi lapideam confici juſſit, & filiorum ſepulchro imponi; quam nos ipſimet vidimus talem, qualis etiam eſſe narratur.

DE LYNCEO.

LYnceum illa, quæ ſub terra ſunt, viſu penetrâſſe, falſum omnino arbitror. Ipſa autem veritas ſic habet. Primus hic æs, argentum, & reliqua metalla inquirere occœpit, inque ea indagatione lucernas ſecum ſub terram portavit, quas quidem ibi reliquit, ipſe interim omne æs, ferrúmque extulit. Narrare itaque homines: Lyn-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ. καὶ καταδύων, ἀργύρεον περιφέρει.

ΠΕΡΙ ΚΑΙΝΕΩΣ.

Καινέα φασὶν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. ὃς δ' ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. * Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι. γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέ ποτε ἐτρώθη· οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν, πρὸς † τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

ΠΕΡΙ

* ἀνήρ. † τοὺς κενταύρους.

reus etiam in terræ penetralibus recondita conſpicit; atque ea ſubiens, aufert argentum.

DE CÆNEO.

DIcunt Cæneum invulnerabilem fuiſſe. Hominem verò ferro lædi non poſſe qui exiſtimat, ſanè perquam fatuus eſt. Sed verum ita eſt, Cæneum genere Theſſalum, bello ſtrenuum, & ſcientiſſimum pugnarum, etiamſi multis interfuiſſet præliis, nunquam ferro percuſſum eſſe; etiam nec eo tempore, quo adverſus Centauros præſidio veniſſet Lapithis, cecidiſſe; ſed ab illis comprehenſum injectâ terrâ, finiiſſe vitam. Reperto igitur illæſo corpore, prædicârunt Lapithæ, Cæneum, ut totâ quidem vitâ nullo fuiſſet ferro penetrabilis, ſic quoque intactum obiiſſe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου τοῦ ἐν Κολώναις. καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητὴς, καὶ ἐπιστήμων μάχης. ἐν δὲ Τροίᾳ ὑπ' Ἀχιλλέως λίθῳ πληγεὶς, οὐκ ἐτρώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ὅτι ἄτρωτος ἦν καὶ αὐτός. * οὕτω κἀκεῖνος ἄτρωτος ἐκλήθη. κατηγορεῖ δὲ τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ, Αἴας ὁ Τελαμώνιος. καὶ γὰρ † κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΚΑΙ Ἰκαρίωνος.

Φασὶν ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἴκαρον, κατεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς αὐτοῦ ὄντας. Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς, ἐξήλθη μετὰ τοῦ Ἰκάρου. νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετό-

* οὕτω οὗτος. † ἐκεῖνος.

DE CYCNO.

IDem ille ſermo fertur de Cycno illo Colonæo, fuiſſe ſcilicet & ipſum invulnerabilem. Sed & hic egregius bellator, rerúmque militarium peritus, in Troja aliquando ab Achille lapide tactus eſt, nec vulneratus tamen. Propterea, qui cadaver reperirent integrum, etiam ipſum fuiſſe invulnerabilem narrabant. Atque ita dictus is invulnerabilis. Sed enim hunc ſermonem retundit, ac mihi patrocinatur Ajax Telamonius; qui & ipſe invulnerabilis audiit, licet ſibi ipſi ferro vitam ademerit.

DE DÆDALO, ET ICARO.

AIunt à Minoe Dædalum, & Icarum, filium ejus, ob delictum aliquod carceri mancipatum; Dædalúmque adpoſitis alis evolâſſe una cum Icaro. Fieri autem non poteſt, ut quis hominem præſumat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

πετόμενον * ἀμήχανον, καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχοντα ὑποθετέας· τὸ οὖν λεγόμενον, ἦν τοιοῦτον. Δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν † ἔπλεεν, αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα διώζοντα. ὡς ἤσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετόμενοι, ἤγουν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει περιετρέποντο. καὶ ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Ἴκαρος ‡ τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει. ὅθεν ἀπ' ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἐκλήθη. ἐκβληθεὶς δὲ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

* ἀδύνατον. † ἀπῄει. ‡ διαφθείρεται.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ Μηλανίωνος.

* Λέγουσι περὶ Ἀταλάντης, καὶ Μηλανίωνος, ὡς ἡ μὲν ἐγένετο Λέαινα, ὁ δὲ Λέων. τὸ δὲ ἀληθὲς, ἔνι τοιοῦ-

* λέγεται.

nat volâſſe, & quidem fictitias habentem alas. Hujuſmodi ergo fuit, quod refertur. Cùm in cuſtodia detineretur Dædalus, clam per feneſtram ſeſe demittens, adſcensâ ſcaphâ mare ingrediebatur; quod ubi animadvertiſſet Minos, naves miſit inſecuturas: ſed ubi à Dædalo, Icaróque, fuere cognitæ, vento vehementi, atque impetuoſo, quaſi volantes, in mari huc illuc circumferuntur; & Dædalus quidem ſalvus terram attigit, ſed vitam in mari finiit Icarus; atque ejus de nomine Icarium pelagus nuncupatum. Poſtea verò à fluctibus ejectus ſepulcro juxta patrem mandatus eſt.

DE ATALANTA, ET MELANIONE.

FErunt Atalantam, & Melanionem, in leænam, & leonem, converſos. Hujus autem rei veritas talis eſt. Cùm ſimul venationi operam

τοιοῦτον. Ἀταλάντη, καὶ Μηλανίων, ἐκυνήγουν. ἀναπείθει δὲ τὴν κόρην Μηλανίων, μιγῆναι αὐτῇ. εἰσέρχεται δὲ εἴς τι σπήλαιον, μιχθησόμενος. ἦν δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ εὐνὴ Λέοντος, καὶ Λεαίνης* οἳ καὶ ἀκούσαντες φωνῆς, ἐξελθόντες, ἀναιροῦσι τοὺς περὶ Ἀταλάντην. μετὰ δὲ χρόνον τῆς Λεαίνης, καὶ τοῦ Λέοντος ἐξελθόντων, οἱ κυνηγετοῦντες σὺν Μηλανίωνι, εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτοὺς μεταβεβλῆσθαι. εἰσβάλλοντες οὖν εἰς τὴν πόλιν, διεφήμιζον οἱ περὶ Ἀταλάντην, καὶ Μηλανίωνα, ὡς εἰς Λέοντας μετεβλήθησαν.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

ΚΑὶ ὁ περὶ Καλλιστοῦς λόγος τοιοῦτος, ὡς κυνηγετοῦσα ἄρκτος ἐγένετο. ἐγὼ δέ φημι, καὶ ταύτην εἰς ὄρος καταντήσασαν, ὅπου ἐτύγχανεν ἄρκτος, θηρεύουσαν καταβρωθῆναι. τοὺς δὲ κυνηγετοῦντας, ἰδόντας μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτου κοίτην, μηκέτι

δὲ

* οἱ δέ.

ram darent Atalanta, & Melanion, ille quidem perſuaſit puellæ, ut ſecum commiſceretur; & jam coiturus, ſpelæum ingreditur; in quo cubile erat leonis, leænæque: qui, poſtquam voces eorum exaudivere, prodeuntes continuò ambos dilacerârunt. Leone deinde, ac Leænâ ſolis egredientibus, qui cum Melanione venabantur, ipſos in ejuſmodi animalia exiſtimabant converſos; ſéque in urbem recipientes, rumoribus ſparſerunt, Atalantam, & Melanionem, in leones, immutatos.

DE CALLISTONE.

IDem etiam de Calliſtone eſt ſermo; ut ſcilicet illa inter venandum in urſam ſit commutata. At mea quidem ſententia, illam crediderim venatione occupatam, ab obvia in monte urſa devoratam eſſe: ipſos verò, qui una venarentur, videntes eam prope urſæ cubile, neque

δὲ ἐξερχομένην; εἰπεῖν ὡς ἡ κόρη ἄρκτος ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Φασὶν Εὐρώπην τὴν Φοίνικος ἐπὶ ταύρου ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, οὔτε ταῦρον, οὔθ' ἵππον, τοσοῦτον πέλαγος * διανήξασθαι δύνασθαι· οὔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἄγριον ἀναβῆναι· † ὅ,τε Ζεὺς εἰ ἐβούλετο Εὐρώπην εἰς Κρήτην ἐλθεῖν, εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν πορείαν καλλίονα. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· ἀνὴρ Κνώσιος, ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέμει τῇ Τυρηνίᾳ χώρᾳ. τελευταῖον δ' ἐκ Τύρου ἥρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, Εὐρώπην· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Εὐρώπην τὴν τοῦ βασιλέως, Ταῦρος ἔχων ᾤχετο. τούτου δὲ γινομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ

* διανεῦσαι. † καὶ ὅ.

neque inde redeuntem, mox transformatam in urſam puellam proclamâſſe.

DE EVROPA.

EVropam Phœnicis filiam, tauro per mare vectam, è Tyro in Cretam trajeciſſe, fabula eſt. Mihi verò videtur, neque taurum, neque equum, tantum pelagus nando transfretare potuiſſe, neque in taurum puellam conſcendiſſe agreſtem: atque adeò, ſi Europam in Cretam abire Iupiter voluiſſet, inveniſſe utique viam illi meliorem. Veritas autem ſic habet. Bello vexabat Tyriorum regionem Taurus, homo Gnoſſius, ac poſtremò, inter cæteras Tyri puellas, rapuit etiam filiam regis Europam. Inde dicere homines, Europam regis taurum avexiſſe. His ita geſtis fabula conficta eſt.

DE

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΥΡΕΙΟΥ Ἵππου καὶ τῆς Τροίας.

Φασὶν ὡς Ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὴν Ἴλιον. ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀλήθεια ἐστιν αὕτη. ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον, πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' * ὑπερέχει τῷ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν· ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν, εἰσηγαγεῖν τὸν ἵππον, προσθεὶς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς Ἕλληνας, οὗ ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον· εὐωχουμένων δ' αὐτῶν, ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες. καὶ οὕτως ἑάλω ἡ Τροία.

* ὑπερέχειν.

DE EQVO DVREO, ET TROIA.

PLurimùm item fabuloſus ille ſermo, abſconditos, uti ajunt, in ligneo equo Achæos Ilium expugnâſſe. Sed hoc eſt verum: equum ædificârunt ligneum, ipſis portis magnitudine ſublimiorem; ut longe ſupereminens, nullâ ratione trahi in urbem poſſet. Ipſi interea ductores in concavo ad urbem loco conſedere, qui in hunc uſque diem Achivorum inſidiæ vocatur. Tum verò transfuga Sinon Ilium ingreditur, & perſuadet Ilienſibus, equum in civitatem arceſſerent, datâ fide, non reverſuros Græcos. Dicto audientes Troiani, & portas dejicientes, equum inducunt: quibus tum convivantibus, Græci ſupervenere; & ſic capta Troja eſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ.

* Λέγουσιν ὅτι Αἴολος ἦν κυριεύων τῶν πνευμάτων, ὅς τις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ. Περὶ δὲ τούτου ὡς οὐκ οἷόν τε, δῆλον εἶναι πᾶσιν οἶμαι. εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον, φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιπολαί τινες ἀνέμων γενήσονται. Φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο· ὅπερ ἐστὶ ψευδές. ὁπλίτας γὰρ (ὡς οἶμαι) εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας.

* λέγεται ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

ΠΕΡΙ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

Λέγουσιν ὅτι γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ Ἑσπερίδες. ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλασσε δράκων. ἐφ' ἃ μῆλα καὶ Ἡρακλῆς ἐστρατεύσατο. ἔχει δὲ † ἡ ἀλήθεια ὧδε. Ἕσπερος ἦν ἀνὴρ Μιλήσιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας δύο, αἳ ἐκαλοῦντο Ἑσπερίδες. τούτῳ

† ὧδέ πως τὸ ἀληθές.

DE ÆOLO.

NArrant Æolum habitum fuiſſe ventorum deum, qui incluſos utri ventos Vlyſſi dedit. Sed de hoc nihil hujuſmodi eſſe, omnibus exiſtimo manifeſtum. Veriſimilius autem, Æolum, aſtrologiæ gnarum, prædixiſſe Vlyſſi tempora, quibus certi quidam venti aſpirarent. Tradunt inſuper, æneo muro urbem ejus circumdatam; falſo autem, cùm, uti arbitror, armatos habuerit milites, qui mœnia cuſtodirent.

DE HESPERIDIBVS.

FErunt mulieres quaſdam fuiſſe Heſperides; quibus aurea mala erant in arboribus, à dracone ſervata; ad quæ Hercules etiam expeditionem inſtituit. Res autem ita ſe habet. Heſperus vir Mileſius fuit, Cariam incolens, habuitque filias duas, nomine Heſperides.

Erant

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

τούτῳ δ' ἦσαν ὄϊς καλαὶ, καὶ ἔγκαρποι. οἷαι εἰσὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ. ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ. κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσός. ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται. Μῆλα δὲ καλεῖται τὰ πρόβατα. ἅπερ ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς βοσκόμενα * περὶ τὴν θάλατταν, περιελάσας ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν ὀνόματι Δράκοντα, εἰσήγαγεν εἰς οἶκον, οὐκέτι ζῶντος τοῦ Ἑσπέρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἐθεασάμεθα χρυσᾶ μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων, τὸν φύλακα ἀποκτείνας δράκοντα. καὶ ἔνθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ, ΚΑΙ Βριάρεως.

Φασὶν οὖν περὶ τούτων, ὡς εἶχον ἑκατὸν χεῖρας, ἄνδρες ὄντες. πῶς δ' οὐκ εὔηθες τὸ τοιοῦτον; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως. τῇ πόλει ὄνομα Ἑκατονταχειρία, ἐν ᾗ ᾤκουν. ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Κόττος, καὶ Βριάρεως, καὶ

* παρὰ τῇ θαλάσσῃ.

rant verò huic oves pulchræ, & ecundæ, cujuſmodi etiam nunc Mileti; ac proinde vocabantur au-eæ: pulcherrimum enim ſicut eſt urum; ita & hæ pulcherrimæ. Μῆλα quippe vocantur oves; quas ùm in littore paſcentes Hercu-s vidiſſet, mortuo jam Heſpe-o, ſed, viventibus liberis, abactas n navem impoſuit, earúmque pa-torem Draconem domum abegit. Dicebant itaque homines; vidimus urea mala, quæ Hercules, occiſo uſtode Dracone, ex inſulis He-peridum avexit. Inde fabula con-icta eſt.

DE COTTO, ET BRIAREO.

NArrant de his, quòd centum manus habuerint. Quomodo autem non fatuum hoc? Sed veritas ejuſmodi eſt. Civitati, quam illi inhabitabant, nomen erat Hecatonchiriæ, ſitæ in Oreſtiade. Hinc ajebant vulgò, Cottum, Bria-

καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατόγχειρες, βοηθήσαντες τοῖς θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς Τιτᾶνας ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΛΗΣ.

* ΛΈγουσι περὶ Σκύλλης, ὡς ἦν ἐν Τυῤῥηνίᾳ θηρίον τι, γυνὴ μὲν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ προσπεφύκασι κεφαλαί· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὄφεως. τοιαύτην δὲ φύσιν † ἐννοεῖν, πολὺ εὔηθες· ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη. Τυῤῥηνίων νῆσοι ἦσαν, αἳ ἐλῄζοντο τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας, καὶ τοῦ Ἰονίου κόλπου. ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα τότε, ὄνομα Σκύλλα· αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολύς. ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς ‡ σφοδρῷ, καὶ λαύρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε. διηγήσατο δὲ ἐν Κορκύρᾳ τῷ Ἀλκινόῳ πῶς ἐδιώχθη, καὶ

πῶς

* λέγεται. † νοεῖν πολλὴ εὐήθεια.
‡ φορῷ.

eum, & Gygem, centimanos, opem Diis ferentes, Titanas Olympo expuliſſe.

DE SCYLLA.

DE Scylla ajunt, in Tyrrhenia fuiſſe belluam, umbilico quidem tenus feminam, cui agnata deinceps erant canum capita; corpus vero reliquum ſerpentis. Talem autem generationem concipere, perquàm abſurdum. Sed veritas ita ſe habet. Erant inſulæ quædam Tyrrhenorum, quæ deprædabantur confinia Siciliæ, & Ionium ſinum; erátque illis triremis velox, nomine Scylla; quæ cùm reliquas naves interciperet, rictum frequenter ſibi comparabat, atque hinc plurium in ore verſabatur. Illam tamen navem Vlyſſes vento ſecundo uſus, & copioſo, effûgit; ac poſtea, quomodo inſecuta fuiſſet, quâ ratione effugiſſet, atque navigii formam, Alcinoo Corcyræ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

πῶς ἐξέφυγε. καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πλοίου. ἀφ' ὧν προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

ΛΕ΄γουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε * πορευόμενα. τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν, ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοι γε. τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ, καὶ ἀγαλματοποιοὶ, κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας τοὺς πόδας. Δαίδαλος δὲ † ἐποίει διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον, ὁδοιποροῦν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἑστηκός· ὡς καὶ νῦν λεγόμενον. εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς.

* δι' ἑαυτῶν π. † πρῶτος ἐποίησε.

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ.

* ΙΣτοροῦσι περὶ Φινέως, ὡς διεφόρουν ἅρπυιαι τὸν νοῦν αὐτοῦ. δοκοῦσι δὲ ἔνιοι, θηρία καὶ πετεινὰ ταῦτα, † ἁρπάζοντα ἀπὸ

* ἱστορεῖται. † ἁρπάζειν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

narravit. Ex his conficta fabula eſt.

De Dædalo.

Fabulantur Dædalum ſtatuas fabricâſſe per ſe ambulantes. At mihi quidem hoc in ſtatua videtur impoſſibile. Veritas autem ejuſmodi. Cùm qui ea tempeſtate ſculptores erant, & ſtatuarii, ſtatuas conficerent pedes habentes corpori agnatos; Dædalus prætenſo altero pede faciebat incedentes. Proinde dicebant vulgò, ambulare ſtatuam Dædali, neque ut reliquas ſtare: ſicuti & hodie loquimur; picti ſunt viri pugnantes, currentes equi, & quæ fluctibus jactatur navis.

De Phineo.

De Phineo memorant, quòd Harpyiæ victum ejus corrumperent; ac putant nonnulli, illas feras quaſdam volucres eſſe, quæ

ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ Φινέως τὸ δεῖπνον. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτω. Φινεὺς ἦν Παιονίας βασιλεύς. γέροντα δὲ αὐτὸν * γεγονότα, ἡ ὄψις ἀπέλειπεν, οἵτε ἄῤῥενες παῖδες ἀπέθανον. θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ, Πυρία, καὶ Ἐρασία. αἵτινες τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον· ἔλεγον οὖν οἱ ποιηταὶ, δύστηνος ὁ Φινεὺς, ὅτι αἱ Ἅρπυιαι τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρουσιν. οἰκτείραντες δὲ αὐτὸν, Ζῆθος καὶ Κάλαϊς ἀστυγείτονες αὐτῷ, Βορέου παῖδες, ἀνδρὸς οὐκ ἀσήμου, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὰ χρήματα συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κατέστησαν τῶν Θρᾳκῶν.

* ὄντα.

ΠΕΡΙ ΜΗΤΡΑΣ.

Περὶ † Μήτρας τῆς Ἐρισίχθονος φασὶν, ὡς ὁ,πότε τὶς βούλοιτο, ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν. ὁ δὲ μῦθος καταγέλαστος. πῶς γὰρ εἰκὸς ἐκ κόρης γενέσθαι βοῦν, καὶ αὖθις κύνα, ‡ ἢ ὄρνεον; τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἐρισίχθων ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς, καὶ διαφθείρας

† Μήστρας. ‡ ἢ ὄνον, ἢ ὄρνεον.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

menſa Phinei raperent pran-
um.Ita verò ſe res habet.Phineus
x fuit Pæoniæ; quem ubi ſenem
ſus defeciſſet, & mortem obiiſ-
nt liberi illius maſculi,filiæ Pyria,
Eraſia, patris rem familiarem
onſumſerunt. Hinc Poëtæ, miſer,
quiebant, Phineus, cujus vitam
Iarpyiæ perdunt. Commiſerti au-
em ejus Zethus, & Calais, vicini
oſius, Boreæ, viri non incelebris,
lii, auxilium tulerunt;&,filias op-
ido expellentes, opibúſque ejus
ecollectis, inſpectorem quendam
lli Thracem appoſuerunt.

DE METRA.

DE Metra Eriſichthonis ferunt, quòd, quandocunque etiam vellet, formam mutaret. Cæterùm ridicula hæc fabula. Quomodo enim veriſimile eſt,ex puella bovem fieri, aut canem, aut avem? Veritas autem ejuſmodi. Eriſichthon vir Theſſalus fuit, qui abſumtâ re

φθείρας τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο. ἦν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καλὴ, καὶ ὡραία, Μήτρα τὸ ὄνομα. ὅς τις δὲ εἶδεν αὐτὴν, ἤρα ταύτης. ἀργυρίῳ μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐμνηστεύοντο. ἐδίδοσαν δὲ οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ βοῦς, τινὲς δὲ πρόβατα, ἢ * ὃ ἂν ἐθέλῃ ἡ Μήτρα. ἔλεγον δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὁρῶντες ἀθροιζόμενον τῷ Ἐρυσίχθονι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτοῦ καὶ ἵππος, καὶ βοῦς, καὶ τἄλλα· ἀφ' ὧν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* ὅτι ἄν.

ΠΕΡΙ ΓΗΡΥΟΝΟΥ.

Γηρυόνην φασὶν, ὅτι τρικέφαλος † ἦν. ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, Τρικαρηνία καλουμένη. ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων· εἶχε δὲ

καὶ

† ἐγένετο.

amiliari, ad pauperiem redactus ſt. Erat autem illi filia, Metra nomine, formâ tam egregiâ, ut quiſquis illam vel ſolùm adſpiceret, protinus deperiret. Sed enim tum temporis homines ſibi uxores argento non comparabant: at loco ejus alii quidem dabant equos, alii boves, nonnulli oves, aut quidquid etiam expoſceret Metra. Dicebant ergo Theſſali, videntes, quæ vitæ ſunt neceſſaria, Eriſichthoni congregata, Metram illi fieri equum, bovem, aliáque; de quibus fabula.

DE GERYONE.

GEryonem ajunt fuiſſe tricipitem; cùm fieri non poſſit corpus aliquod tribus capitibus eſſe præditum. At tale quid accidit. Vrbs eſt in Euxino ponto Tricarenia appellata; ubi inter homines celebris vivebat Geryon, divitiis, aliiſque rebus præcellens. Cæte-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς, ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν· οἱ δὲ θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον. ἦσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραί. ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ * τῇ ὀσφύϊ μικραὶ, καὶ σιμαὶ, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, ὀστᾶ δὲ μακρὰ, καὶ πλατέα. πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὖν ἔλεγόν τινες. Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρήνου. τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου, ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς.

* τὴν ὄφρυν.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ Σισύφου.

Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων. ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελούμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἐπετρίβη, καὶ † ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

ΠΕΡΙ

† ἐπέλιπεν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ùm boum gregem admirabilem habuit; quem invadens Hercules, eſiſtentem Geryonem interemit; & qui circumactas viderent boves mirabantur. Erant enim ſtaturâ quidem exiguæ, à capite uſque ad lia inſuper parvæ, & ſimæ, cornua non gerentes, ſed oſſa longa, latáque. Reſponderunt itaque nonnulli interrogantibus: Herculem Tricareni Geryonis boves abegiſſe. Quo ex dicto Geryonem tria capita habuiſſe, ſunt, qui ſuſpicabantur.

DE GLAVCO SISYPHI.

HVnc & ipſum ab equis devoratum eſſe perhibent, ignorantes quòd, cùm equos aleret, neque rerum domeſticarum curam haberet, ſumtúſque faceret ingentes, opibus dilapidatis, victus tandem illi defuerit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ τοῦ Μίνωος.

Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τοῦ Γλαύκου ἀποθανόντος * ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους. ὃς ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη. χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν ὁ Γλαῦκος. ἀφίκοντο δ᾽ οὖν οἵ τε δὴ ἄλλοι ἰατροὶ, ἅτε δὴ χρήματα ληψόμενοι, † ἀλλὰ δὴ καὶ Πολύειδος. ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιᾶ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον. ἔλεγον οὖν τινες, ὅτι Πολύειδος τὸν Γλαῦκον, ὑπὸ μέλιτος θανόντα, ἀνέστησεν.

ΠΕΡΙ

---

* ἐν τῷ μ. † καὶ πρὸς τούτους.

DE GLAVCO MINOIS.

ET hæc fabula omnino ridicula, Glauco melle interfecto, Minos eidem ſepulchro incluſit Polyidum Cœrani filium Argivum: qui cùm vidiſſet draconem quendam alteri mortuo herbam imponentem, atque hoc modo reſuſcitantem. idipſum fecit, ac Glaucum vitæ reſtituit. Fieri autem non potuit; ſed illud rectiùs. Glaucus poto melle turbatus, bile multâ commotâ, animi deliquium patiebatur. Acceſſere igitur cùm alii medici, relaturi mercedem, tum etiam Polyidus, & conſpectâ herbâ, quam à medico didicerat, cui nomen Draco, adhibuit illam ipſam, & Glaucum ſanum reddidit. Hinc dicebant multi, quòd Polyidus melle interemtum Glaucum reſuſcitaverit.

DE

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ Θαλαττίου.

Ἄδεται ὅτι καὶ οὗτος ὁ Γλαῦκος πόαν φαγὼν ποτὲ, ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ πόᾳ ταύτῃ μόνον Γλαῦκον ἐντυχεῖν, καὶ λίαν ἔνιγε εὔηθες, τό, τε ἄνθρωπον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἄλλό τι τῶν χερσαίων ζῆν. ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτω. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεὺς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος· ἦν δὲ κολυμβητὴς, ἐν τούτῳ * ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν. κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς διακολυμβήσας εἴς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις, ἐπὶ ἡμέρας ἱκανὰς, διακολυμβήσας πάλιν, ὤφθη αὐτοῖς. πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων, ποῦ διέτριβεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ † συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο

* διαφέρων τοῖς ἄλλοις. † συγκλείσας.

DE GLAVCO MARINO.

CElebratur etiam hic Glaucus, quòd poſtquam herbam comediſſet, factus ſit immortalis, & nunc in mari habitet. Glaucum autem ſolum hanc herbam aſſecutum, hominémque, vel quodvis animal terreſtre, in mari vivere, perquam ridiculum eſt. At verò ipſa rei veritas hæc eſt. Glaucus piſcator fuit Anthedonienſis genere, atque natator præ cæteris iſtac in arte excellens: quem cùm cives in portu aquis ſe immergentem vidiſſent, ipſe continuò ad alium ſe locum natando recepit, & cùm intra dies plurimos viſus à ſuis non eſſet, emergens rurſum, conſpectui illorum ſe reſtituit. Interrogantibus itaque domeſticis, ubinam egiſſet, ille confiсto mendacio, in mari, inquit. Cúmque piſces eodem loco concluſos haberet, neque quiſquam aliorum piſcatorum

ναῦτο λαμβάνειν, καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βούλοιτο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς. καὶ κομίζων οὓς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος Θαλάσσιος ἐκλήθη. καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ μένει.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ.

Φασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος ἔφερεν. ἐμοὶ δὲ ἵππον οὐδέποτε δοκεῖ δύνασθαι ἵπτασθαι, οὐδ᾽ εἰ πάντα τὰ πτηνῶν πτερὰ λάβῃ. εἰ γάρ ποτε τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νῦν ἂν εἴη. τοῦτον δέ φασι καὶ τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν δὲ ἡ Χίμαιρα, ὥς φασι, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. ἔνιοι δὲ δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλάς. ἀδύνατον

δὲ

orum veſaniente tempeſtate ca-
ere quid poſſent; ultro petebat à
ivibus, cujuſmodi ſibi piſces ad-
erri cuperent; prolatiſque quos
olebant, Glaucus vocatus eſt ma-
nus. Denique in feram incidens
arinam, periit; nec in mari de-
nceps prodeunte, fabulati ſunt ho-
nines, ipſum habitare in eo, & ſe-
em habere.

DE BELLEROPHONTE.

FErunt, quòd alatus equus Pegaſus Bellerophontem geſtârit. Aihi autem videtur equum mininè poſſe volare, nedum ſi omnium vium pennis indueretur. Si enim ale animal quandoq; fuiſſet, etiam nunc ſupereſſet. Ajunt præterea iſum Amiſodari Chimæram interecisse. Erat autem Chimæra, ut vulgò putant, ante leo, poſt verò draco, in medio autẽ capella. Multi rbitrantur ejuſmodi fuiſſe animal, quod tria haberet capita. Impoſſibile

δὲ * λέοντα ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι. καὶ τὸ θνητὴν ἔχον φύσιν πῦρ ἀποπνέειν, εὔηθες. ποίαις δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶμα ἐπηκολουθεῖ; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν, ἐλῄζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. βασιλεὺς δὲ Ἀμισόδαρος ᾤκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ. ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπὲρ αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμιαστός. πρὸς ὃ δὴ ὄρος προσβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως † τῶν Ξανθίων, τρίτη δὲ ὄπισθεν τῆς Καρίας, τὰ δ' ἄλλα κρημνός. ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς γῆς μέγα, ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ ‡ ἀναδίδοται. ἐπὶ τούτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαι-

* λέοντα καὶ αἶγα. † τῆς. ‡ ἀναφέρεται.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

bile autem leonem, & capellam eodem alimento uti; quódque mortalem habet naturam ignem ſpirare, eſt fatuum. Quodnam enim iſtorum capitum corpus ſequeretur? Sed veritas ita ſe habet. Bellerophon erat vir Phrygius, genere Corinthius, pulcher, probúſque, qui conſtructâ longâ navi regiones ad mare poſitas deprædabatur. Navi autem nomen erat Pegaſus, ut & nunc ſingula navium proprium habent vocabulum: & conſentaneum magis eſt, navi potiùs, quàm equo, Pegaſi nomen fuiſſe. Rex porrò Amiſodarus habitabat ad Xanthum flumen; cui mons præaltus adjacebat dictus Telmiſſus: ad cujus anteriorem partem aſcenſus duo ſunt ex urbe Xanthiorum, tertius verò retro ex Caria, reliqua præcipitia: in quorum medio hiatus terræ ingens, unde & ignis exæſtuat. Supra hæc mons item alius, cui no-

men

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Χίμαιρα. τότε δὲ ἦν ὡς λέγουσιν οἱ προσχώριοι, κατὰ μὲν τὴν πρόσβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων· οἳ δὴ καὶ ἔσινον τοὺς νομέας, καὶ τοὺς ὑλοτόμους. τότε δὴ ὁ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισσὸς κατεκάη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον οὖν οἱ προσχώριοι, Βελλεροφόντην ἀφικόμενον μετὰ Πηγάσου, τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀπολέσαι. τούτου δὲ γεγονότος, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ, ΚΑΙ τῶν ἵππων.

Φασὶν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν, ἔχων ἵππους ὑποπτέρους, εἰς Πίσαν, μνηστευσόμενος Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου θυγατέρα. ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω ὁ περὶ τοῦ Πέλοπος, ἅπερ καὶ περὶ τοῦ Πηγάσου. εἰ γὰρ Οἰνόμαος ἤδει ὑποπτέρους * τοὺς τοῦ Πέλοπος ἵππους, οὐκ ἂν δὴ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔδωκεν περὶ τὸ ἅρμα αὐτοῦ ἀναβιβάσαι· ῥητέον οὖν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον. ἐγγεγρα-

πτο

* ὄντας τοὺς.

nen Chimæra : cujus aſcenſum nteriorem , ut memorant accolæ, eo inhabitabat , poſteriorem verò lraco ; qui paſtoribus etiam , & lignatoribus vim inferebant. Quo tempore Bellerophon adveniens, montem exuſſit , atque ita combuſtus Telmiſſus, & feræ perierunt. Hinc dixere accolæ Bellerophontem cum Pegaſo ſuo accedentem Amiſodari Chimæram interfeciſſe: ex quo eventu conficta eſt fabula.

DE PELOPE ET EQVIS.

PElopem alatis equis veniſſe in Piſſam memorant , cùm uxorem peteret filiam Oenomai Hippodamiam . Ego verò eadem de Pelope dico , atque dixi de Pegaſo. Si enim ſciviſſet Oenomaus , alatos eſſe Pelopis equos , utique non permiſiſſet , ut currum ipſius filia conſcenderet. Cenſendum itaque , navigio adveniſſe Pelopa , in quo

πτο δὲ ἐπὶ * τοῦ πλοίου, ἵπποι ὑπόπτεροι. ἁρπάσας δὲ τὴν κόρην, ᾤχετο φεύγων. ἀφ' οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΦΡΙΞΟΥ ΚΑΙ Ἕλλης.

Ἱστοροῦσιν ὡς ὁ κριὸς αὐτῷ προὔλεγεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτὸν μέλλει θύειν. καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἀναβάς τε ἐπ' αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον, τὸ ὡς πλοῖον τὸν κριὸν διανήχεσθαι, καὶ ταῦτα βαστάζοντα δύο ἀνθρώπους. καὶ πόθεν τὰ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνων; οὐ γὰρ δή που ἄσιτοι, τοσοῦτον χρόνον διέμειναν. εἶτα Φρίξος τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ φέρσαντα κριὸν, καὶ διασώσαντα σφάξας, καὶ τὸ δέρμα ἀποδείρας ἔδωκεν ἕδνον Αἰήτῃ. ὁ δὲ ἔδωκε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρός· ὁ δὲ Αἰήτης τῶν Κόλχων τότε ἐβασίλευεν. ὅρα δὲ, τότε πῶς καὶ τὰ δέρματα σπάνια ἦν. ὡς τὸν βασιλέα ἕδνον ἰδίας θυγα-

* ἐπὶ τῆς σκευῆς.

uo depicti erant equi alati ; atque
o raptâ puellâ, fugâ ſeſe ſubduxiſ-
e. Inde fabulæ origo.

DE PHRIXO ET HELLE.

ARietem ſcribunt Phrixo prædixiſſe, futurum, ut illum
pater Diis immolaret ; atque eum
ſſumtâ ſorore arietem conſcendiſ-
e, & per mare veniſſe in Pontum
Euxinum. Creditu verò perdiffi-
ile eſt, arietem, duos quidem ho-
mines portantem, navis inſtar fre-
um transnatare. Et ubi alimen-
um potuſque & hujus, & illorum?
neq; enim tantum temporis trans-
gere ſine cibo potuere. Phryxus
deinde, cùm ſalutis ſuæ autorem,
ſervatorémque mactâſſet, & pel-
lem detraxiſſet, muneris loco Æë-
tæ dedit, Colchorum tum regi, fi-
liæ cauſsâ. At conſidera, quanta
iſtac tempeſtate vellerum fuerit ra-
ritas, ut etiam rex in dotem pro-
priæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

θυγατρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν, οὕτω δὲ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐνόμιζεν· ἤδη δέ τινες ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγωσι, χρυσοῦν φασιν εἶναι τὸ δέρμα τοῦτο. εἰ χρυσοῦν τὸ δέρμα ἦν, οὐκ ἐχρῆν τὸν βασιλέα λαβεῖν παρὰ ἀνδρὸς ξένου. λέγεται δὲ, ὅτι καὶ Ἰάσων ἐπὶ τὸ κώδιον τοῦτο τὴν Ἀργὼ ἔστειλε, καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων. ἀλλ' οὐδ' ὁ Φρίξος οὕτως ἀχάριστος ἦν, ὥστε τὸν εὐεργέτην ἀνελεῖν, οὔτ' εἰ σμαράγδιον ἦν τὸ κώδιον, * ἐπέπλευσεν ἡ Ἀργὼ δι' αὐτό. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθάμας ὁ † στόλου τῶν Ἑλλήνων, ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας. ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ‡ ἡγεῖτο, ὀνόματι Κριός. ὃς αἰσθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ Φρίξῳ. ὁ δὲ Φρίξος κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα, ἐν ᾗ ἦν καὶ ἡ μήτηρ Πέλοπος. ὄνομα δὲ

---

* ἔδραμεν. † ὁ αἰόλου. ‡ ἡγεῖτο, καὶ πλείστου ἄξιον.

riæ filiæ vellus acceperit, tam par-
i filiam ſuam exiſtimans. Non-
ulli verò, ut riſum effugerent,
uream dixerunt pellem fuiſſe. At
aurea fuerit, non oportuit re-
em illam accipere à viro pere-
rino, & hoſpite. Addunt etiam,
uòd Iaſon Argo navem, & Græco-
um optimos, eò miſerit. Sed ne-
ue Phryxus adeò ingratus fuit, ut
ervatorem ſui interemerit; & licet
maragdium vellus exſtitiſſet, non
d hoc Argo navigâſſet. Verùm ita
eſe habet veritas. Athamas, Æoli
Græci filius, Phrygiæ imperabat;
erúmque ſuarum habebat inſpe-
ctorem, quem maximè fidum, &
lignum, arbitrabatur, nomine
Crium, ſive Arietem. Hic, poſt-
quam animadvertit, animum A-
thamanti eſſe Phryxum interfi-
ciendi, rem continuò illi ſignifica-
vit; qui navem conſtruxit, ac ma-
gnam auri vim impoſuit: intér-
que alia mater aderat Pelopis Au-
 rora,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

δὲ αὐτῇ, Ἠώς. καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν ἐνέθετο. σὺν τοῖς χρήμασι γοῦν καὶ Φρίξον, καὶ Ἕλλην ὁ Κρῖος ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς, ᾤχετο ἀπιών. ἡ μὲν οὖν Ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν· ἐξ ἧς καὶ Ἑλλήσποντος ἐκλήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς * τὴν Φάρον, κατοικοῦσιν αὐτοῦ. καὶ γαμεῖ Φρίξος τὴν ἐκ τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Αἰήτου, δοὺς ἕδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ἠοῦς· ἀλλ' οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἀλήθεια ἔχει.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΟΡ-κυνος θυγατέρων.

ΚΑὶ περὶ τούτων πολὺ γελοιότερος φέρεται λόγος, ὡς ὁ Φόρκυν εἶχε θυγατέρας τρεῖς, αἵ τινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο. † τούτῳ δὲ ἡ χρωμένη, ἐνετίθει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔβλεπε. καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδι-

* Κόλχους. † τούτων.

ora ; quæ ipſa ex pecuniis ſuis au-
ram , quam confecerat , ſtatuam
cum tulit. Crius itaque cum
hryxo,& Helle,ac divitiis eorum,
are ingreſſus eſt : & Helle qui-
em , ex navigatione contracto
orbo, exſpiravit, atque ab ea no-
en Helleſpontus obtinuit. Ipſi
erò in Pharum delati , ſedes ibi
gunt : ducitque Phryxus uxorem
ëtæ Colchorum regis filiam , in
otem ipſi dans Auroræ ſtatuam
ream ; non autem vellus arietis.
tque hæc quidem veritas.

E PHORCYNIS FILIABVS.

E Tiam de his ſermo fertur per-
quam ridiculus ; Phorcynem
ilicet tres filias habuiſſe , quæ in-
r ſe unum duntaxat oculum ha-
entes , illo viciſſim utebantur.
ujus autem utendi vices eſſent,
o illum imponebat capiti , atque
a videbat ; & ſic deinceps unâ al-

ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν δὲ ὁ Περσεὺς ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὴν κατέχουσαν τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα. ἐὰν δὲ μὴ φράσωσιν ἀποκλεῖναι αὐτάς. αἱ φοβούμεναι, φράζουσιν. ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, εἰς ἀέρα ἦλθε. καὶ δείξας ταύτην τῷ Πολυδέκτῃ, λίθινον τοῦτον ἐποίησε. καὶ τοῦτο δὲ γελοιότερον, τὸ, ἄνδρα ζῶντα νεκροῦ κεφαλὴν ἰδόντα ἀπολιθωθῆναι. τίς γὰρ δύναμις τοῦ νεκροῦ; ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. Φόρκυς ἦν ἀνὴρ Κυρηναῖος. οἱ δὲ Κυρηναῖοι * κατὰ γένος μέν εἰσιν Αἰθίοπες· οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην, ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. ἄρχουσι δὲ Λιβύην † περὶ τὸν Αὔνονα ποταμὸν, κατὰ Καρχηδόνα· εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. ὁ Φόρκυς ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς, ὃ ποιεῖ τετράπηχυ ἄγαλ-

---

* γένη. † περὶ τὸν Α'νωνα.

eri oculum præbente, omnes conſpiciebant. Perſeus autem, cùm à tergo illarum tacito greſſu acceſſiſſet; eâ, quæ tum oculum habebat, arreptâ, gladióq; ſtricto, jubet ſibi Gorgonem indicari; alioquin ſe ipſas minatur interfecturum. Illæ metu percitæ produnt eam. Cujus ille capite amputato, in aëra abiit, & Polydectæ oſtenſo, in lapidem ipſum commutavit. At verò ridiculum hoc, hominem vivum, mortui capite conſpecto, in lapidem converti. Quæ enim cadaveris vis eſt, & poteſtas? Verùm res ita transacta. Phorcyn vir fuit Cyrenæus: Cyrenæi porrò genere quidem Æthiopes inſulam inhabitant Cyrenen, extra columnas Herculis ſitam, & Libyam arant apud Aunonen fluvium juxta Carthaginem, auro maximè abundantes. Hic Phorcyn columnas Herculis, tres numero, regno tum poſſidebat, ibiq; ſimulacrum ex auro quatuor

ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι
δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι * Γοργό-
νην, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βέν-
δειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυναν, Λακεδαι-
μόνιοι δὲ Οὖπιν. ὁ μὲν οὖν Φόρκυς
ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι
τὸ ἄγαλμα. κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς,
Σθενὼ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδουσαν. αὗ-
ται μὲν γήμασθαι οὐδενὶ ἠβουλήθησαν·
διελόμεναι δὲ τὴν οὐσίαν, ἑκάστη μιᾶς
ἦρχε νήσου. τῇ δὲ Γοργόνῃ οὔτε ἀναθῆ-
ναι τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει, οὔτε διελεῖν,
ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐναλλὰξ θη-
σαυρὸν ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῷ Φόρκυι
ἑταῖρος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ
αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι † ἐχρῶντο
ὥσπερ ὀφθαλμῷ. Περσεὺς δ' ἀνὴρ,
φυγὰς ἐξ Ἄργους, ἐλῄζετο τὰ κατὰ
θάλατταν, ἔχων πλοῖα, καὶ ἰσχύν τινα
περὶ αὐτόν. πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν
Γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν,
καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ·

πρῶτα

---

* Γοργώ. † ἐχρῆτο.

cubitorum Palladi fecit. Palladem autem Cyrenæi Gorgonem vocant, ſicut Thraces Dianam Bendiam, Dictynnam Cretes, Lacedæmonii Vpin. Cæterùm Phorcyn antequam in templo ſimulacrum dedicaret, moritur; reliquit autem virgines tres, Sthenonem, Euryalen, & Meduſam: quæ dum nulli vellent nubere, diviſis facultatibus ſingulæ principatum unius inſulæ obtinebant. Porrò Gorgoni neque templum exſtruere viſum illis, neque inter ſe partiri; ſed in theſaurum viciſſim reponere. Aderat autem Phorcyni ſocius, vir probus, ac bonus, eóque in omni negotio, tanquam oculo utebantur. Interea Perſeus exilio ex Argo ejectus, loca maritima deprædabatur, ſecum navigia habens, & prædonum fortem, ac validam manum. Cúmque didiciſſet, Gorgonem hanc reginam eſſe feminarum, auro quidem divitem, ſed inopem

πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ, καὶ μεταξὺ τῆς Κυρήνης, καὶ τῆς Σάρδεων, διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν, τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν Γοργόνα. μηνύει τε * αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὗται οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον, συνήεσαν ὁμόσαι, καὶ ἡ ἠτιᾶτο ἑτέρα τὴν ἑτέραν. ὁπότε δὲ † ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός. ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐτοῖς ὁ Περσεὺς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν. καὶ φησὶ, μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν ὅποι ἐστὶν ἡ Γοργώ. ἐπηπείλει δὲ καὶ ‡ προσκατακλενεῖν μὴ εἰπούσαις. ἡ μὲν οὖν Μέδουσα, οὐ φράζει δεῖξαι. ἡ δὲ Σθενὼ, καὶ Εὐρυάλη ἔδειξαν· τὴν μὲν οὖν Μέδουσαν ἀποκτείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν

---

* αὐτοῖς. † ἐπηγνοοῦντο. ‡ προσαποκλείνειν.

virorum; in portu primùm ſtatione factâ, inter Cyrenen, ac Sardos obnavigans, & nunc in hanc, nunc illam deſcendens, eum, qui oculi vice fungebatur, cepit. Harum verò una dixit illi, nihil aliud ab ipſis capiendum eſſe, præter ſolam Gorgona; ſimúlque auri copioſioris fecit indicium. At ipſæ filiæ, cùm oculum pro viribus non haberent, ut ſuprà dictum; coëuntes inter ſe altera alteram incuſabat. Intelligentes autem penes nullam earum oculum eſſe, quidnam facti accidiſſet, mirari. Quo tempore adnavigans Perſeus, faſſus eſt ſe oculum habere; neque redditurum, niſi ſibi, ubi Gorgon eſſet, commonſtrarent; additâ quoque comminatione, niſi indicium facerent, continuò ipſas interfecturum. Reſpondit Meduſa, nolle ſe illam oſtendere; cæterùm mox indicârunt Stheno, & Euryale; ac proinde interfectâ Meduſâ, oculum duabus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν Γοργόνα κατέκοψεν. ἀπαιτήσας δὲ τριήρη, ἀπέθηκε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ τῇ νηῒ ὄνομα ἔθετο Γοργών. ἐν ταύτῃ δὲ * παραπλέων, χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο. καὶ τοὺς μὴ διδόντας ἀνῄρει. οὕτω δὴ καὶ τοὺς † Σερίφους ᾔτει περιπλεύσας ἐκείνοις χρήματα· καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ἧκε πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν· οἱ καὶ ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον, ᾤχοντο. περιπλεύσας οὖν πάλιν ὁ Περσεὺς περὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὗρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις· τοῖς οὖν λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεὺς, ἐπειδὰν μὴ παρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μὴ ὡς Σερίφιοι, τῆς Γοργόνος θεασάμενοι τὴν κεφαλὴν, ἀπελιθώθησαν· τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς.

ΠΕΡΙ

---

* περιπλέον. † Σεριφίους.

aliis reſtituit. Gorgonem autem acceptam concîdit, poſtulatâque ab aliis triremi, Gorgonis illi caput impoſuit, & navem Gorgona appellavit: qua circumnavigans pecunias ab inſulanis exegit, & qui dare recuſarent morte affecit. Ita à Seriphiis, quos acceſſit, cùm nummos petiiſſet, atque illi contuliſſent, Perſeus iterum hac de cauſſa in forum venit; ſed illi relictâ Seripho diſceſſerunt. Itaque cùm denuo Perſeus eò appuliſſet ad pecunias exigendas, in forum veniens hominem quidem nullum, ſed lapides humanæ magnitudinis reperit. Propterea dixit inſulanis cæteris: Videte, quomodo Seriphii, quòd pecuniam non exhibuiſſent, conſpecto Gorgonis capite, in lapides converſi ſint: idem vos ne patiamini.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΟΝΩΝ.

Περὶ Ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν, ὅτι οὐ γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι. ἐφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ Θρῇσσαι, καὶ τὴν κόμην ἀνεδοῦντο μίτραις. τοὺς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο,* καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος, μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν. στρατείαν δὲ γυναικὸς οὐδέ ποτε εἰκὸς γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

Ψευδὴς καὶ ὁ περὶ τοῦ Ὀρφέως μῦθος, ὅτι κιθαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπετο τὰ τετράποδα, καὶ τὰ ὄρνεα, καὶ δένδρα. δοκεῖ δέ μοι ταῦτα εἶναι. Βάκχαι μανεῖσαι πρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο,

* ὡς καὶ νῦν ἔτι διὰ τοῦτο.

DE AMAZONIBVS.

DE Amazonibus narrant, mulieres quidem eas non fuiſſe; ſed viros barbaros. Gerebant autem tunicas talares, quales in more erant feminis Thracibus, ac comam alligabant mitris, barbas radebant, & propterea ab hoſtibus mulieres vocabantur. Cæterùm Amazones nativâ quâdam indole bello ſtrenui erant. Expeditionem verò mulierum fuiſſe, quomodo erit veriſimile, cùm illa nuſquam hodie reperiatur?

DE ORPHEO.

FAbuloſus & ille de Orpheo ſermo, quòd citharâ ludentem animalia quadrupedia, nec non aves, arboréſque ſequerentur. Sed hæc mihi quidem ſic accidiſſe videntur. Bacchæ furentes oves diſcerpebant in Pieria, ac multa alia cùm violenter perpetrâſſent, in

ζοντο, * τερπόμεναί τε εἰς τὸ ὄρος, διέτριβον ἐκεῖ τὰς ἡμέρας. ὡς δὲ ἔμειναν οἱ πολῖται, δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν, καὶ θυγατέρων, μεταπεμψάμενοι τὸν Ὀρφέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν τρόπον καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους. ὁ δὲ συνταξάμενος τῷ Διονύσῳ Ὄργια, κατάγει αὐτὰς βακχευούσας κιθαρίζων. αἱ δὲ νάρθηκας τότε πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν. τοῖς δὲ ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. καὶ ἔφασαν, ὅτι Ὀρφεὺς κιθαρίζων † ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τοῦ ὄρους· καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Ὁ περὶ Πανδώρας οὐκ ἀνεκτὸς λόγος, ὡς γῆς ἀναπλασθείσης ἀναδοῦναι αὐτὴν καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο. Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο

Ἑλλη-

* τερπόμεναι. † ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τῆς ὕλης ἄγει.

montes ſe recepere, ibique dies aliquot ſunt commoratæ, quas cùm cives diutius exſpectâſſent, malè ſuis uxoribus, & filiabus, metuentes, arceſſitum Orphea rogârunt, ut modum excogitaret, quo ex montibus illas educeret, Is verò Orgiis Baccho inſtitutis, citharam pulſans ad ſe bacchantes pellexit; ipſæque ferulas tum primum, & ramos omne genus arborum habentes, deſcenderunt de monte. Hominibus autem admiranda hæc conſpicientibus, ligna prius deduci videbantur; atque hinc dicebant, Orphea citharæ cantu ex monte ſylvam deducere, hanc dantes cauſſam fabulæ.

DE PANDORA.

NEc tolerabilis ille de Pandora ſermo, illam ex terra formatam aliis quoque ſimilem habitum attuliſſe. Mihi verò ſic videtur. Pandora mulier fuit Græca maxi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Ἕλληνος, μάλιστα πλουσία. καὶ ὅτε ἐξήει, ἐκοσμεῖτο, καὶ ἐχρίετο πολλῇ τῇ γῇ. καὶ τὸ μὲν ἔργον οὕτως ἔχει, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον ἐτράπη.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΩΝ γενεᾶς.

Καὶ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρῶτον γένος ἐκ Μελίας γενέσθαι; ἀλλὰ Μέλιός τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ Ἕλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος. σιδηρᾶ δὲ, καὶ χαλκῆ γενεὰ, οὐδέποτε ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ Φυλλίτου.

Λέγεται ὡς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ εἶχε φύλλα. ὁ οὖν Φυλλίτης· εἰ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρχεν ἐπὶ πόη στὰς ἔκυσεν. ὁ δὲ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη οὕτως.

mè dives; quæ, quoties prodeundum in publicum, ſpecioſè ſeſe exornabat, factóque ex terra unguento inungebatur. Ita quidem ſe res habuit; ſed ad rem impoſſibilem detorta narratio eſt.

DE FRAXINORVM GENERATIONE.

ET quid ſtultius eſt, quàm primum hominum genus ex fraxino eſſe progenitum? Sed fuit quidam Melius, atque ab eo dicebantur Meliæ feminæ, quemadmodum Hellenes ab Hellene, ab Ione Iones. Ferrea autem, atque ænea generatio, nunquam exſtitit.

DE CLAVA HERCVLIS.

MEmorant illam à ſe folia habuiſſe. Propterea dicta eſt phyllites, ſive foliata; & licet ſeparata eſſet, herbæ tamen adpoſita pullulabat: atque hinc collecta ejuſmodi fabula.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ.

[a] Περὶ τοῦ Κήτους τάδε λέγεται. ὡς τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐφοίτα. καὶ εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κόρας, [b] ἀπήρχετο. εἰ δὲ μὴ, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυμαίνετο, ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἄνδρας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν; [c] ἀλλ' ἦν ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολὺ, ὃς κατέστρεψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἕλος, ὃ Τρῶες ἐκτῶντο. ἐδίδουν δὲ φόρον, ὃν τινες δασμὸν καλοῦσιν. ἀργυρείοις μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ [d] ἐχρῶντο, ἀλλὰ σκεύεσι. προσέταξε δὲ ὁ βασιλεὺς, ᾧ ὄνομα Κήτων, τῶν πόλεων τινὰς μὲν ἵππους διδόναι, τινὰς δὲ κόρας. τὸν δὲ βασιλέα, ᾧ ὄνομα Κήτων, οἱ βάρβαροι ἐκάλουν κῆτος. [e] περιεπόλει δὲ ὁ Κήτων κατὰ τὸν δέοντα χρόνον,

---

a τὰ δὲ καὶ περὶ τούτου λέγεται. b εἴκοσι ἀπῄει. c ἀλλ' ἦν τοῦτο. ἀνὴρ βασιλεὺς μέν. d ἐτέλουν. e περιεπόλει.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

DE CETONE.

DE Cetone hæc referuntur: eum è mari ad Trojanos commeare ſolitum, & ſi puellas darent, receſſiſſe; ſin minùs, regionem illorum devaſtâſſe. At quàm inſulſum ſit, viros proſtituere ſuas filias, quis non videt? Sed erat rex magnus, opibus, & præſertim re navali, potens, qui in poteſtatem redegit Aſiæ omnem oram maritimam, quam Trojani tenebant. Solvebant autem illi tributum, quod vectigal nonnulli vocant; neque enim argento tum temporis utebantur homines; ſed ſupellectile tantùm, & utenſilibus. Rex itaque, qui Ceton vocabatur, civitates quidem alias juſſit ſibi equos dare, alias verò puellas. Cæterùm regem, cui nomen Ceton, barbari κῆτος, id eſt, balenam, appellabant. Ceton autem rex juſto tempore cir-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

νον, ἀπαιτῶν τὸν δασμόν. τῶν δὲ μὴ ἀποδιδόντων ἐκάκου τὰς χώρας. ἐξέρχεται δὲ εἰς Τροίαν, καθ' ὃν χρόνον καὶ Ἡρακλῆς * ἧκεν, ἔχων στρατιὰν τῶν Ἑλλήνων. μισθοῦται δὲ † τὸν Ἡρακλέα Λαομέδων ὁ βασιλεὺς, ἀρῆξαι τοῖς Τρωσίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατιὰν ὁ Κήτων, ὁδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δ' αὐτῷ Ἡρακλῆς, καὶ Λαομέδων, ἀναιροῦσιν αὐτόν. οὗ γινομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

* ἦγεν στρατιὰν, † αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΑΣ.

Λέγεται δὲ περὶ Ὕδρας, * ὅτι Λερναῖος ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἕν. καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι † κεφαλὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. καὶ τὸν Καρκίνον ἐλθόντα, βοηθεῖν τῇ Ὕδρᾳ. τοιοῦτον δ' εἴ τις πείθεται γίνεσθαι, μάταιός ἐστι. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Λέρνος ἦν βασιλεύς. ᾤκουν δὲ πάντες οἱ ἄνθρω-

ποι

* τὸ Λερναίας, ὡς ὄφις ἦν. † μίαν Ἡρακλῆς κεφαλὴν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

circumivit, tributum exigens, ac ſolvere detrectantium regiones diris affecit; etiam Trojam abiit eâdem tempeſtate, qua cum Græcorum exercitu acceſſerat Hercules, quem in ſubſidium Trojanorum Laomedon rex mercede conduxit. At verò Ceton traducto exercitu viam eſt ingreſſus; quem mox obvii Hercules, & Laomedon, interfecerunt. His ita factis fabula conficta eſt.

DE HYDRA.

HYdram produnt ſerpentem fuiſſe Lernæum, centum capitibus, ſed uno tantum corpore præditum; & in locum deciſi capitis mox duo proveniſſe; Carcinum item adveniſſe, & auxilium tuliſſe Hydræ. Hæc autem ſi quis accidiſſe credit, næ ille inſipidus eſt. Sed res ita ſe habet. Lernus rex fuit eo tempore, quo homines

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ποι κατὰ κώμας. ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χωρίων τούτων. Σθένελος δὲ ὁ τοῦ Περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκήνην· ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι. ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο. ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας, ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι καρτερὸν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ πεντήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οὓς ἐπίεσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως * νύκτα καὶ ἡμέραν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ Ὕδρα. πέμπει οὖν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλέα, † καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πολίχνιον. οἱ δὲ περὶ τῷ πύργῳ ἐπυρπολοῦντο σὺν ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξόταις. ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀνθ' ἑνὸς, ἐπειδὰν ἀνδρεῖος ἦν ὁ προανῃρημένος. ἐπειδὴ δὲ συνείχετο ὁ Λέρνος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τῷ πολέμῳ, μισθοῦται ‡ ὀθνεῖον στρατόν. ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τὴν στρατιὰν, Καρκῖνος ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, μέγας τὴν

---

* νύκτας καὶ ἡμέρας. † ἐκπορθήσοντα.
‡ ἐπικούρους κάρας.

ines univerſi vicatim habitabant. ingulis autem locis erant ſui re-es ; quos inter Stenelus, Perſei fi-ius Mycenas, locnm maximum,& ominibus frequentiſſimum,obti-ebat. Cui Lernus cùm ſubeſſe nol-et,bellum ex his principiis uterque uſcepit. In ipſo autem aditu regio-is, Lerno oppidulum bene muni-um fuit,quod cuſtodiebatur quin-uaginta ſtrenuis ſagittariis , quos ies atq;noctes indeſinenter in tur-im immittebant.Erat autem oppi-ulo nomen Hydra. Deſtinat huc rgo Euryſtheus Herculem , qui llud expugnavit. Illi verò,qui ſub-tus erant,ignem manu jaciebant,& dirigebant in defenſores turris; quorum ſi ictus aliquis cecidiſſet, præſertim ſtrenuus,in locum unius ſagittarii duo ſuccedebant. Cùm autem iſtiuſmodi bello ab Hercule Lernus teneretur, militem condu-xit externum ; venitque cum ex-ercitu Carcinus quidam , militari

robore

τὴν ἰσχὺν, καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τούτῳ ἀντεῖχον πρὸς τὸν Ἡρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ * Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ, ἔχων στρατιὰν ἀπὸ Θηβῶν. καὶ τὸν πεφυκότα πύργον πρὸς τῇ Ὕδρᾳ προσελθὼν ἐνέπρησε, καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὴν Ὕδραν ἀναιρεῖ, καὶ τὴν στρατιὰν ἀπόλλυσιν. οὗ γινομένου, ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη· καὶ γράφουσι τὴν Ὕδραν ὄφιν, καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάττουσιν.

* Ἰφίκλου.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΛΕγουσι περὶ Κερβέρου, ὡς κύων ἦν, ἔχων τρεῖς κεφαλάς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Τρικάρηνος, ὥσπερ ὁ Γηρυόνης. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ Τρικάρηνος κύων. † λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἡρακλῆς ἐξ ᾅδου ἀνήγαγεν. ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. ‡ Γηρυόνῃ περὶ

ταῖς

† εἴρηται. ‡ Γηρυόνειοι.

obore, & viribus præſtans, quem Herculi obduxit. Auxilia deinde Herculi tulit Iolaus, Iphicli filius, ejúſque ex fratre cognatus, exercitum habens ex Thebanis. Etiam currim in Hydra conſtitutam concremavit: atq; hac manu exſuperavit illos Hercules, Hydram delevit, & exercitum internecione cecîdit. His ita factis fabula provênit: qua & Hydram ſerpentem fuiſſe ſcribunt, & fabulam comminiſcuntur.

DE CERBERO.

CErberum canem fuiſſe tricipitem ferunt. Manifeſtum verò & hunc ipſum à civitate dictum Tricarenum, quemadmodum Geryon. In ore itaque omnibus erat, pulcher ille, & magnus canis Tricarenus. De quo etiam memorant, quòd Hercules illum ex inferis deduxerit. Cæterùm ejuſmodi quid factum eſt. Geryon ad

ταῖς βουσὶν ἦσαν κύνες μεγάλαι καὶ νεανικαί. ὀνόματα δὲ ἦν αὐτοῖς τάδε· τῷ μὲν Κέρβερος, τῇ δὲ Ὦρος. τὴν μὲν οὖν Ὦρον Ἡρακλῆς ἐν Τρικαρείᾳ, πρὶν περιελεῖν τὰς βοῦς, ἀναιρεῖ· ὁ δὲ Κέρβερος συνηκολούθει ταῖς βουσίν· ἐπιθυμήσας δὲ τοῦ κυνὸς ἀνὴρ Μυκηναῖος τοὔνομα Μολοττὸς, τὸ μὲν πρῶτον ᾔτει τὸν Εὐρυσθέα * ἀποδοῦναι τὸν κύνα· οὐ βουλομένου δὲ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀναπείθει τοὺς βουκόλους, καὶ τὸν κύνα κατειργνύουσιν ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβάλλειν. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμπει Ἡρακλέα † ἐπὶ ζήτησιν τοῦ κυνός. ὁ δὲ πᾶσαν περιϊὼν τὴν Πελοπόννησον, ἦλθεν ὅπου ὁ κύων αὐτῷ ἐμηνύθη ‡ εἶναι, καὶ καταβὰς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἄντρου τὸν κύνα. Ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι διὰ τοῦ ἄντρου καταβὰς εἰς ᾅδου ὁ Ἡρακλῆς, ἀνήγαγε τὸν κύνα.

ΠΕΡΙ

* ἀποδεδέσθαι τὸν αὐτὸν κύνα. † κατά. ‡ ὑπάρχειν.

coërcendos boves canes habebat magnos, & juvenes; quorum uni Cerberi nomen, alteri Ori inditum. Orum quidem in Tricaria civitate, priuſquam boves abigeret, Hercules interemit; & Cerberus boves ſimul ſubſecutus eſt. Hujus autem flagrantiſſimus vir Mycenæus, nomine Moloſſus, primùm quidem ab Euryſtheo canem illum ſibi tradi petiit: quo abnuente, paſtores conciliat: hi Cerberum in antro concludunt in Laconica prope Tænarum, atque ad coitum canes fœminas adponunt. Porrò Euryſtheus ad inveſtigandum canem Herculem miſit; qui peragratâ totâ Peloponneſo, tandem ad locum acceſſit, in quo latitare canis dicebatur; atque in antrum deſcendens, canem inde abduxit. Proinde dixerunt homines, Herculem, cùm ad inferos per antrum deſcendiſſet, canem exemiſſe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Λέγεται μῦθος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλλοντός ποτε τοῦ Ἀδμήτου θανεῖν, αὕτη εἵλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον· καὶ Ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἀφελόμενος, καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἀπέδωκεν Ἀδμήτῳ. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύνασθαι τινὰ ἀναβιῶναι· ἀλλ' ἐγένετό τι τοιοῦτον. ἐπειδὴ Πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέρες, καὶ Ἄκαστος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐτὰς, οὐ λαμβάνει μέν. Ἄλκηστις δὲ καταφεύγει εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς. καὶ καθιζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας, οὐκ * ἐβούλετο Ἄδμητος Ἀκάστῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δοῦναι. ὁ δὲ πολλὴν στρατιὰν παρακαθίσας ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτούς· ἐπεξιὼν δὲ ὁ Ἄδμητος, ἔχων καὶ λοχαγοὺς νύκτωρ, συνελήφθη ζῶν. ἠπείλει δὲ Ἄκαστος ἀποκτείνειν

* ἐδύνατο.

De Alcestide.

Circumfertur tragica fabula, quòd cùm Admetus jam morti eſſet proximus, hæc loco illius mortem elegerit, quódque Hercules, pietate permotus, illam ab inferis ablatam reduxerit, & reddiderit Admeto. Mihi autem videtur, neminem alicui vitam poſſe reſtituere ſemel ademtam. At verò hujuſmodi quippiam accidit. Poſtquam Peliam filiæ ſuæ occidiſſent, & filius Peliæ Acaſtus perſequeretur eas, neque tamen ullam comprehenderet; Alceſtis ad conſobrinum Admetum Pheras profugit; hic verò, domo ſe ſua tenens, deditam eam petenti Acaſto tradere noluit. Eapropter magno ille ad urbem exercitu admoto, incendio agros illorum devaſtavit: atque Admetus de nocte cum ducibus egreſſus, vivus incidit in manus hoſtiles: ſéque eum interemturum Acaſtus com-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

κλείνειν αὐτόν. πυθομένη δὲ ἡ Ἄλκηστις, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι Ἄδμητος δι' αὐτὴν, ἐξελθοῦσα ἑαυτὴν παρέδωκε. * τὸν οὖν Ἄδμητον ἀφίησιν ὁ Ἄκαστος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρεία γε Ἄλκηστις, ἑκοῦσα ὑπεραπέθανεν Ἀδμήτου. τοιοῦτο μέντοι οὐκ ἐγένετο, ὡς ὁ μῦθος φησί. κατὰ † γοῦν τὸν καιρὸν τοῦτον Ἡρακλῆς ἧκεν, ἄγων ἔκ τινων τόπων τὰς Διομήδους ἵππους. τοῦτον ἐκεῖσε προσιόμενον ἐξένισεν Ἄδμητος. ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀνακλησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει, καὶ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτοῦ στρατιᾷ διανέμει· τὴν δὲ Ἄλκηστιν τῷ Ἀδμήτῳ παραδίδωσιν. Ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς, ἐκ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο τὴν Ἄλκηστιν. τούτων γινομένων ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* ΠΕΡΙ

---

* τὸν μέν. † γάρ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

minatus eſt. Alceſtis autem intelligens, ſua de cauſsâ è medio tollendum eſſe Admetum, ſponte egreſſa ſe ipſam obtulit: qua detentâ, Admetum Acaſtus demiſit. Hinc Alceſtis ob virilem animi magnitudinem ab hominibus celebrata, ut quæ ultro mortem pro Admeto oppetiiſſet. Non igitur hoc eo modo, quo fabula habet, evenit. At ſub idem tempus agens ſecum Diomedis equos Hercules advenit; eúmque iter iſtuc inſtituentem Admetus hoſpitio excepit. Deplorante verò fortunam Alceſtidis, Hercules indignabundus cum Acaſto congreditur, exercitum ejus delet, ſpolia Admeti copiis diſtribuit, atque ipſi Alceſtin reducit. Exinde inter mortales ſermo, quòd Hercules fortè ſuperveniens Alceſtin è morte eripuerit. His ita geſtis conficta eſt fabula.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

*ΠΕΡΙ ΖΗΘΟΥ.

Ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν † ἐτείχησαν, δοκοῦσι δὲ ἔνιοι κιθαρίζειν αὐτοὺς, καὶ τοὺς λίθους ἐπὶ τὸ τεῖχος αὐτομάτως ἀναβαίνειν· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. κιθαρῳδοὶ οὗτοι ἄριστοι ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθῷ· ἀργύριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ ἄνθρωποι· ἐκέλευον οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα, καὶ εἴ τις βούλοιτο ‡ ἀκοῦσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος εἰργάζετο ἐπὶ τὸ τεῖχος. οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσαντο· εὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγον λύρᾳ τὸ τεῖχος '' ἐκτίσθη.

* περὶ Ἀμφίονος, καὶ τῆς λύρης αὐτοῦ.
† ἐκτίσθη. ‡ ἀκούειν. '' ἐτειχίσθη.

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ.

Φασὶ τὴν Ἰὼ ἐκ γυναικὸς βοῦν * γεγονέναι, καὶ ἐξοιστρήσασαν, ἐξ Ἄργους διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Αἴγυπτον ἀφικέ-

* γινομένην.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

DE ZETHO.

MEmorant Heſiodus, & alii, quòd citharæ pulſu Thebana mœnia exſtructa ſint. Arbitrantur verò nonnulli, illis modulantibus, ſponte ſua lapides in murum proſiliiſſe. Sed veritas ita ſe habet. Citharœdi erant præſtantiſſimi; & licet nulla adhuc tum temporis inter homines pecuniæ eſſet uſura, artem tamen nunquam, niſi mercede, oſtendebant. Iuſſerunt itaque Zethus, & Amphion, ut ſi quis audiendi deſiderio teneretur, manum ædificando muro præberet. Non enim arrectis ad citharam auribus lapides adſtabant. Proinde haut injuriâ dictum eſt, murum lyræ beneficio poſitum fuiſſe.

DE IO.

IO ex muliere bovem factam ajunt, œſtróque percuſſam Argis per mare abiiſſe in Ægyptum.

ἀφικέσθαι· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰὼ, βασιλέως τῶν Ἀργείων ἦν θυγάτηρ. ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν, τὸ ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας. αὕτη ἔγκυος * γεγονυῖα, καὶ δείσασα τὸν πατέρα, καὶ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως. οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες, ὅπου ἂν εὗρον, συλλαμβάνοντες, ἐν δεσμοῖς εἶχον. ἔλεγον δὲ, ὅτι ὥσπερ βοῦς οἰστρήσασα, διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον. ἔνθα ἀφικομένη, τίκτει. ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

* γενομένην.

ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Φασὶν ὡς ἀφέψουσα τοὺς πρεσβυτέρους, νέους ἐποίει· ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Μήδεια πρώτη τοιοῦτον ἄνθος εὗρε, δυνάμενον καὶ λευκὰς ποιῆσαι τὰς τρίχας, καὶ μελαίνας. τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ τῆς πολιᾶς ἔχειν μελαίνας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι· πυρίαν οὖν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν. † ἐπυρία οὖν τοὺς βουλομένους, οὐκ ἐν τῷ περιφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ

† ἐπυρίαζε γὰρ τὰ σώματα.

Veritas autem hæc eſt. Io Argivorum regis filia erat. Ei hunc cives honorem exhibuere, ut Iunonis Argivæ ſacerdotio præficeretur. Verùm illa gravida facta, & patrem, civéſque, metuens, fugâ ſeſe è civitate ſubduxit. Argivi ad inveſtigandam ex euntes, inventâ illâ, & vinculis conſtrictâ, dicebant bovis inſtar furioſæ in Ægyptum perfugiſſe. Huc cùm veniſſet peperit, & occaſionem fabulæ dedit.

DE MEDEA.

DE Medea, ut ferunt, homines recoquente, atque ex ſenibus faciente juvenes, res ita accidit. Prima illa ejuſmodi florem invenit, qui & albos reddere capillos, & nigros, poſſet; atque ita qui pro albis nigricantes adamarent, efficiebat ut habere viderentur. Inventis etiam à ſe balneis, caloribus fovebat volentes; non tamen in publico, ne quis medicorum artem

μάθη τῶν ἰατρῶν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ * πράγματι, παρέψησις. οἱ γοῦν ἄνθρωποι ταῖς πυελάσεσιν ἐγίνοντο κουφότεροι, καὶ ὑγιεινότεροι. ἐκ δὴ τούτου ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν, λέβητας, καὶ ξύλα, καὶ πῦρ, † ἐνόμισαν ὡς ἕψει τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ Πελίας, ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενὴς, ‡ πυελίᾳ χρώμενος ἐτελεύτησε.

* πυελάματι. † ἐπείσθησαν. ‡ πυελώμενος ἀπέθανε.

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ.

ΛΕγεται ὡς λατρεύει Ἡρακλῆς ταύτῃ. ὁ δὲ λόγος μάταιος. ἐξὸν γὰρ κἀκείνης, καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ, δεσπόζειν. ἐγένετο τοῖον δέ τι. Ὀμφάλη ἦν * Ἰορδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως. αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾶν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας, † ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς· γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομήδην. ἡδόμενος δὲ αὐτῇ, ἐποίει ὅ, τι προστάττει ἡ Ὀμφάλη. οἱ δὲ εὐήθεις, ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

ΠΕΡΙ

* Ἰαρδάνου. † ἐρῶν.

addiſceret. Huic rei nomen erat decoctio. Cùm itaque per iſtiuſmodi fomenta agiliores fierent homines ſanioréſque; viſo apparatu, lebetibus ſcilicet, lignis, & igni, utique cocturam illam veram exiſtimabant. Sed ea ſimiliter uſus Pelias, vir ſenex, & debilis, vitam perdidit.

DE OMPHALE.

HVic ſerviiſſe Herculem inepta fabula eſt; cùm & illi, & omnibus, quæ aderant, potuiſſet dominari. Sed ita res habet. Omphale filia erat Iordani Lydorum regis; quæ audito Herculis robore, & viribus, ejus ſe amore captam prodidit. Hercules poſtquam acceſſiſſet, ſimiliter eam deperiit, filiúmque ex illa ſuſcepit Laomedem. Ea propter plurimum ejus amoribus oblectatus, omnia capeſſere, quæcumque Omphale imponeret: atque hinc ſervitium colligere ſtolidi homines, & veſani.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ τῆς Ἀμαλθείας.

Φασὶν ὡς Ἡρακλῆς τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ, ἐξ οὗ ἐγίνετο αὐτῷ ὅσα ἐβούλετο· ἡ δὲ ἀλήθεια * οὕτως· Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν, καὶ Ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ, καταλύει ἐν Θεσπιαῖς ἔν τινι πανδοχείῳ. ἐν ᾧ † ἦν τις γυνὴ καλουμένη Ἀμάλθεια, ὡραία τε καλή. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ, πλείονα χρόνον ‡ ἐξενίζετο. Ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀνελέσθαι. ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ. ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχει τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ὠνεῖται ὅσα βούλοιτο ἐπ' αὐτῷ. '' ἐξ οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ

---

* ὧδε πῶς ἔχει. † ἐτύγχανε. ‡ ἐπεξενοῦτο. '' ἐκ τούτων οὖν ὁ μῦθος.

DE CORNV AMALTHEÆ.

NArrant, Herculem ubique illud ſecum circumtuliſſe, ex quo quæ vel voto expeteret, illi ſuppeditabantur. Sed rei veritas hæc eſt. Hercules cum in Bœotia peregrinaretur, cum Iolao fratris filio, in Theſpiis in quodam diverſorio divertit; in quo mulier erat ætate juvencula, & formâ admodum ſpecioſa, nomine Amaltheæ. Hujus amore correptus Hercules, pluſculum cum ea temporis transmiſit; quod Iolaus ægre ferens, reconditas in cornu Amaltheæ facultates auferre excogitat, unde, ſi quid vellet, Herculi emebatur. Ea propter ab itineris ſociis dici cœptum, Herculem cornu Amaltheæ habuiſſe, atque ex eo nactum eſſe, quidquid ſibi commodi exoptaret. Hinc cauſſa fabulæ, & origo.

NAR-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΥΑΚΙΝΘΟΥ
διήγημα.

Ὑάκινθος Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον, ὡραῖον καὶ καλόν· εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων, εἶδε δὲ ὁ Ζέφυρος. καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ, καὶ φιλότιμος ἦν ἀφ' ὧν εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος. μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου δὲ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ ταραχή· ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῷ μειρακίῳ, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου. δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας, ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθεὶς, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνεχθείς. καὶ ὁ μὲν, ἐτεθνήκει. τὴν γῆν δὲ οὐκ ἦν ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφορὰν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται, καὶ τοὔνομα δέχεται. λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγο-

ρίας

NARRATIO DE HYACINTHO.

HYacinthum, adoleſcentem Amyclæum, formâ pariter, & ætate florenti, tum Apollo reſpexit, tum etiam Zephyrus, ambo pulchritudinem ejus depereuntes, & ambitioſi quo certamine alter alteri puerum præriperet. Sagittis quidem jaculabatur Apollo; ſpirabat Zephyrus: ab illo carmina proveniebant, & voluptas; ab hoc autem metus, & perturbatio. Itaque ad Deum inclinat adoleſcens. Zephyrum præ zelotypia ad bellum armat. Deinceps exercitia manebant juvenem, & vindicta à Zephyro. Diſcus erat ad interitum ejus inſerviens; qui ab hoc quidem emiſſus, ab alio verò impulſus, mortem attulit Hyacintho. Videbatur autem indecorum terræ, tantæ calamitatis memoriam deleri, quare pro adoleſcente florem produxit, idémque nomen indidit; cujus princi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

είας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ
διήγημα.

Ὁ Μαρσύας ἀγροῖκος ἦν· γίνεται δὲ οὗτος Μουσικός. ἐμίσησεν Ἀθηνᾶ τοὺς αὐλοὺς, οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους. ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δεξαμένη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξεν. οὕτω δὲ ἐῤῥιμμένων τῶν αὐλῶν, ὁ Μαρσύας ὑφίσταται. προσάπτει οὖν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμήν· οἱ δὲ ἦδον θείᾳ δυνάμει, καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου. τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν· καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος· λέγων, οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος. ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἧτταν ἐκδύεται. εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ, Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ· καὶ ἔλεγον οἱ Φρύγες, ὅτι τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐξ αἵματός ἐστι τοῦ Μαρσύου.

ΠΕΡΙ

pium foliis eſſe inſcriptum, narrant.

DE MARSYA HISTORIA.

MArſyas cum eſſet ruſticus, hac ratione Muſicus evaſit. Odio cœpit habere ſuas tibias Minerva, tanquam non parum pulchritudini, & formæ, adimentes; ut à fonte, qui imaginem illius receperat, fuerat edocta. Projectas itaque ſic tibias Marſyas ſuſcipit, & ſublatas labris paſtor applicat: eæque, reſiduâ adhuc divinâ vi, etiam invito illo, qui utebatur, recinebant. Cæterùm hanc virtutem Marſyas ſuæ arti adſcribens; & Muſas aggreſſus eſt, & Apollinem; vivere ſe amplius nolle dicens, niſi in tali certamine Deum exſuperâſſet. Sed in iſta contentione victo cutis per ſummos artus eſt direpta. Vidi ipſe in Phrygia fluvium, cui Marſyas nomen; quem ex Marſyæ ſanguinem profluxiſſe Phryges contendebant.

DE

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΠΕΡΙ ΦΑΩΝΟΣ.

Τῷ Φάωνι βίος ἦν, περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν. πορθμὸς ἦν θάλασσα. ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο· ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο, θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακύας, τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τοὺς ἔρωτας αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε.

ΠΕΡΙ ΛΑΔΩΝΟΣ διήγημα.

Ἔδοξε τῇ γῇ, Λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς συνουσίαν ἐλθεῖν. καὶ ἐπεὶ συνῆλθον ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ γῆ, τίκτεται δὲ ἡ Δάφνη· φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος,

καὶ

DE PHAONE.

PHaon circa navigia,& anguſtias maris, victum exercuit: neque in hoc offecit cuipiam, quoniam & æquus eſſet,& ab iis duntaxat mercedem exigeret, qui ſolvendo videbantur. Hic mos admirationi cœpit eſſe Lesbiis,atque à Dea(Venerem eam vocant) laudari Phaon; quæ habitu induta mulieris vetulæ, rogat Phaonem, ſecum trajiceret. Ille dictum factum, & ſervire paratus erat,& transvehere, & portorii nihil exigere. Quid itaque his Dea repoſuit? Dicitur illum ex ſene juvenem,& formoſum feciſſe. Hic ille Phaon eſt, in cujus amorem Sappho ſæpe carmen cecinit.

DE LADONE NARRATIO.

TErræ viſum fuit cum Ladone fluvio ad coitum deſcendere; & poſtquam ſeſe miſcuere, concepit quidem terra, & Daphnen peperit; eámque Apollo dilexit, &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

καὶ ῥήματα ἣν ἐραστοῦ πρὸς κόρην. ἀλλ' ἡ Δάφνη τὴν σωφροσύνην ἐφίλει. διώκειν οὖν ἔδει, καὶ ἐδιώκετο. πρὶν δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ φυγῇ, παρακαλεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι, καὶ τηρῆσαι οἷα γεγένηται. ἡ μὲν οὖν ὧδε ἐποίει, καὶ τὴν Δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυτῇ· κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εὐθὺς ἀνεπήδα φυτόν· καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔρωτος ὁ Θεὸς, οὐκ εἶχεν ὅπως ἀποστῇ τοῦ φυτοῦ. ἀλλ' αἵ τε χεῖρες ἀνελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο. λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνευ τῆς δάφνης ἱδρύθη, κατὰ Βοιωτίαν, ἐπὶ τοῦ χάσματος.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΣ.

ΑΡγεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγοῦνται· καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ τεταγμένην ἄγου-

verba cum illa habuit amatoria. Sed caſtitatem tuente Daphne, perſecutione opus videbatur; quam mox inſtituit. Priuſquam verò interdiceret quidquam in fuga, matrem invocavit, ut ſeſe rurſum intra ſe reciperet, ac ſervaret talem, qualem antea genuiſſet. Illa quidem precibus morem geſſit, atquē in ſe filiam continuit: inque ea parte continuò planta proſiliit; in cujus amplexus ob amoris vehementiam ruens Apollo, nullis machinis reſiſtere potuit naſcenti arbori; ſed manus illius jam continebantur arbore, ac caput tandem frondibus ornabatur. Dictum quoque eſt, tripoda in Bœotia juxta antrum ſine lauro conſtitui non potuiſſe.

DE IVNONE.

IVnonem Deam ſibi tutelarem exiſtimant Argivi, atque ea propter feſtum in honorem ejus inſtitutum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

στιν· ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑορτῆς, ἅμαξα βοῶν, τὸ χρῶμα λευκῶν. ἀπὸ δὲ τῆς ἁμάξης εἶναι δεῖ ἱέρειαν. οὕτω γὰρ ἔχειν ἄχρι τοῦ νεοῦ. τὸ δὲ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄστεος. ἧκεν οὖν ποτε ὁ χρόνος φέρων τὴν ἑορτήν. ὁ δὲ νόμος, ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων, ἐκώλυεν. ἀλλ' ἐσοφίσατο τὴν ἀπορίαν ἡ ἱέρεια, μήτηρ οὖσα νεανίσκων, ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γινομένων. ἐπεὶ τοίνυν τὸ παρὰ τῶν βοῶν, παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, στᾶσα κατὰ τὸ ἄγαλμα, μισθὸν ἀπήτει τοῦ πόνου. καὶ ἔδωκε, φασὶν, ἡ θεός· ὕπνος ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ τοῦ βίου πέρας γινόμενος.

Τέλος, τοῦ περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν
Παλαιφάτου, χρησίμου
συντάγματος.

tutum celebrant; cujus apparatus erant juncti boves, corpore albi. Eo in curru conſidere oportebat ſacerdotem, & ſic ad campum uſque provehi: erat enim templum extra urbem. Advenit ergo quondam tempus celebrandi feſti, quo bobus non præſentibus mos claudicaret; ſed animadvertit penuriam ſacerdos, mater adoleſcentum, bovis tum munia exſequentium. Poſtquam igitur, quod à bobus fieri debuerat, à filiis eſſet peractum; conſiſtens ad ſtatuam, pretium laboris popoſcit; idque à Dea ferunt perſolutum, ſomnum ſcilicet, & vitæ finem.

Finis utilis Commentarii Palæphati de Incredibilibus Hiſtoriis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

PALÆPHATI
FRAGMENTA
DVO
Ex Faſtis Siculis, ſive Chronico Alexandrino.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΦΕΥΡΗΣΕΩΣ ΚΟΓΧΥΛΗΣ.

Ex Chronico Alexandrino.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ Φοίνικος ἦν Ἡρακλῆς, ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλην. * ἐωριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, ἴδε ποιμενικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κωχλιῶδες, καὶ ποιμένα νομίζοντα αἱμάσσειν τὸν κύνα λαβόντα ἀπὸ προβάτου πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνός, καὶ βάπτοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένου ἀρετὴν, ἐθαύμασεν. καὶ γνοὺς, ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐστὶ τὸ βάμμα τοῦ πόκου, εἰληφὼς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον, ὡς

* αἰωρούμενος.

PALÆPHATI
DE INVENTIONE PVRPVRÆ.

Interprete MAT. RADERO.

TEmpore autem Phœnicis fuit Tyri Hercules philoſophus, cognomento Tyrius, qui purpuram invenit. Nam in littore Tyrio obambulans, paſtorium vidit canem, qui oſtreum (quod conchylis dicitur, parvúmque genus eſt teſtudinis marinæ) mandebat, & paſtorem; qui, quòd canem putaret ſanguinare, lanæ vellere ab ove rapto exterſit quod ab ore canis profluebat, vellúſque tinxit. Hercules verò cùm obſervâſſet id non eſſe ſanguinem, ſed peregrini alicujus vim liquoris; ilicet obſtupuit, & cùm ex conchyli ſuccum illum velleris expreſſum ſciret, ac-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ὡς μέγα δῶρον, τοῦτον προσήγαγε τῷ βασιλεῖ τοῦ Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ξένης χροιᾶς τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν αὐτοῦ εὕρησιν, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν, καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικὸν, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶτος περιβόλαιον ἐκ πορφύρας. καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν. καὶ ἐξ ἐκείνου ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα τολμᾶν φορεῖν τὴν αὐτὴν ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὖσαν φορεσίαν, εἰμήτι αὐτὸν, καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ, καὶ πάντι τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυμαστῆς καὶ παραξένου φορεσίας. πρώτην γὰρ οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χροιὰς ἱματίων, ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων ἐρέας, οἷαι καὶ ἦσαν, ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν. καὶ οὐκ εὐχερῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ πλήθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν, οὐ κατὰ τὸν τόπον βασι-

λεῖς,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ceptâ à paſtore lanâ, illam Phœnici, regi Tyriorum, magni loco muneris detulit; qui & ipſe attonitus novi & inuſitati coloris adſpectu, ejúſque inventione, juſſit vellus liquore purpuræ, ſeu conchylis imbui, ſibique regiam inde veſtem fieri, primúſque ipſe purpuratam chlamydem geſtavit; quam veſtem regiam, velut peregrinum quid, & inuſitatum ſpectaculum, omnes obſtupuêre. Rex deinde Phœnix mox edicto cavit, ne quiſquam ex ſibi ſubjectis cultum è terræ marisque theſauro collatum affectaret, præter ipſum regem, & regis ſucceſſores: atque hoc, uti reges à populo, atq; exercitu, ex novo hoc & admirando geſtamine noſcerentur. Nam prius haut nôrant mortales veſtium colores, ſed ex ovium vellere, quale quale illud erat, veſtes conficiebant, & geſtabant, neque facile principes à populo ſecernebantur. Cæterùm alii paſſim im-

λεῖς, εἴτοι ῥῆγες, καὶ τοπάρχαι ἀκηκοότες τούτῳ. οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ φίβλας, καὶ μαντεῖα ἐπενόησαν ἑαυτοῖς πορφυραῖα, ἢ ῥούσαια βάπτοντες τὰ ἀπὸ βοτανῶν καὶ ἐφόρουν διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος ἐξέθετο.

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ, ΤΙΣ πρῶτος ἐφεῦρεν.

Ex eodem Chronico.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἥφαιστος ἀπὸ μυστικῆς τινὸς εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος, εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὅπλα. ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς σιδήρου ηὑρέθη εἰς τοὺς πολέμους. ἀπεθέωσαν οὖν αὐτὸν ὡς σωφροσύνην νομοθετήσαντα. καὶ τροφὴν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς ὅπλων εὑρηκότα, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα. περὶ γὰρ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

peratores, regéſque, & dynaſtæ, haut obſequentes erant huic legi. Nam alii indumenta, alii fibulas aureas, & idola ſibi purpurea, aut ruſſea, ex herbarum ſuccis expreſſo colore, ſibi comparabant, ferebántque, uti populo perſpicui eſſent; quemadmodum ſapientiſſimus prodidit Palæphatus.

DE PRIMO FERRI INVENTORE.

Interprete MAT. RADERO.

IDem Vulcanus divino quodam carmine, ſeu precatione, opifex ingenium, & fabrile è cœlo, uti è ferro arma fabricare poſſet, impetravit. Vnde & ferri domitor ad uſum belli inventórque eſt habitus. Conſecratus ergo inter Divos ob continentiæ legem, & quod mortalibus per armorum fabricationem victûs parandi rationem oſtenderit, virtutémque bellicam, & ſalutem comparavit. Ante illum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

αὐτοῦ ῥοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαίστου, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Ἥλιος, ἡμέρας δυοζ'. ὡς εἶναι ἔτη ιβ', μῆνας γ', ἡμέρας δ'. οὐ γὰρ εἴδησαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἢ ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν, ἀλλὰ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον. οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοί, μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ὀνομάσθη ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. ὁ δὲ αὐτὸς Ἥλιος βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, ἦν φιλόσοφος δυνατὸς, ὅστις ἐδιδάχθη παρά τινος, ὡς γυνή τις Αἰγυπτία, τῶν ἐν ὑπερείᾳ καὶ * ἐξιαουσῶν παρ' αὐτοῖς, ἐρῶσά τινος ἐμοιχεύετο ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἀκούσας ὁ Ἥλιος, ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῇ. καὶ λαβὼν στρατιώτας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς, ὅτι

* ἀξίᾳ οὐσῶν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

quìppe clavis tantùm, & ſaxis, pugnabant. Mortuo Vulcano regnum ſuſcepit Ægyptiorum Sol Vulcani filius, illúdque rexit dies ſeptem & ſeptuaginta ſupra quater millenos quadringenos; qui annos conficiunt XII, menſes III, dies IV. Nam Ægyptii aliam putandi tum temporis rationem ignorabant, omnium enim unius diei orbita definiebant. Duodenum verò menſium numerum tum demum deſcripſerunt, cùm vulgò mortales regibus vectigales haberi cœperunt. Sol autem Vulcani filius, rex, eximius erat philoſophus, qui monitus à quodam, feminam eſſe Ægyptiam, copiis & opibus florentem, quæ amet quempiam, quicum adulterii conſuetudinem habeat. Quod Sol cùm intellexiſſet, pœnam ab ea ſtuduit exigere, propter legem à patre latam, ne antiquaretur. Delectis ergo militibus ex omnibus copiis ſuis, cùm tem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ὅτι γίνεσθαι ἔμελλεν νυκτὸς, ἐπιῤῥίψας αὐτῇ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετ᾽ ἄλλου καθεύδουσαν τοῦ ἐρωμένου παρ᾽ αὐτῆς. ἥντινα εὐθέως καταγαγὼν ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος αὐτήν. καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου. κἀκεῖνον δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλεν, καὶ ηὐχαριστήθη· περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος ποιητής. ὡς ὁ ἥλιος, φησὶν, ἤλεγξεν τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας τοῦ ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς προγέγραπται, Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

ΤΈΛΟΣ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

pus, quo per noctem committi adulterium ſolebat, exploráſſet; abſente viro in ædes irrupit, illámque cum amaſio cubantem offendit, detractam per totam duci Ægyptum juſſit, gravitérque in illam animadvertit; unde in Ægypto cæteri caſtè vivere didicere, mœcho etiam morte mulctato. qua re magnam ab Ægyptiis gratiam iniit: de quo Homerus poëta poëtico more narrat, quaſi diceret, Venerem à Sole cum Marte noctu cubantem fuiſſe proditam. Venerem verò peccandi libidinem, ſeu deſiderium voluptatum à Sole reprehenſum, appellavit. Rem autem, uti expoſita eſt, ſapientiſſimus ille Palæphatus literis conſignavit.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

CORNELII TOLLII

AD

PALÆPHATUM

NOTÆ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

CORNELII TOLLII
AD
PALÆPHATVM
NOTÆ.

Pag. 2. Οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν.] Codex ſcriptus Londinenſis, quem ſingulari beneficio mihi ſuppeditavit columen literarum Claudius Salmaſius, habet: οὐ γὰρ ὀνόματα μόνον ὑπῆρξε, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδείς. Lego particulâ ſolum commutatâ, εἰ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένετο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν.

Pag. 4. Ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας, Μέλισσον, καὶ Λάμισκον τὸν Σάμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται.] Rectius MS. ἔστιν ἃ, καὶ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται. Cùm docere velit Palæphatus, non aliam

fuiſſe

fuiſſe rationem antiquiorum temporum, quàm ſuæ ætatis; ſimilem adducit ſententiam Meliſſi, & Lamiſci Samii, ſcribentium, quæ in primordio ſunt, & fuerunt, etiam fore in poſterum. Vir toto orbe celebratiſſimus, cui animum ac ſumma ſtudia debeo, Gerardus Ioannes Voſſius, ſcripſiſſe putat, ἔστι νῦν, ἃ ἐγένετο, καὶ ἔσται. Et veriſſimè docet, Meliſſum hunc, qui multas poëtarum fabulas ad naturæ ſcientiam revocavit, eſſe Euboicum; ac citari à Fulgentio libro ſecundo cap. de Leda & Cygno: *Iupiter*, inquit, *in cygnum converſus dicitur, quòd ferant Phyſiologi, quàm maximè Meliſſus Euboicus, qui omnium Phyſiologorum ſententias diſputavit, hujus generis avem ita convitiis eſſe plenam, ut, ipsâ ave clamante, reliquæ aves taceant, quæ præſto fuerint.* Hic ipſe Meliſſus à Suida notatur voce Γενητική, ubi ſic ſcribit: ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γινόμενον οὐκ

ἔχειν

ἔχειν ἀρχήν. Ψεῦδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει. *Meliſſus verò putabat, id, quod non erat natum, non habere principium. Hoc verò falſum eſt. Multa enim, quæ non ſunt generata, principium habent.* Diverſus ab hoc fuit Meliſſus, Parmenidis auditor, patriâ ſive Samius, juxta Laërtium; ſeu Mileſius, ut in Therapeuticis ait Theodoretus. Alius item eſt ille Meliſſus, ex quo multa ſe hauſiſſe Plinius fatetur lib. VII c. X, XI. Mentionem Samii Lamiſci, præter auctorem noſtrum, nullibi reperio.

Ibid. Ἀπελθὼν δὲ καὶ πλείστας χώρας] Malim ἐπελθὼν, ut in fine eſt præfationis, ἐπελθὼν καὶ ἱστορήσας.

Ibid. Κένταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς] Apertius mavult loqui codex vetus; περὶ κενταύρων φασὶ, ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ταύτην δὲ ἀνδρός. Vno verbo dixe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

dixeris, ἵπποι τε ὄντες ἀκέφαλοι, καὶ ἄνθρωποι ἄποδες. Vnde dictum illud prodiit feſtivum, ὅτι ἐν τῇ τῶν ἱπποκενταύρων φύσει ἵππος μὲν ἀπερδύγεται ἄνδρα, βροτὸς δὲ ἀποπέρδεται ἵππον. Centauri ſtatuam, quam vidit in Dianæ Epheſiæ templo, deſcribit nobis Calliſtratus; ejúſque ſimilem effigiem legere eſt apud Pauſaniam in Eliacis, & Lucianum in Zeuxide.

Pag. 6. Οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου, καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία.] In ſcripto eſt, οὔτε ἄλλως αἱ φύσεις σύμφωνοι ἵππου καὶ ἀνδρός. Apud Apoſtolium, Palæphati deſcriptorem, cent. XI pro τροφὴ, μορφὴ legitur; & placet. Eadem eſt ſententia & Lucretii, & Heracliti; cujus item libellum περὶ Ἀπίστων nobis dedit vir Græcè Latinéque eruditiſſimus, Leo Allatius: δύο γὰρ διηλλαγμένας φύσεις εἰς ἓν συνελθούσας, ἀδύνατον ζωογονηθῆναι, καὶ τραφῆναι. *Naturæ ſiquidem diverſæ, ſi in unum coaleſcant,*

aleſcant, fieri nequit, ut vivant, aut alantur:

Ibid. Ὡς εἴ τις οὖν ἕλοιτο τοὺς ταύρους] Et hîc, & in Apoſtolio legero ἀνέλοιτο.

Ibid. Ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι] Peccant ſanè graviter, qui uſum equorum celetum nonâ Olympiade à Centauris inſtitutum exiſtimant. Si enim ſub Ixione, Theſſaliæ rege, fuerunt iſti juvenes ἐπινοοῦντες ἵππους κέλητας διδάξαι; ſomniâſſe profectò oportet, qui hos ad Olympiadas rejecêre. Ixionis autem ætatem cognoſcere eſt ex Euſebio, bellum Centaurorum cum Lapithis referente ad tempora Ægei Athenienſis, & Atrei ac Thyeſtæ, regum Mycenæorum; nempe duabus generationibus ante Trojæ excidium, quod tot ante initium Olympiadum annis accidit. Nihil propterea ambigendum eſt, quin frequens equorum ſingularium uſus obtinuerit etiam ante bel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

bellum Trojanum; quamquam in Onomaſtico diſſentiat Iulius Pollux. Primùm igitur ſub hoc rege Theſſali iſti juvenes invenêre artem equitandi, ac mox imitati ſunt Græcorum alii. Nonnulli etiam putant, Ixionem regni gloriam primum affectâſſe, ac propterea conquiſiviſſe ſibi centum equites, dictos centauros, quaſi centum armatos. In ea ſententia apud Fulgentium lib. II. eſt Democritus: ut pro *Democrides* rectè corrigo ex Mythologo anonymo, inedito, viri celeberrimi, & egregii, Iſaaci Voſſii. Scriptor ille recentior eſt Fulgentio, à quo multa, ut & Servio, deſumſit; multo verò antiquior Albrico Philoſopho, & magis Boccacio; qui ex eo multa ſunt mutuati. Sunt, qui parum ſciviſſe videntur, quis ſit equus κέλης, quis *deſultorius*; ac planè pro uno eodemque habuêre, cùm tamen diſcriminis ſint manifeſti.

Si-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Simulac viderimus περὶ κέλητος, res tota erit aperta, uti & error ſecus ſcribentium. Euſtathius in Iliad. α. de Centauris agens, ait cum Palæphato: ἐνομίσθησαν δὲ σύνθετοι ἐξ ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διότι ἁρματηλατεῖν ἀφέντες, κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο, ἤγουν ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι. Alibi κέλης eidem dicitur, ἵππος ἄζυξ, ὁ κατὰ μόνα ἐλαυνόμενος; & apud alios reperias, ὁ καταμόνας ἵππος, μονάτωρ, μόνιππος. Latinè *ſingularem* dixeris, vel ſimpliciter *celetem*; quam vocem Plinius uſurpat. Et flocci eſt, quod in Suetonii Iulium Marcellus Donatus opponit, *ſingulare* ſcilicet tantum dici Latinis pro *excellenti*. Nam ſingularem non tantùm ſolum κέλητα vocârunt; ſed etiam ipſum equitem, qui unum agitat, vel uno ſedet equo: & iidem fuêre equites *ſingulares*, qui Græcis κελητίζοντες, ut videre eſt apud Hyginum in Gromatico, & in veteribus inſcriptio-

ptio-

ptionibus. Cujuſmodi eſt hæc Romana in domo Rufini, apud Gruterum:

D. M.

T. AELIVS. RVFINVS. EQ.
SING. DN. TVR. MATERNI.
KASTR. PRIORIB. NAT. PANN.
VIX. ANN. L. MIL. ANN. XXIII.
MES. X. DIES. XX. IVLIVS.
MATERNVS. ET. TITIVS MARCELLVS. MARCELLVS. FRATER. EIVS. PAGAN. HER.

Item hæc apud eundem:

M. AVR. M. F. PAP.
LVCILIO. POETOVION.
EX. SINGVLARIBVS. IMP.
LEG. Ī. ADIVT. LEG. ĪI. &c.

Horum poſterioribus temporibus alii erant *ſellarii*, vel *ſelliferi*, ut vocârunt medii ævi Latini; alii *nudi*, qui nullam in dorſo ſellam gerebant, ad celeriorem uſum in bellis. Leviter ergo corrigendus Bourdinus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

nus in Ariſtophanis Θεσμοφ. quo loco hæc omnia adſtruuntur: καὶ γὰρ κέλης σημαίνει τὸν μόνον ἵππον, καὶ ἐπὶ τούτου φερόμενον, τὸν σελλάριον, καὶ γυμνόν. Contrarium κέλητος erat ξυνωρὶς, duo equi conjuncti, qui Latinè *bigarii*. Si verò duo celetes copularentur, non conſtituebant illi τὰς ξυνωρίδας; ſed vocabantur ἄμφιπποι, ζεύξιπποι; Romanis *deſultorii*, à deſiliendo ex feſſo in validum. Equites, qui duobus junctis equis ibant, uno interim ſedentes, & in alterum dum currerent, aut pugnarent, ſæpiſſimè tranſilientes, idque alternis & per vices, *deſultores* vocabant, Græcè μεταβάτας, παραβάτας, etiam ζευξίππους. Propertio *Vertumnos* video nominari lib. v. El. 1:

Eſt etiam aurigæ ſpecies Vertumnus, & ejus,
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Non puto, cuiquam dubium jam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

eſſe poſſe, quin malè conſentiat M. Donatus cum Panuinio, Ligorio, Erizzio, equos *deſultorios*, vel *deſultores* accipientibus pro *ſingularibus* & *celetibus*: quo in errore etiam eſt vir doctus in notis ad Pindari Olymp. Od. 1. ſcriptam Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι, *equo celete victoriam adepto.* Deſultorii autem equi non ſolùm bini ſemper fuêre; ſed terni etiam & quaterni, & ſeni, qui tamen ab uno ſimul deſultore agitabantur. De quaternis apud Homerum eſt Ὀδυσσ. ο.

Ὡς δ' ὅτι ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ
εἰδὼς,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους, (κτλ.
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώ-

Vt autem cum vir equis deſultoriis uti
bene ſciens,
Qui poſtquam ex multis quatuor con-
gregavit equos
Impellens ex campo magnam ad civi-
tatem agitat.

Ne-

Neque tamen hoc τέθριππον ἀντὶ ἅρματος vocare poſſumus ἀμίππους, ut nonnulli ſcribunt. Non enim quos Græci ἀμίππους vocârunt, videntur iidem eſſe ac deſultores. Duo quidem ſimul juncti equi fuêre: non tamen unus eques eos agebat, ſed duo equites, ut me ex Euſtathio docuit Vir Incomparabilis Claudius Salmaſius. Sic apud eum Pauſanias hanc vocem exponit: ἅμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτω, ὅτι ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. Videmus in ἀμίπποις, duos equos eſſe junctos, quorum altero ſedebat rector, vel auriga, qui utrumque regebat;in altero vehebat eques armatus, & ſolum pugnabat. Contrà in deſultoriis bini ſimiliter equi currebant, ſed unus eques modò hunc, modò illum inſcendebat, de altero in alterum inter currendum tranſiliens. Etiam ſenos numero fuiſſe equos deſulto-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

rios moneor à Floro lib. III. c. III. de Teutoboco, quem ait, *quaternos ſenoſque equos tranſilire ſolitum, vix unum cum fugeret adſcendiſſe.* Ab equis tranſlatum hoc vocabulum ad naves, & κέλης Latinè *celes* vel *celox*, parvum eſt navigii genus, quod uno tantum remorum ordine agebatur. Xenophonti, ut & Thucydidi, κέλης ὑπηρετικὸς eadem eſt, quæ Livio & Cæſari *navis actuaria.* Apud Suidam in plurali κελῆρες legitur dialecto Æolica; pro quo Vir Doctiſſimus Æmylius Portus κέλητες putabat reponendum. Sed forteàn diutius hic morati ſumus: quare ad reliqua tranſeamus.

Pag. 8. Ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν] Sequentia ita ſe habent in veteri codice: οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν ταύρων, οὐδὲ γὰρ πρόσεστιν ἵππου τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔργου, τὸ ὄνομα ἔλαβον. Fortaſſis non diſplicebit, ſi hoc pacto locus conſtituatur. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐνθεῦθεν

ἔλα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ἔλαβον οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα. * ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔργου. Omiſſæ enim videntur duæ, aut plures voces, quales hæ, ταύρων δ' ὄνομα, aut ſimiles. Vt dixerit Palæphatus, Centauros vocatos eſſe, quod efferatos tauros ſtimulis interfeciſſent. Nihil enim tauri centauris ineſſe, ſed talem formam, quæ & equum & hominem repræſentaret. Tauri nomen à peracto opere promanâſſe.

Ibid. Ὑβρισταὶ ἀπῆρχον καὶ ὑπερήφανοι] Poſterior vox deeſt in MS. Ab iſta inſolentia centaurorum κενταυρικῶς dicimus ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς; ac *centaurorum more*, *centaurico ritu*, hoc eſt, *fero* & *agreſti*.

Pag. 10. Οὕτω δ' ἀπερχομένων αὐτῶν, ἵππων οὐραὶ, καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο] Similem ſenſum verbis planè diverſis effert MS. ἡμέρας γὰρ ὄντων αὐτῶν κατόπιν τὰ νῶτα, αὐτοῖς (lego τοῖς) πόῤῥωθεν

ὁρῶσι μόνον ἐφαίνοντο τοῦ ἵππου τὰ λοιπὰ, πλὴν τῆς κεφαλῆς· τῶν δ' ἀνδρῶν τὰ λοιπὰ πλὴν τῶν σκελῶν. Euſtathius ait: καὶ ἁρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες, καὶ κατὰ νώτου βλεπόμενοι, ἐφάνταζον τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐξ ἡμισείας εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκεκεντρισμένοι ἵπποις. *Bonis direptis, fugientes deinde, atque à tergo conſpecti, impoſuerunt multis, ut mediam partem homines inſerti equis eſſent.*

Ibid. Ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου.] Quaſi verò non ſatis apertè dictum ſit, clarius ſenſum explicat MS. ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου μὴ ὁμοίως ἔχοντας μήτρας τοῖς αἰδίοις. lego ἔχοντος vel ἔχον τὰς μήτρας τοῖς αἰδοίοις. Hoc ipſum opponit Agatharcides libro de mari rubro: πρὸς τούτους Πασιφάην μὲν ταύρῳ, Τυρὼ δὲ ποταμῷ μίγνυσθαι, πρὸς οὐδὲν γένος τὴν φύσιν ἐχούσας ἀλλόφυλον. *Adde Paſiphaën cum tauro, & Tyro cum fluvio rem habere, cùm tamen ad nullum diverſæ naturæ genus lectum ſubeant.*

Ibid. Ταῦρος δ' οὐ δοκεῖ μοι βοῒ ξυ-

λίνῃ ἀναμιχθῆναι.] Addit rationem interpolator; πάντα γὰρ τὰ τετράποδα ζῶα ὀσφραίνεται τῶν αἰδίων (l. αἰδοίων) τοῦ ζώου περὶ τῆς μίξεως, καὶ οὕτως ἀναβαίνει ἐπὶ αὐτά.

Ibid. Θηραπευθῆναι ὑπὸ Κελδὸς τοῦ Πανδίονος] Corrigendum eſſe ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίονος rectè obſervat doctiſſimus Leopardus Emend. lib. VII, cap. XXIV. In ſcripto legitur, τεθεραπεῦσθαι ὑπὸ Προκρίδος τῆς Πανδίονος ἐπὶ τῷ κυνιδίῳ, καὶ τῷ ἀκοντίῳ ἐγκέφαλον. Corruptè. Ex hiſtoria autem colligere eſt corrigendum eſſe ἐπὶ τῷ κυνιδίῳ καὶ τῷ ἀκοντίῳ γε Κεφάλου; ut ſcilicet in mercedem curationis acciperet canem velociſſimum Lælapum, ac telum illud ἰθυβόλον Cephali, hoc eſt, quod poſtea Cephali fuit, præſumtivè. Nam, uti apud Pollucem eſt, canem iſtum dono primum Iovi dedit Vulcanus, Iupiter Europæ, Europa Minoi, Minos Procridi, Procris deinde marito Cephalo.

Cum igitur Minos pro virili ſemine ſerpentes & alia venenata animalia vulvis earum, cum quibus rem habebat, injiceret; Procris eum liberavit hoc morbo, quo Paſiphaës artibus magicis erat devinctus. Hunc cruciatum ex pudendis hoc loco intelligi, non video quod cujuſquam animum facere dubium poſſit. Apollodorus bibliothecæ lib. III: καὶ Πρόκρις φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν. εἰ δὲ συνέλθοι γυνὴ Μίνωϊ, ἀδύνατον ἦν αὐτὴν σωθῆναι. Πασιφάη γὰρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. *Et Procris à Cephalo deprehenſa, ad Minoëm confugit. Hic ejus etiam amore correptus eſt, ejuſque concubitum impetrat. At ſi mulier hæc cum Minoë concubuiſſet, nulla potuiſſet ratione ſervari. Nam Paſiphaë, quod cum multis mulieribus Minoëm rem*

habere non ignorabat, eum veneſiciis infecit; ut quoties ſecum alia cubaret, in illius artus (malim, pudenda) *viperæ irruerent immanes: eumque in morem Paſiphaë pellices diſperdebat.* Idem ſenſus, ſed verbis planè tranſpoſitis eſt apud Antoninum Liberalem: Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης, ᾤχετο φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῶν Κρητῶν. καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολυπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες. ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες, ὅσαις ἐμίγνυτο. Locum ſanari poſſe oſtendit mihi magnus Salmaſius, ſi luxata loco verba in ſua membra redeant. Sic igitur illa conſtituenda: καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον, ᾧ γένοιντο παῖδες αὐτῷ. Ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας οὔρεσκεν, καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες, ὅσαις ἐμίγνυτο. Verto, *& oſtendit modum, quo liberi illi naſcerentur.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

tur. Minos enim ſerpentes & ſcorpios & ſcolupendras emiſit; ac moriebantur mulieres, quibuſcum conſueſcebat. Toto hîc cælo aberrat interpres Antonini, Gulielmus Xylander. Hoc ergo pacto conciliaveris Liberalem cum iis, quæ habet Apollodorus; καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία. Vbi ἄρθρα ſunt loci muliebres, ut & in illa locutione legis Atticæ de mœchis, qui deprehendebantur ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντες.

Ibid. Νεανίας εὐειδὴς, ὄνομα Ταῦρος] MS. νεανίας κάλλει διαφέρων. Meminit & Tauri hujus Plutarchus in Theſeo, atque eum ait belli ducem fuiſſe, & duris hominem moribus, quique ſeverè ac duriter habuiſſet Athenienſium liberos. Servius in VI Æn. & alii, ſcribam vel notarium fuiſſe Minois putant, cum quo Paſiphaë in domo Dædali concubuit; & quia geminos peperit, unum de Minoë, alium de Tauro, enixa eſſe Minotaurum dicitur.

Pag. 14. Διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι] Locum hunc ſic expreſſit interpolator. διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι· ἐξετάζων οὖν τὸ ἀκριβὲς, ἐπέγνω ὡς ἐκ τοῦ ταύρου ἐστὶ τὸ γεννηθέν.

Ibid. Διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παιδῶν] Ea propter Ariadne apud Catullum, ubi ſe à Theſeo relictam queritur, germanum vocat Minotaurum:

Certè ego te in medio verſantem turbine leti
Eripui, & potius germanum amittere (crevi,
Quam tibi fallaci ſupremo in tempore deêſſem.

Similiter Hyginus c. XLII. *Theſeus poſteaquam Cretam venit, ab Ariadne Minois filia eſt adamatus; adeo ut fratrem proderet, & hoſpitem ſervaret. ea enim Theſeo monſtravit Labyrinthi exitum.*

Ibid. Ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσι] Apoſtolius habet ὑπάρχῃ; codex ſcriptus, ὅπως αὐξηθεὶς ὑπάρχοι.

Ibid. Ἔνθα ὄντος τοῦ ταύρου] Μινω-

ταύρου Apoſtolius. Interpolator prorſus aliter: ἔνθα ὄντι αὐτῷ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον εἰσέβαλον πρόβατα καὶ αἶγας, καὶ ἔζη σιτούμενος. ὁπότε δὲ Μίνως ἄνθρωπον ἐβούλετο τιμωρήσασθαι, τούτῳ καθειργμένῳ ἐν τῷ οἰκήματι εἰσέπεμπε, καὶ οὕτως ἀνῃρεῖτο.

Ibid. Παρὰ τὸν ταῦρον ἐπέμπετο] Itaque impii etiam & malefici Minotauro objecti. Athenienſium liberi annui, ad Minotaurum dirigendi, utrum ſeptem tantum fuerint, an quatuordecim, variant antiqui. Virgil. VI Æn.

> ——— *tum pendere pœnas*
> *Cecropidæ juſſi (miſerum) ſeptena quotannis*
> *Corpora natorum.*

Et paullo ante Servius: Minos *pœnam hanc ſtatuit, ut ſingulis quibuſque annis ſeptem de filiis ſuis edendos Minotauro mitterent.* At ſuppleo ex inedito fabulatore, qui hæc ex Servio deſcripſit, *ſeptem de filiis & ſeptem de filiabus ſuis.* Nam ſic paullò infra in ora-

oraculo ἄῤῥεν καὶ θῆλυ νέμητε. Similiter Catullus,

Electos juvenes ſimul & decus innuptarum.

Et Plutarchus miſſos ait ἠϊθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας.

Ibid. Τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν] M S. ἄνδρα πολέμιον λαβὼν ὁμοίως ἤγαγεν ἐπὶ τὸν τόπον, Sponte ſeſe Theſea obtuliſſe referunt Catullus, Plutarchus, & omnes ferè mythologi. Macrobius lib. I. Saturnal. cap. XVII, ex Pherecyde ait, Theſea, cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, voviſſe pro ſalute atque reditu ſuo Ἀπόλλωνι οὐλίῳ, καὶ Ἀρτέμιδι οὐλίᾳ. Vnde ſuſpicor in oraculo illo de perſolvenda pœna cædis Androgeoneæ, quod ſuis in Catullum notis inducit vir Illuſtris, Ioſephus Scaliger, pro ἵλαος eſſe legendum οὔλιος. Oraculum iſtiuſmodi eſt:

Λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τέλος ἔσσεται, ἤνπερ ἑαυτῶν

Σώματ' ἀπὸ κλήρου ἄῤῥεν καὶ θῆλυ νέμητε
Μίνωϊ εἰς ἅλα δῖαν ἀποστέλλοντες, ἀμοιβὴν
Τῶν ἀδίκων ἔργων. οὕτω θεὸς ἵλαος ἔσται.

Ac confirmant quidem hanc conjecturam ea quæ paulò ſupra dixit Macrobius: *Eundem deum* (Apollinem) *præſtantem ſalubribus cauſſis* οὔλιον *appellant, id eſt, ſanitatis auctorem.* Vbi & ex Menandro diſcimus (ſic enim pro *Mæandrio* legendum) Mileſios Ἀπόλλωνι οὐλίῳ pro ſalute ſua immolare. Idem Strabo lib. XIV: Οὔλιον δὲ Ἀπόλλωνα καλοῦσι τινὰ καὶ Μιλήσιοι καὶ Δήλιοι, οἷον ὑγιαστικὸν, καὶ παιονικόν. τὸ γὰρ οὔλειν ὑγιαίνειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλή, καὶ

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε. ——

Ibid. Δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον] Quaſi verò ubique id eſſet neceſſe, coronidem adponit interpolator: τοιοῦτε δὴ τοῦ συμβάμματος γενομένου, καὶ ἐπὶ τὸ μυθῶδες οἱ ποιη-

ποιῆσαι τὸν λόγον ἐξέτρεψαν. Ita quidem ablatum à Theſeo eſt miſtum illud genus, ut cum Marone loquar, biformis proles, Veneris nefandæ monumentum. Sed tamen apud Hyginum eſt fab. xxx, Herculis opera enarrantem: *Taurum, cum quo Paſiphaë concubuit, ex Creta inſula Mycenas vivum adduxit.* Atqui taurus, ut hic & paſſim videmus, à Theſeo in labyrintho eſt interfectus; quâ ergo ratione potuit Hercules eum Mycenas adducere? Verùm Herculis & Theſei geſta ſæpiſſime confunduntur, quod genere propinqui, & conſobrinis nati, alter alterius veſtigiis inſiſteret, & ſic Herculeæ laudis æmulus Theſeus, alter Hercules vocaretur. In antiquiſſimo & pleno bonæ frugis gloſſario, quod eſt inter ἀνέκδοτα Celeberrimi Iſaaci Voſſii, *Geminos* reperio dici, quia rebus geſtis fuêre pares: Δίδυμοι Ἡρακλέως καὶ Θησέως, ἐπειδὴ ὁμοιοτρόποις ἀθλήμασιν

ἐγλύον-

ἐγένοντο. Solenne adhæc veteribus erat, omnes viros ſtrenuos & excellentes *Hercules* nominare: atque ut eſt apud Tacitum, *quidquid ubique magnificum eſt, in claritatem Herculis referre conſenſimus.* Hinc differentes illæ hiſtoricorum ſententiæ, utrum unus duntaxat exſtiterit Hercules, an plures. Herodotus duos memorat, Olympium & Græcum; Diodorus Cretenſem, Ægyptium & Thebanum; Ægyptium, Tyrium, ac Græcum, Arrianus, & Euſebius. Atque in hunc modum interpretanda eſſe arbitror verba iſta Hygini.

Pag. 16. Ἀνθρώπους σαίνουσι] Et tamen credit Pauſanias in Bœoticis, Actæonis canes, furore, non Deæ inſtinctu, percitos, in quemvis obvium, adeoque ipſum Actæonem, impetum feciſſe.

Ibid. Ἀνεῖλόν τινες] lego κύνες. MS. ὡς Ἄρτεμις αὐτὸν ἔλαφον ἐποίησεν, καὶ οὕτως ἀνεῖλον αἱ κύναις. De

canum

canum iſtorum nominibus verſus aliquot anonymi poëtæ adfert Apollodorus lib. III; ſed mancos maximè & corruptos. Lucem iis attulit Ioſephus Scaliger; quæ tamen ipſa, quod ſciam, nondum vidit lucem. Præſtabo Illuſtri Viro hoc officium, ne quidquam illius tenebris aut ſitu depreſſum lateat. Talis itaque eſt ipſius emendatio, quam in ora ſui libri adſcripſerat.

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περίσταδον, ἠΰτε
θηρός
Τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί. * πέ-
λας ἅρπυια πρώτη,
Μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα.
Δυγκεὺς καὶ * βαιὸς πόδας αἴνετος.
ἠδ᾽ ἀμάρυνθος.
Καὶ οὓς ὀνομαστὶ διηνεγκέως κατέλεξε.
Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσί-
ησι.
Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πίον σφετέ-
ροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ᾽ οἰῶ, Ἀργός τε, Βόρης τ᾽ αἰ-
ψηροκέλευθος,

Τοὶ δὲ

Τοὶ δ᾽ Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον αἷμά τ᾽ ἔδαψαν.
Τοὺς δὲ μετ᾽ ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.
Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Quantum hæc diſtent à vulgatis codicibus, facile animadvertet is, qui utramque lectionem contulerit.

Ibid. Ἔτρεφε κύνας πολλὰς] MS. ἔτρεφε ἀεὶ κύνας θηρευτικὰς πολλάς. Et ſtatim pro ἀγαθοῦ πράγματος habet τῶν δὲ αὐτοῦ πραγμάτων. Sed nihil puto mutandum.

Ibid. Αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν] Thracibus contrarium morem fuiſſe teſtatur Herodotus lib. v. quibus ἀεργὸν εἶναι κάλλιστον· γῆς δ᾽ ἐργάτην ἀτιμότατον.

Pag. 18. Διεφθάρη ὁ βίος] MS. ἐφθάρη. Varro in Ephebo περὶ ἐμμονῆς: *Crede mihi plures dominos ſervi comederunt, quàm canes. quod ſi Actæon occupâſſet, & ipſe prius ſuos*

canes

canes comediſſet, & non nugas ſaltatoribus in theatro fieret.

Ibid. Πορνοβόσκων δυστυχήσεις εἰώθασι λέγειν] Locus corruptus; quem ſic emendo: ἐπείπερ καὶ νῦν πορνοβόσκον δυστυχῆ εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. Codex ſcriptus hæc omittit, & ſimpliciter legit: δείλαιος Ἀκταίων ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθη. τοιοῦτον δή τι καὶ τὸ κατὰ τὸν Ἀκταίωνα.

Ibid. Καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων] MS. aliter; περιουσίαν οὕτω κτωμένων, τουτέστι τῇ αὐτουργίᾳ.

Pag. 28. Ἕως τὰ αὐτοῦ ἀπώλεσε] Nempe equos alere, iiſque vehere, ſignum erat opulenti luxus, ut eſt apud Æſchylum in Prometheo.

—— Ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἤγαγον φιληνίους
Ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.

Spartæ ſi quid dirum alicujus opibus vellent imprecari, putabant ſufficere, ſi equos illum alere ſolummodo juberent. Scholiaſtes Ariſto-

ſtophanis in Nubibus: δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι, ἵππους τρέφειν. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν καζάρας ἔθεσαν μέρει. Herodotus lib. VI volens indicare ſplendorem opulentiamque Miltiadis Cypſeli, ait illum oriundum ἐξ οἰκίης τεθριπποτρόφου, ex familia quadrijuges equos alente.

Ibid. Ανδροφάγους ὠνόμασαν] Alii exponunt dictos fuiſſe hominovoros equos Diomedis, quod peregrinos cum turpiſſimis filiabus rem habere coactos interficeret: videlicet filias, à viris ſubactas, equas appellantes. Et convenient hæc libidinibus Threſſarum; quibus mos erat tabernariis blanditiis allicere prætereuntes, καὶ ἀρπάζειν ἐκ τῆς ὁδοῦ τοὺς παριόντας, ut de iis loquitur Theophraſtus περὶ Κακολογίας. Quapropter eas eſſe fugiendas, tanquam Sirenibus ipſis pejores, monet Simonides lib. I. Epigrammatum.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς
Ἀφροδίτης
φεύγετε. Σειρήνων αὖδε γὰρ ἐχθρότε-
ραι.

Ipſum autem Diomedem Centaurum vocat Albricus Philoſophus, ſive alius, qui de imaginibus Deorum librum ex Fulgentio confecit; cujus partem exiguam publico dedit Hieronymus Commelinus; ſed integro uſus ſum in ædibus Voſſianis. Verba ſunt: *Octava Herculis victoria ſcribitur, qua & alium Centaurum, nomine Diomedem, mactavit; qui hoſpites advenas benigne recipiebat, & illis laute miniſtrabat, vinoque condito inebriebat; dumque gravi ſomno eſſent oppreſſi, illos occidebat, & equabus ſuis in paſtum præbebat. Quo comperto, illuc Hercules acceſſ t, & Centaurum clavâ peremit, ipſumque in paſtum iiſdem ſuis appoſuit equabus. In qua notatur, qualiter virtus omnem malitiam ſuperat, & eadem pœna punit iniquum, in quo deliquit.* Ita legen-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

gendum juxta codicem manu exaratum. Vocat hic Diomedem Centaurum, vel quod fuerit equis uſus ad morem Theſſalorum; vel, & id forte verius, quod eſſet λῃστής.

Ibid. Περὶ Ὠρείωνος] Totam hanc fabulam iiſdem planè verbis ex Euphorione citat Homeri Scholiaſtes, nullâ factâ mentione Palæphati: ac video quoque in ſcripto codice omiſſam eſſe.

Ibid. Ὑριεὺς Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης] Mira nominis Hyriei apud fabulatores variatio. Germanicus Cæſar & Iulius Hyginus in Aſtronomico *Erythrea* eum appellant: *Ariſtomachus autem dicit, Erythrea quendam voto petiſſe, ut filium haberet.* Vbi quoque malim legere *Ariſtonicus*; ut intelligatur Ariſtonicus ille Tarentinus, laudatus Ptolomæo Hephæſtionis in nova hiſtoria. qui ex eo retulit, dimidium caput hydræ aureum fuiſſe. Meminit ejuſdem Servius, & alii. Paullò poſt idem

Idem Germanicus ex Nigidio *Mu-ſeum Biſtoniorum regem* nominat. Apud Hyginum item *Byrſeum* pro *Hyrea* legas: cui & rex vocatur, cum Ovidio in Faſtis ſit *anguſti cultor agelli*. Servius in I Æn. *OEnopionem* vocat Orionis patrem. Et quid reliquorum de hoc nomine uſus referam?

Ibid. Φιλοξενώτατος δὲ] Vnde ξεινοδόκος vocatur Nonno Dionyſiacῶn ιϛ, & malè Ἐελιῆος.

Ibid. Φιλοφροσύνην ὑποδεξάμενοι] Rectiùs ἀποδεξάμενοι.

Ibid. Τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν] Mercurio ſoli immolatum bovem Hyginus tradidit: *Mercurius de tauro, quem Hercules Ypſeo ei immolârat, corium protulit.* Pro *Ypſeo* haut dubiè legendum *ipſe ei.* Sed quis hîc locus Herculi? Eximiæ eruditionis, & comtiſſimi vir ingenii, Ioannes Fredericus Gronovius, corrigendum putabat, *quem Hyrieus ipſe eis immolârat.* Et

certè

certe veroſimile videtur, facili errore ex Hyrieo Herculem librarios conflâſſe.

Pag. 22. Διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεοὺς] Omnino legendum διὰ τὸ οὐρῆσαι ὡς σπέρμα τοὺς θεούς. Conſentit cum auctore noſtro Etymologus: Ὠρίων κατὰ τροπὴν τοῦ ου εἰς ω ἀπὸ τοῦ Οὐρίων. ἔστιν ἀπὸ ἱστορίας ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γενέσθαι αὐτόν. Euſtathius in Il. Σ. de nominis etymo etiam aliter conjicit εἴτε παρὰ τὸ οὐρῆσαι τὸ τοῦ μύθου ὁ Ὠρίων Δωρικῶς ἐτυμολογεῖται, εἴτε παρὰ τὴν ὥραν Ἰωνικῇ ψιλώσει, εἴτε παρὰ τὸ ὀαρίζειν, ὡς Ὀαρίων, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ὠρίων, quemadmodum Ἰάων Ἰάωνος & Ἰαωνίδες, pro Ἴων.

Ibid. Λέγεται ὡς ὁ Κάδμος, ὥς φασιν, ἀποκλείνας] In veteri codice Palatino eſt, Λελέγεται ὡς ὁ Κάδμος ὄφιν ἀποκλείνας. In Londinenſi verò, quem ab aliquo interpolatum eſſe, nihil dubii, λόγος τις ἀρχαῖος λέγεται &c.

Ibid.

Ibid. Τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα] Hyginus fontem vocat Caſtalium; Apollodorus ſimpliciter κρήνην; alii Thurium, & Aretiaden. Ab Iſaacio Tzetze in Lycophronem appellatur δράκων φύλαξ τῶν τῆς Δίρκης ὑδάτων ὑπάρχων. Et paullò infra de Dracone hæc ſubjungit: ἐγὼ δέ φημι τὸν δράκοντα τοῦτον λῃστὴν εἶναι, ἢ τοπτέρχον· ἐπιθέσθαι δὲ θυόντι τῷ Κάδμῳ, καὶ ἀνελεῖν τινας τῶν φίλων αὐτοῦ. ὕστερον δὲ ὁ Κάδμος παραταξάμενος, κὐτόν τε κτείνει τὸν δράκοντα, καὶ ἑτέρους τῶν πων αὐτοῦ. οὓς καὶ ὀδόντας καλεῖ διὰ τὸ θηκτικοὺς εἶναι. Non multum hæc abeunt ab interpretatione Palæphati.

Ibid. Ἐξεφύησαν ἄνδρες τε καὶ ὅπλα] Ἓν διὰ δυοῖν, pro ἄνδρες ὁπλῖται, ut habet MS. aut ἔνοπλοι, ut Apollodorus & Apollonii Scholiaſtes. Simile illud Virgilii Georg. II:

—— *Pateris libamus & auro.*

Ex ſeminatis iſtis dentibus, ut Hellanicus refert, nati ſunt hi quinque,

Vdæus, Chthonius, Pelor, Echion, Hyperenor; pro quo perperam apud Apollodorum Ὑπτερήνωρ. At ſuperfuerunt hi ex iis, qui mutuis ſe vulneribus interemerunt, & à Cadmo facti ſunt cives Thebani, teſtibus Apollodoro, Ovidio, Hygino, & Apollonii interprete.

Ibid. Κάδμος τὸ γένος ἦν Φοίνιξ] Aptior erit numerus ſi legatur τὸ γένος ὢν Φοίνιξ, vel, ut in ſcripto eſt, Κάδμος ἀνὴρ τῷ γένει Φοίνιξ. Apud Athenæum libro quartodecimo, Sophiſta coquus ex Euemero Cæo, libro tertio ſacrarum perſcriptionum, ait à Sidoniis memorari; Cadmum regis coquum, aſſumtâ Harmoniâ, quæ inter ſervitia regis etiam tum erat, cum ipſa aufugiſſe.

Ibid. Ἀφίκετο εἰς Θήβας] Iuxta fabulam oraculo juſſus, quod nobis reliquit Ariſtophanis interpres ad Ranas. In octavo ejus verſu,

> Λευκὸν χρῆμ' ἐκάθευδε περίπλοκον
> ἠΰτε μήνης,

vitium

vitium eſt typographi pro ἑκάτερ-θε; atque pro περίπλοκον conve-nientius reponi exiſtimem περίτρο-χον. Pauſanias enim in Bœoticis ſignum illud vaccæ, quam à bu-bulcis Pelagontis venditam per-hibent, & ducem itineris Cadmo fuiſſe, ad formam exſtitiſſe plenilu-nii ſcribit: ἐπὶ ἦν ἑκατέρας τῆς βοὸς πλευρᾶς σημεῖον ἔτι εἶναι λευκὸν, εἰ-κασμένον κύκλῳ τῆς σελήνης, ὁπότε εἴη πλήρης. *In utroque item latere habuiſ-ſe eam ſignum candidum, ſimile pleni-lunii circulo.*

Ibid. Ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς βα-σιλείας] MS. μειλιξόμενος: non æ-que bene. Et paullò poſt, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, addit, κειμένους ἐν τῷ ἱερῷ.

Pag. 24. Ἀργαλέοι πολεμισταὶ] Subjunguntur in veteri codice vir-tutes duæ, egregiis bellatoribus ne-ceſſariæ; ὁμόγλωσσοι ὄντες, καὶ ἐπι-στάμενοι τὰ χωρία. Neque mirum, fuiſſe iſtos horum locorum gna-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ros, unde tam recens profugerant.

Ibid. Ἔλεγον οἱ Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινά] Rectius in ſcripto omittitur particula ὅτι, quam in ſimili loco nunquam auctor noſter uſurpat. Sic de Centauris: ξένην οἷον ὁρῶντες θέαν, ἔλεγον· οἱ κένταυροι ἡμᾶς κατατρέχοντες. Et mox capite ſequenti: ἐθρύλλουν γὰρ οἱ πολῖται λέγοντες· σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία διαρπάζει. Atque aliis locis plurimis.

Ibid. Ἐκ τοῦ ἐκείνου ὀδόντων] Adde particulam γὰρ, & ſignificantius legetur.

Ibid. Πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοί] Atque hæc eſt illa gens, quam apud interpretem Apollonii Hippias Delius in gentium nomenclatura ait dictam fuiſſe Σπαρτούς. Idem confirmat Timagoræ teſtimonio Stephanus de urbibus in voce Σπάρτη: Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν. περὶ ὧν Τιμαγόρας φησὶν, Εἰσπεσόντας δὲ αὐτοὺς εἰς

τὴν

τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Sic omnino legendum pro ἐκπεσόντας.

Ibid. Τούτου δὲ τοιούτου συμβάντος] Interpolator, τούτου τοῦ πράγματος ἀληθινοῦ γενομένου.

Pag. 26. Πτέρυγας ὄρνιθος] Scilicet ἀετοῦ, ut habent fabulatores; qui & alias Sphingi formas adfingunt, quàm refert Palæphatus.

Ibid. Ἐπὶ Σφιγγίου ὄρους] MS. Σφικίου. Malim φικείου, ut mons is vocatur Apollodoro, Plutarcho, Stephano, & aliis; vel φικίου, quomodo dicitur Heſychio, & Euripidis Scholiaſtæ in Phœniſſis: qui ait φίκιον ὄρος à Sphinge dictum eſſe, ipſamque à Bœotis vocatam φίκα. Iſaacius Tzetzes duo memorat loca, quibus ſeſe continuit Sphinx, τοῦ Μωάβην χώελον, καὶ τὸ φίκειον ὄρος.

Ibid. Αἴνιγμα τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε] ſcriptus ᾖδεν. Nollem actum agere notiſſimum illud Sphingis ænigma adponendo, niſi, quod cor-

ruptum paſſim legitur, non uno loco ex manuſcripto Euripidis Florentino ſic poſſem reſtituere:

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον. ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
Ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ
Ἔνθα μένος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ.

Conferat hanc lectionem qui volet, & videbit haut eſſe contemnendam. Feſtivè autem hoc ænigma ad meretrices adplicat Anaxilas in Neottide apud Athenæum lib. III. ubi ſcribit Thebanam ſphingem dici poſſe omnes meretrices, quia aperte nihil loquuntur, ſed ambagibus quibuſdam; amare ſe, diligere, animo libenti congredi: deinde ſibi opus eſſe ajunt bipede ancilla, quadrupede lecto, vel ſedili, poſt aheno tripode.

Ibid.

Ibid. Τὸν μὴ εὑρόντα ἀνήρει] Interpolator longè aliter: ὃν δ᾽ ἂν εὗρε διαλύσασθαι μὴ δυνάμενον, τοῦτον ἀνήρει. Sic & mox pro εὑρόντος, habet διαλυσαμένου.

Pag. 28. Ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ] Idem Palæphati teſtimonio ſcribit Euſtathius in Ὀδυσ. λ, & Suidas in Οἰδίπους. Imò hæc ipſa Sphinx, teſte Pauſania, piraticis etiam excurſionibus infectum reddidit Ægeum mare, quod eſt ad Anthedonem. Hinc μεταφορικῶς Sphinges appellantur vaſtatores regionum & ἐξαλαπάζοντες; ut videre eſt apud Athenæum lib. VI; quo loco conqueruntur Athenienſes de populationibus Laccharis, unius è ducibus Caſſandri, Ætoliæ montem, Atticæ proximum, occupantis; ac Demetrium rogant, ut ab iſta Sphinge liberentur.

Ibid. Αἴνιγμά τι λέγουσα] M S. αἰνίγματι ὑφισταμένη.

Ibid. Ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς

 δυνά-

δυνάται] Addit rationem interpolator, ἐκ τοῦ περιφανῶς μάχεσθαι. οὐκ γὰρ τρέχει, ἀλλὰ πέτεται, καὶ ἡ κύων, ἡ γυνὴ οὕτω ποδάκης ἐστί. Legendum, καὶ ὡς κύων &c.

Ibid. Νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκλεινε τὴν σφίγγα] Copioſiora & hæc in ſcripto; διὰ νυκτὸς ἐξιὼν, καὶ ἐνεδρεύσας αὐτῇ, εὕρετο τὸ αἴνιγμα, τουτέστι τὴν ἐνέδραν, καὶ ἀπέκλεινε τὴν Σφίγγα. Audiatur ipſe OEdipus apud Senecam Act. I. Sc. I. Ibi pro eo, quod vulgo legitur, *Si tela contra ſtricta, Si vis horrida Mavortis in me rueret*, legetur fortean melius, *ſi bella contra ſtricta*. Neque inſolens videbitur hæc locutio, cùm eam adprobent MS. duo, & Florus lib. III. cap. XXI: *Hoc deerat unum populi Romani malis, ut jam ipſe intra ſe parricidiale bellum domi ſtringeret.*

Pag. 30. Φασὶ περὶ τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος] Facili errore ita ſcriptum pro Τευμησίας. Male item apud

apud Suidam eſt Τελμισία; nec melius repoſuit Vir Eruditiſſimus Æmylius Portus Τελμισσία. Procul dubio is non diſtinxerit inter Τεύμεσσον Bœotiæ montem, & Τελμισσὸν oppidulum in Lycia; de quo Euſtathius Il. ζ. Δαίδαλος Λυκίων ὄρος, μεθ' ὃ πλησίον Τελμισσὸς πολίχνη Λυκίων, καὶ Τελμισσὶς ἄκρα. Eſt & Τερμισσὸς, urbs Piſidiæ. Meminere Teumeſſi montis præter Strabonem, Pauſaniam, Heſychius & Stephanus Byzantinus, ac vulpem vocant Τευμησίαν. Nihil ferè ſani eſt in verbis iſtis Stephani, prout vulgò leguntur. Quare non dubito, quin ſic adferri illis medicina poſſit. ΤΕΥΜΕΣΣΟΣ ὄρος Βοιωτίας. Ἄστυ ὡς Δεμοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ·

Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν, καὶ Τευμησσὸν
λεχεποίην.

Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος τρίτῳ Θηβαΐδος,

Οὕνεκα οἱ Κρονίδης, ὃς μὲν πάντων μέγ' ἀνάσσει,
Ἄντρον ἐνὶ σκιηῷ Τολμήσσῳ τ' ὄφρα κεν εἴη
Φοινίκος μὲν κοῦρα κεκευθμένα, ὡς ἄρα μήτις
Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲξ φράσσαι τ' ὄκον αὐτοῦ.

Veriſimilem eſſe hanc emendationem, auſim adfirmare. Vide quæ fuſè de Teumeſia vulpe tradit Antoninus Liberalis in fine Metamorphoſeos.

Ibid. Οὐ γὰρ ἄλλο τι ζῶον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον καὶ φέρειν, χερσαῖον ὄν] Locus ut videtur tranſpoſitus, atque ope ſcripti codicis ſic potius conſtituendus: οὐ γὰρ ἄλλο τι ἔστι χερσαῖον θηρίον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον καὶ φεύγειν.

Ibid. Λόφον τελμήσιον κατέλαβεν] Corrige λόφον Τολμησσὸν κατέλαβεν.

Ibid. Κέφαλος ὀνόματι] Meminit præter alios hujus Cephali Suidas

das in Τελμισία; ubi corruptè legas, ὃς ἀπέκτεινε ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκνην, pro Πρόκριν. Diximus abundè de hac ipſa ad fabulam Paſiphaës.

Pag. 32. Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην] MS. Νιόβης ἀποθανόντων τῶν παίδων ποιήσας τις εἰκόνα λιθίνην. Fortè legendum ποιήσας τις αὐτῇ εἰκόνα &c.

Ibid. Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν, οἷα καὶ λέγεται] Senſus ſi non ſit mutilus, ſaltem non malè ita ſupleri poſſit ex codice Londinenſi: Ἔλεγον οὖν οἱ παριόντες, Νιόβη λιθίνη ἕστηκεν ἐπὶ τοῦ τύμβου. ἐθεασάμεθα ἡμεῖς αὐτὴν, ὥσπερ νῦν λέγεται, περὶ τὴν χάλκωσιν Ἡρακλέα ἐκαθήμην. τοιοῦτον ἦν κἀκεῖνο· ἀλλ' οὐχὶ Νιόβη λιθίνη αὐτὴ ἐγένετο. Elegans autem eſt illud in Nioben Epitaphium Agathiæ Scholaſtici, ſive potius alterius, apud Sophoclis interpretem:

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

Nec minus venuſtè idem Latinè expreſſit Cæſar Scaliger:

Illud ſepulchrum non habet cadaver:
Illud cadaver non habet ſepulchrum:
Sed eſt ſibi cadaver & ſepulchrum.

Vel ſi hoc modo velis, per me licet:

Non hoc ſepulchrum mortuum poſitum tenet;
Non hîc ſepulchro mortuus poſitus jacet:
Sed eſt ſepulchrum mortuuſque idem ſibi.

Ibid. Λυγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα] MS. Λέγεται ὡς Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. Majore emphaſi & ἑλληνικωτέρα leges, Λυγκέα λέγουσιν ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. Eſt enim hæc enallage elegantiſſima accuſativi pro nominativo; quam à Græcis ſumſerunt etiam Latini; Vt, *urbem quam ſtatuo veſtra eſt.*

Neque

Neque in Cicerone & Seneca exempla deſunt, etſi frequentiſſima in Comicis. Aliunde quoque nomen acutiſſimi viſus Lynceo fuit, referente Plinio lib. II, cap. XVII: *Lunam bis coitum cum Sole in nullo alio ſigno facere, quam Geminis: non coire aliquando, in Sagittario tantum. Noviſſimam verò primamque, eadem die vel nocte, nullo alio in ſigno, quam Ariete, conſpici: id quoque paucis mortalium contingit, & inde fama cernendi Lynceo.* Omnia verò hæc de Lynceo ad verbum exſcripſit Ariſtophanis interpres in Plutum, nec factâ mentione Palæphati, aut alterius ſcriptoris. Similiter pro more ſuo facit Apoſtolius; ac plane imitatur Iſaacius Tzetzes in Lycophronem.

Ibid. Αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον] Explicat hæc interpolator: αὐτὸς ὁ φυλάκους ἀνεφέρετο χαλκοῦ καὶ σιδήρου.

Pag. 34. Καινέα φασὶν ὅτι ἄτρω-

τος ἰῶ] Ab eo parœmiæ; Ἄτρω-τος ὑπάρχεις ὡς ὁ Καινεὺς; item Καινέως δόρυ. Dictum ait Euſtathius in Il. α. à καίνυσθαι, *vincere*. Neſtor ibidem annumerat illum viris fortiſſimis & excellentiſſimis, quales nunquam viderat, aut viſurus eſſet. A Virgilio contra Æn. VI, inter illas refertur mulieres, quæ crudeli tabe ab amore duro pereſæ, in lugentibus campis ſervantur apud inferos:

His Phædram Procrinque locis mæ-
ſtamque Eriphylen,
Crudelis nati monſtrantem vulnera,
cernit;
Euadnenque & Paſiphaën, his Lao-
damia
It comes, & juvenis quondam, nunc
femina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato revoluta
figuram.

Cæneum autem appellârunt Athenienſes hominem mollem, & qui curis muliebribus virilem animum exuiſ-

exuiſſet: Paret hoc ex Anaxandride apud Athenæum lib. VI; ubi adjectitias illas appellationes refert, quibus per jocum alios deridere ſolebant Athenis:

—— τὰ πολλ' ἄδειπνος περιπατεῖ.
Κεστρῖνος ἐστὶ νῆστις. εἰς τοῦτο καλοὺς
δ' ἂν τις βλέπῃ
Καινεύς.

ita enim rectiſſimè emendat ſummus Vir, Iſaacus Caſaubonus, cùm in vulgatis codicibus Κενὸς, atque in Excerptis veriſimilius paullò Καινὸς, legeretur.

Ibid. Συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν] Idem ſcribit Homeri Scholiaſtes in Il. α. Agatharcides libro de mari rubro ait, eum erectum & vivum terram ſubiiſſe.

Pag. 36. Περὶ Κύκνου τοῦ ἐν Κολώναις] Cycnus ille, de quo auctor noſter, filius fuit Neptuni, Colonarum rex, pater Hemitheæ & Tennis; unde *Tenedos* inſula, & adagia, *Tenedius homo*, *Tenedia bipennis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

pennis. Straboni lib. XIII. Thrax vocatur, & Colonarum rex; qui Cononi apud Photium Troadis. Celebratur aliquoties Euſtathio Κύκνος ὁ Τρωϊκὸς, ἐκ γενετῆς πολιός; qui idem eſt, atque hic; quemque refert Hyginus certâſſe cum reliquis in Cenotaphio Paridis à Priamo inſtituto. Fuerunt autem plures alii ejuſdem nominis, qualis Martis & Pyrenes filius, memoratus Diodoro, atque Apollodoro in bibliotheca: quem poſtea Martis & Pelopiæ filium vocat, atque ab Hercule ait interfectum. Exſtitit & alius, Ligurum rex, ob Muſices amorem & cantandi peritiam in avem cognominem ab Apolline converſus. Celebratur præterea veterum multis Cycnus Apollinis & Thyriæ filius, Nicandro præſertim & Areo Laconi, ex quibus fabulam illius, diverſam prorſus, deſcripſit Antoninus Liberalis. Et quid cæteros referam?

Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Ibid. Καὶ γὰρ κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος] De Ajace lateribus ſolum juxta ilios vulnerabili ſic Euſtathius in Il. Υ: Ἐκράτησε δὲ φήμη τοῦ μηδαμοῦ τρωτὸν ἢ βλητὸν εἶναι τὸν Αἴαντα, εἰ μὴ ὅτι καὶ μόνην πλευρὰν, ἐπεὶ οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος εὕρηται τρωθείς.

Ibid. Ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ] MS. καὶ ἀπέθανε ξίφει τρωθεὶς ἐφ' ἑαυτοῦ.

Ibid. Φασὶν ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς αὐτοῦ ὄντας] Vel legendum, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱὸν αὐτοῦ ὄντα; vel ut melius eſt in ſcripto, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν.

Ibid. Ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰκάρου] Verius iterum MS. ποιήσας πτέρυγας ἀμφοτέροις προσθετὰς, ἐξέπτη μετὰ τοῦ Ἰκάρου. Ac ſimiliter verbo ἐκπεπτάσθαι in hac Dædali fabula utitur Diodorus Biblioth. lib. IV.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Pag. 38. Καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς] Memor quoque eſt aſſumti Icari vetus codex, atque interſerit: καὶ τὸν υἱὸν καταπάσας. Dictum ergo ideò evolâſſe Dædalum, quia nave remigio maximè valenti, clam, tanquam evolaret, abiit. Et quis neſcit, alas non tantum volucrum, verùm & velorum eſſe; ut in illo Virgilii; *velorum pandimus alas*, & locis aliis ſexcentis?

Ibid. Ὡς ᾔσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι] MS. ſimpliciter, οἱ δ᾽ ὅτι ᾔσθοντο διωκόμενοι.

Ibid. Ἤγουν πλεόντες ἐν τῷ πελάγει περιτρέπονται] Vti paſſim, ſic etiam hic locupletior ſcriptus: εἶτα πλέοντες οὐρίῳ κρητικῷ νότῳ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει περιτρέπονται. Dicit autem Icarium pelagus per πρόληψιν pro eo, quod poſt ſubmerſionem Icari tali nomine eſt inditum. Eandem figuram uſurpat Virgilius lib. VI. de patre Dædalo loquens:

Chal-

Chalcidâque levis tandem ſuper adſtitit arce.

Cumas deſignat, & arcem Chalcidicam vocat à Chalcidenſibus, qui diu poſt Dædali tempora colonias eò duxere. Vide de variis Προλήψεως generibus laudatiſſimum opus Oratoriarum Inſtitutionum, Viri Illuſtris, nuper, proh dolor! terris erepti, Gerardi Ioannis Voſſii.

Ibid. Ἐκβληθεὶς δ᾽ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη] MS. ἐκβληθέντος γὰρ ὑπὸ τῶν κυμάτων ὁ πατὴρ ἔθαψεν. lege ἐκβληθέντα. Narrant verò Apollodorus, ut Hercules ad Dolichen inſulam delatus ejectum in littus Icari corpus terræ mandârit; ac pro eo beneficio Dædalus Herculis imaginem ex piceâ effinxerit.

Pag. 40. Εἰσέρχεται δὲ εἴς τι σπήλαιον μιχθησόμενος] MS. utrumque reſpicit, εἰσέρχονται μιχθησόμενοι. Apollodorus meminit loci, dicitque Iovis lucum penetrâſſe, atque

ibi

ibi mutuo complexu coëuntes in leones eſſe converſos.

Ibid. Ἀναιροῦσιν τοὺς περὶ Ἀταλάντην] Dilatatio eſt interpolatoris, ἐμπίπτουσι τοῖς περὶ Ἀταλάντην, καὶ ἀναιροῦσι αὐτούς. Τοὺς περὶ Ἀταλάντην tantundem eſt, ac ſi diceret τὴν Ἀταλάντην καὶ τὸν Μηλανίωνα. Nam οἱ περὶ τὸν δεῖνα, οἱ ἀμφὶ τὸν δεῖνα, interdum ſignificat τὸν δεῖνα præcipuè quidem, ſed tamen cum ſociis: interdum τὸν δεῖνα ſimpliciter, ubi ſociorum οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός. Sæpiſſimè Græcos ita loqui, docuit me primùm Vir celeberrimus & amiciſſimus, Fredericus Gronovius. Apud Polybium frequens hæc formula, ut lib. 1. τότε προδήλου τῆς αἰκίας διὰ τὴν περικάκησιν ἐκ τῶν πολλῶν τοῖς ἡγεμόσιν ὑπαρχούσης, ἔκρειναν οἱ περὶ τὸν Αὐτάριτον καὶ Ζάρζαν καὶ Σπένδιον ἐγχειρίζειν ἑαυτοὺς τοῖς πολεμίοις, καὶ διαλαλεῖν περὶ διαλύσεως Ἀμίλκᾳ. Vertit optimè Caſaubonus: *Victâ malis multitudine*.

ducibus ſupplicia intentante, Auta-
tus , Zarxas , & Spendius dedendi
ſe hoſtibus , & de pace cum Amilcare
nſulendi , conſilium capiunt . Et
nox : τῶν μὲν οὖν περὶ τὸν Αὐτάριτον καὶ
πένδιον καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιφανεστάτων
γεμόνων , τοῦτον τὸν τρόπον ἐκυρίευσαν
Καρχηδόνιοι. Rurſum Caſaubo-
us: *Atque hoc modo Autaritas, Spen-*
ius, & nobiliſſimi duces alii, in pote-
atem Carthaginenſium venerunt.
Clariſſimè autem pagina ſequenti:
ιν πολλοὺς καὶ ποικίλους διαθεμένων λό-
γους ἐπειδὴ συνήγαγον ὁμόσε τοὺς στρα-
τηγοὺς , ἠναγκάσθησαν συγχωρεῖν καὶ
πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις οἱ περὶ τὸν Ἄν-
ωνα καὶ τὸν Βάρκαν. *Qui ducibus in*
unum locum congregatis, poſt varia &
ſæpe repetita colloquia, evicêre tan-
dem , ut Hanno & Barca manus da-
rent, & ſententiæ ipſorum acquieſce-
rent. Sic denuo Caſaubonus. nam
diſſenſio propriè inter hos duces
erat, eorumque reconciliandorum
gratiâ Senatores Carthagine adve-
nerant.

nerant. Hæc, quamquam alia poſſent addi, ſuffecerint ad explicandum locum Palæphati.

Ibid. Διεφήμιζον οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα, ὡς εἰς λέοντας μετεβλήθησαν] Omnino legendum pari cum ſuperioribus ſignificatione; διεφήμιζον, ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν.

Ibid. Εἰς ὄρος καταντήσασιν] Scilicet in Nocracen, Arcadiæ montem, ſi fides habenda fabulatoribus.

Ibid. Ἰδόντας μὲν ἐπὶ τὴν τοῦ ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην] MS. ἰδόντας εἰσελθοῦσαν μὲν, μηκέτι ἐξερχομένην. Quibus ex veſtigiis legendum conjicio: ἰδόντας εἰσελθοῦσαν μὲν ἐπὶ τὴν τοῦ ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην.

Pag.42. Εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν πορείαν καλλίονα] Rectius putem legi αὐτῇ. Ac mox pro ἐπολέμει τῇ Τυρηνίᾳ χώρᾳ, malim τῇ Τυρίων χώρᾳ; & ſic utique reponendum. Meminit

it inter alios hujus Tauri, Cre-
enſium regis, ſcriptor Chronici
Alexandrini, eumque narrat oc-
upata Tyro rapuiſſe Europam
Agenoris, & in tori conſortem ac-
epiſſe. Ἀπήγαγεν δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς
ἰδίαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἥντινα καὶ
υναῖκα ἔλαβεν, οὖσαν παρθένον καὶ εὐ-
ρεπῆ· καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς
νομα αὐτῆς Εὐρώπεια. Ἐξ ἧς ἔσχεν
ἱὸν τὸν Μῆνον, καθὼς Εὐελπίδης, ὁ σο-
ώτατος ποιητὴς, συνεγράψατο, ὡς
ησί· Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν
Εὐρώπην ἥρπασεν· Taurus Europam
n patriam ſecum adduxit; quam uxo-
em accepit, quòd & virgo, & forma
eſſet ſingulari; vocavitque regiones il-
as Europæas. Ex hac ſuſcepit Minoëm,
quemadmodum ſapientiſſimus ſcripſit
poëta Euripides, cùm dicit; Iupiter in
taurum deformatus Europam rapuit.
Si verò Agatharchidem Cnidium
in Europicis audiamus, in prora na-
vis, qua vecta fuit Europa, Taurus
fuit depictus, tanquam παράσημον;
ſicut

ſicut aquila, quæ Ganymedem rapuit fuit, παράσημον navis, ut Epiphanio viſum, Iovis Phrygii, qui erat Tantalus, Phrygiæ rex & Paphlagoniæ. Solebant enim ut plurimum veteres multorum animalium προτομὰς in proris navium collocare, nempe Tauri, Arietis, Chimæræ, Centauri, Scyllæ, Ceti, Delphinis, aliorumque, de quibus fusè ad miraculum doctus Claudius Salmaſius in Exercitationibus Plinianis. De Iove & Europa epigramma eſt antiqui poëtæ inediti:

Terga bovi credens Europa aſcendit alumni,
Inſeditque Iovi, non reviſura patrem.
Fraude ſuos genitor celat, vel complet amores:
Nam Deus in tauri corpore prædo latet.

Pag. 44. Φασὶν ὡς Ἀχαίοι οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, καὶ ἐπόρθησαν τὴν Ἴλιον] Scriptus longè aliter: Φασὶν ὡς

Ἀχαιοὶ

Ἀχαιοὶ ἐν ξυλίνῳ κοίλῳ ἵππῳ χίλιοι καὶ ἑκατὸν κατεβάλλοντο τὴν Ἴλιον.

Ibid. Ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχει τῷ μεγέθει] MS. ὑπερέχειν; at ſenſus & connexio poſtulat ὑπερέχῃ. Miror hic tam frigidum eſſe Palæphatum, ac totum ex communi fabula pendere. Convenientiora hiſtoriæ ſunt, quæ habet Servius ad illud Virgilii Æn. II:

Inſtar montis equum divina Palladis arte
Ædificant, ſectâque intexunt abjete coſtas.

Vbi ſic ille: *Higinus & Tubero de hoc equo dicunt: machinamentum bellicum fuit, quod equus appellatur, ut aries & teſtudo, quibus muri vel diſcuti, vel ſubrui ſolent: unde eſt, Aut hæc in noſtros fabricata eſt machina muros. Vt alii, porta, quam eis Antenor aperuit, equum habuit pictum; vel certè Antenoris domus, quo poſſet agnoſci. Aut equeſtri prælio victa eſt Troja.*

Aut à monte Hippio, poſt quem ſe abſconderant Græci. Aut re vera fuit, quod Virgilius ſequitur. Anonymus poeta ineditus ad comparationem equi durii Epigramma fecit *de anſere, qui intra ſe capit aucupia prandii.* Ita enim inſcriptio eſt; ipſum autem carmen hujuſmodi:

Eminet impletus pullorum carnibus anſer,
Et varias menſæ torridus ambit opes.
Inguinibus nam portat olus, ventriſque ſoluti
Funditur è mediis Iſiciata nitens.
Fulcit utrumque latus turdus cum turture pingui,
Multaque penniferum corpore pandit opus.
Quis non credat equum Grajam celaſſe phalangem,
Si parvus tantas anſer habet latebras?
Plura ſaginato concluſit fercula ca- (pſo
Aucupia & pulpas ducere docta manus.

Intus

Intus ineſt quodcumque placet, creſcitque voluptas,
Cum ſciſſo multas pectore prodit opes.
Cedat Cecropii laſcivans bucula fabri,
Qua conſuerat amor claudere Paſiphaën.
Cedat & ille dolus ſollers quem ſtruxit Epeus,
Qui gravidus bellis Pergama ſolvit equus.
Majorem parva hæc demonſtrat fabrica technam:
Vna capit totas anſeris arca dapes.

Hoc modo emendavimus Epigramma à librario peſſimè deſcriptum. In Inſcriptione erat, *De anſere qui intra ſe capit cupia prandii.* Repoſuimus *aucupia*. nam ut *venationem*, ſic *aucupia* dixerunt veteres non modo pro labore venandi & aucupandi, ſed pro captis feris & avibus. Atque hinc diſticho v, pro *Ho cupiat pulpas*, etiam legendum

puto *Aucupia & pulpas*. Nam ſic cohærebit: manus, puta coqui, docta ducere aucupia & pulpas, concluſit plura fercula ſaginato capſo. Diſticho ſecundo legebatur,

Funditur è medio eſitiata nitens.

Corrigit Gronovius,

Funditur è mediis Iſiciata nitens.

Veriſſimè. *Inſicia* enim & *Iſicia* dicebant pro genere cibi è ſectis particulis carnium, quaſi minutal: ut *proficies* & *proficia* in ſacris. De *Iſiciata* vide Salmaſium ad Hiſtoriam Auguſtam. Etiam de hac epigramma eſt in corpore inedito Viri Clariſſimi Coronati:

Mortua ſit prædo pullorum turgida membris,
Ex aliis creſcit, nec ſeſe repperit in ſe.

Atque ut *Iſiciatam*, ſic *ovatam* dixiſſe, liquet ex Donati carmine, nondum, quod ſciam, in lucem emiſſo:

Ovorum copioſa phalanx in ventre tumentis
Conditur, & membris creſcit gallina repletis;

Mor-

Mortua concepit quantum nec viva creavit.

In tertio erat *fulgit*, pro *fulcit*; *pignus*, pro *pingui*, vel *pinguis*. In ſexto *apes* pro *opes*. In octavo *ut* pro *&*; *eſeros* pro *Epeus*. Vltimum prorſus turbatum; *Majora in parvum hæc monſtra fabrica tegnam*. Nos alio modo compoſuimus, &, ut arbitror, recto.

Ibid. Αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων &c] Vide ut hæc converterit & pro libitu auxerit interpolator: αὐτόμολος γὰρ ἐλθὼν παρὰ τῶν Ἀργείων Σίνων, φράζει αὐτοῖς κατὰ μαντείαν, ὡς εἰ μὴ εἰσαγάγειεν εἰς τὴν πόλιν, ὑποστράφειεν Ἀχαιοί· τούτου δὲ ὑπακούσαντες Τρῶες, εἰς τὸ τεῖχος εἰσάγουσι τὸν ἵππον. ἀναχωρουμένοις δὲ αὐτοῖς ἐπιπίπτουσιν οἱ Ἕλληνες ἀφ᾽ οὗ καθήρετο τὸ τεῖχος. καὶ οὕτως ἑάλω ἡ Ἴλιος.

Pag. 46. Φέρουσι Ὀδυσεῖ τοὺς χρόνους, καθ᾽ οὓς ἐπιπολαί τινες ἀνέμων γίνονται] Nihil mutandum, etiamſi ſit in libro noſtro, φέρουσι Ὀδυσσεῖ τὸν χρόνον, καθ᾽ ἃς ἐπιπολὰς ἄνεμοι

πνευσοῦνται. Apoſtolius de Æolo: ὅστις ἦν ἀνὴρ εὐστοχώτατος τὰ περὶ ἀνέμους, καντεῦθεν καὶ θεὸς τῶν ἀνέμων ὑπείληπται. *Qui ſummam ventorum peritiam habebat; atque hinc ventorum deus eſt habitus.* Vide de hoc ipſo Lycophronis interpretem in illud: βύκτας δ᾽ ἐν ἀσκῷ συγκατακλεῖσαι βοός. Diodorus lib. v. ſimiliter ait, Æolum rectorem ventorem dictum, quod ſoleret περιλέγειν τοὺς ἐγχωρείους ἀνέμους, παρατηρήσας ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς προσημασίας. *Ex ignis prodigiis diligenter obſervatis, qui venti ingruituri eſſent, certo prædicere.*

Ibid. Γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ Ἑσπερίδες] Sive Heſperides hæ Heſperi filiæ fuerint, ſive Atlantis ex Heſperide, filia Heſperi, quam uxorem fratri dederat, referente Diodoro lib. IV. Male paſſim apud Apoſtolium legitur Ἑσπερείτιδες; quo nomine eas appellari à quoquam è veteribus non puto. Solum terram, quam incoluere Heſperus & At-

Atlas, Ἑσπερῖτιν vocat Diodorus eodem loco: κατὰ γὰρ τὴν Ἑσπερῖτιν ὀνομαζομένην χώραν φασὶν ἀδελφοὺς δύο γενέσθαι, δόξῃ διωνομασμένους, Ἕσπερον καὶ Ἄτλαντα. *In terra, quam Heſperitim vocant, incliti nominis fratres vixerunt, Heſperus & Atlas.*

Ibid. Ταύταις δ' ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας] Hortus ille Heſperidum nympharum ſitus erat ad Oceanum Atlanticum, ac peſſimè confunditur cum hortis Ἑσπερίδων, urbis in Libya Pentapolitana; quem errorem fuſe exagitat Illuſtris Salmaſius ad Solinum. Veteres promiſcue dixerunt Ἑσπερίδων μῆλα, & Ἑσπερικὰ, vel etiam Ἑσπερίδες; eſtque Ἑσπερὶς ſive Ἑσπερίδων μῆλον, idem quod Latinis *citrum*, vel *aurantium* noſtrum. Mala hæc Lacedæmoniis tanto in pretio fuiſſe, ut etiam Diis apponerent, liquet ex verbis Timachidæ apud Athenæum lib. III: περὶ Ἑσπερίδων δὲ μήλων οὕτως καλεῖσθαι

τινά φησι τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ, εἰπὼν καὶ ἐν Λακεδαίμονι παραλίτεσθαι τοῖς θεοῖς. Non video aut verba Timachidæ hîc deſiderari, aut quidquam loco deeſſe, ut putat Caſaubonus. Verius ex hoc emendavit Vir undequaque eruditiſſimus Heſychii codices; ubi perperam ſcriptum, ἐν Λακεδαιμονίᾳ βρωτά τινα μῆλα, pro ἐν Λακεδαίμονι ἄβρωτα. Eadem mala in Bacchi crepundiis Orpheus recenſet.

Pag. 48. Οἴϊς καλαὶ καὶ ἔγκαρποι, οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ] MS. appoſitè, ὄϊς πρόβατα καλαὶ καὶ εὔκαρποι, τοῦτο τὸ γένος ὃ νῦν ἐστιν ἐν Μιλήτῳ. Nempe fabula ſit orta ex ambiguitate vocabuli μῆλα, quod & *oves* & *mala* ſignificat. Varro lib. 1. de R. R. *Aurea mala, id eſt ſecundum antiquam conſuetudinem capræ & oves; quas Hercules ex Africa in Græciam exportavit*. Ejuſdem fabulæ, quatenus Hercules eſt Sol, interpretationem φυσικὴν ſive θεολογικὴν

ἣν habes in aureo opere Gerardi Ioannis Voſſii de origine & progreſſu Idololatriæ.

Ibid. Τῇ πόλει ὄνομα Ἑκατονταχειρεία] Scriptus, τούτων τῇ πόλει. Apoſtolius Ἑκατογχειρεία.

Ibid. Ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος] MS. ἦν δὲ τῆς Ἀχαρνίας τῆς νῦν Ὀρεστιάδος καλουμένης. Haud dubiè legendum, ἦν ἡ πόλις τῆς Ἀκαρνανίας τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος. Perperam Ortelius Hecatontacheiriam *Oreſtiadem* appellat, cùm illa non ipſa regio, ſed ſolum urbs fuerit Oreſtiadis regionis; cui, ob matris cædem profugus, nomen fecit Oreſtes, ut apud Strabonem videre eſt lib. VII. *Oreſtæ* populi Macedoniæ, ab Oreſte, Oreſtis filio, ſic dicti; quorum regio ἡ Ὀρεστίς. Manifeſtum verò poſt Ὀρεστιάδος integrum ſenſum omiſſum eſſe, quem in ſcripto codice inveni, non ſuppoſititium interpolatoris, ſed, credo, genuinum Palæphati.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Ita ſe is habet: Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μετὰ τῶν Ὀλυμπίων ἐμαχέσαντο τὴν πρὸς Τιτᾶνας μάχην· ταῦτα δὲ τὰ χωρία ὁμορά ἐστι τῷ Ὀλύμπῳ. Iam videbis ſibi conſtare nexum hiſtoriæ, & rationem, quare homines dixerint; Cottum, Briareum & Gygem, opem diis ferentes, Titanas Olympo expuliſſe.

Ibid. Κόττος καὶ Βριάρεως καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατοντάχειρες] Malim ἑκατόγχειρες cum Æſchyli ſcholiaſte in Prometheo, qui in bello adverſus Titanas hos tres centimanos à Iove in auxilium aſſumtos refert, τὸν Κοῖον, (vitioſè, pro τὸν Κόττον) τὸν Βριάρεων, καὶ τὸν Γύγην. Exſtat & alia de Briareo hiſtoria Arriani apud Euſtathium in Il. α. Illum ſcilicet imperium maris affectantem, ſedem belli habuiſſe inſulam Euboeam; indeque expeditione facta Cycladas in poteſtatem redegiſſe. Eundem quoque Ægæum dictum eſſe, ac nomen feciſſe Ægæo mari.

Se-

Sepulchrum ejus conſpici prope Ryndacum amnem, haut procul à mari, in tumulo cognomine, ex quo fontes prorumpunt centum, & manus Briarei appellantur. Sed ἑκατόγχειρ nihil aliud quàm πολύχειρ ἢ πράξεσιν, ἢ πλήθει στρατοῦ, ἢ μηχαναῖς. Quemadmodum πολυμήχανος & ἑκατόγχειρ dictus fuit Archimedes, quia unico jactu plurima tela ejiceret.

Pag. 50. Ὡς ἦν ἐν Τυῤῥηνίᾳ θηρίον τι] Sic correximus, cum in edito legeretur Τυρηνίᾳ, *Tyriorum regione*, in qua Scylla non fuit; ſed ἐν Τυῤῥηνίᾳ, quo olim nomine Italia fuit vocata.

Ibid. Τυῤῥηνίων νῆσοι ἦσαν] lege Τυῤῥήνων.

Ibid. Ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα τότε, ὄνομα Σκύλλα] MS. ᾗ ὄνομα Σκύλλη; ac ſubjungit, καὶ ἐγέγραπτο ἐπὶ τῆς πρώρας, ſcilicet tanquam παράσημον. Meminit & Scylla navis Hyginus cap. CCLXX, qua vi-

cit Cleanthus in navali certamine, patris Anchiſæ exequiis ab Ænea in Sicilia exhibito.

Ibid. Πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα] In libro noſtro ab interpolatore repoſitum, πολλὰ κακὰ εἰργάσατο: fortè quia ſic ſcripſerat Palæphatus de Centauris Theſſalis, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο. Quæ autem de Scylla dixerit Homerus Οδ. μ. docet Polybius convenire captioni Galeotarum, quæ apud Scyllæum exercetur:

Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα,
Δελφῖνάς τε, κυνάς τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλησι
Κῆτος. - - -

Hic circum rupem crebro ruit impete Scylla,
Delphinos, captanſque canes, & ſicubi major
Bellua ſeſe offert.

Vide, ſi lubet, quæ de hac venatione narrat Strabo libro 1. Ælianus in

in hiſtoria animalium lib. xv. cap. vi; & Oppianus lib. v.

Pag. 53. Ἀγάλματα κατεσκεύαζε πορευόμενα] Non improbo quod addit MS. δι' ἑαυτῶν. quæ voces in ſequenti regula repetuntur.

Ibid. Κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας] Ita verius legendum præeunte veteri codice: κατεσκεύαζον συμπεφυκότας ὁμοῦ τοὺς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας παρατεταμένας ἐποίουν.

Ibid. Ὁδοιποροῦν τοῦτο τὸ ἄγαλμα] Hinc in Menone dicit Plato, Dædali ſtatuas, niſi ligentur, decedere atque aufugere. Ariſtophanes apud Heſychium voce Δαιδάλεια: τὸν ἀπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον. Integram autem fabulam habes apud Ioannem Tzetzem Ch. 1. Hiſt. xix.

Τὰ γὰρ Δαιδάλειά φασι κινεῖσθαι τοιοτρόπως.
Τοὺς ἀνδριάντας πρότερον πρὸ χρόνων τοῦ Δαιδάλου

Ἐδημιούργουν ἄχειρας, ἄποδας, ἀομμάτους.

Πρῶτος δ' ὁ Δαίδαλος αὐτὸς διεῖλε χεῖρας, πόδας,

Δακτύλους διηρμόσατο, καὶ βλεφαρά, καὶ τ' ἄλλα.

Ὅθεν ὁ μῦθος πέπλωκε, κινεῖσθαι τὰ Δαιδάλου.

Dædalea dicunt moveri tali modo:
Statuas prius ante tempora Dædali
Fabricabant ſine manibus, ſine pedibus, ſine oculis.
Primus Dædalus diviſit manus & pedes, (alia:
Digitoſque aptavit, & palpebras &
Vnde cecidit fabula, moveri ea quæ Dædali.

Ibid. Ὡς διεφόρουν ἅρπυιαι τὸν νοῦν αὐτοῦ] Quis non videt corrigendum eſſe, ὡς διεφθόρουν τὸν βίον αὐτοῦ? quemadmodum & in ſcripto codice eſt, & in Apoſtolio, & paullò infra hoc eodem capite.

Pag. 54. Ἔλεγον οὖν οἱ ποιηταί] Scribe οἱ πολῖται.

Ibid.

Ibid. Βορέου παῖδες, ἀνδρὸς οὐκ ἀνέμου] Fortaſſis non male M S. ἀνδρὸς, οὐκ ἀνέμου : ne quis putaret Zethum & Calaim boreæ venti filios fuiſſe, ſive *prolem aquiloniam*, ut loquitur Propertius; ſed viri alicujus ſic dicti. Hos ipſos intelligit Boreas apud Valerium Flaccum lib. 1. ubi ab Æolo petit, ut perdere ſibi liceret Argonautas:

——— Da mergere Grajos
Inſanamque ratem: nil mea pignora tangunt.

Ita pro *pectora* legere malim, prout circumfertur in vulgatis.

Ibid. Ὥς ὅ, ποτε τὶς βούλοιτο] Sic correxi, cùm eſſet in vulgatis, ὡς ὁ ποιητὴς βούλοιτο.

Pag. 56. Ὅς τις ἂν εἶδεν αὐτὴν, ἤρα αὐτῆς] M S. longe aliter; ἐπιθυμητικῶς διέκειτο πρὸς αὐτήν.

Ibid. Ἀργυρείου μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐμνηστεύοντο] Apud Spartanos etiam dotis nomine nihil dabatur nubentibus; ſed juſſit Lycurgus

gus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

gus γαμεῖν ἀπροίκους. Rationem inſtituti reddit legislator apud Plutarchum in Apophthegmatis. Interrogatus enim, cur virgines ſine dote nuptum dari voluiſſet; Reſpondit; ne vel ob inopiam aliquæ manerent innuptæ, vel propter opes expeterentur; ſed quivis in mores puellæ intuens, virtutem in delectu ſequeretur. Iuſtinus aliter lib. III. *Virgines ſine dote nubere juſſit, ut uxores eligerentur, non pecuniæ; ſeveriuſque matrimonia ſua viri coërcerent, cum nullis dotis frenis tenerentur.* Haut dubiè etiam hoc reſpexit Lycurgus, ut compeſceret inſolentiam muliebrem, ſi dote careant luculenta.

Ibid. Ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ καὶ ἵππος καὶ βοῦς, καὶ τἄλλα] Codex ſcriptus ſimpliciter, ὅτι ἡ Μήστρα ἐγίνετο πάντα. Exiſtimo legendum: ὅτι ἐγένετο ἡ Μήστρα αὐτῷ καὶ ἵππος &c. Fabulæ analogiam ſimili modo adfert Iſacius Tzetzes in Lycophronem:

em : εἶχε δὲ οὗτος (Ἐρισίχθων) θυ-
ατέρα Μήστραν φαρμακίδα, ἣν με-
αβαλλομένην εἰς πᾶν εἶδος ζώου, πι-
ράσκων ὁ πατὴρ καθ' ἡμέραν ἐτρέφε-
ο. ἡ δὲ πάλιν ἀμείβουσα τὸ εἶδος, φεύ-
ουσα πρὸς τὸν πατέρα ὑπέστρεφε, καὶ
αῦτα εἶχε μέθοδος τοῦ λιμοῦ. (corrigo
αὶ ταύτην εἶχε μέθοδον τοῦ λιμοῦ.) ἡ δὲ
ἀλληγορία οὕτως ἔχει. ὁ πατὴρ τῆς Μή-
ρας πάντα καταφαγὼν, καὶ τοὺς ἀγροὺς
ιὰ πενίαν ἐκτέμνων, ἤτοι πωλῶν, ἐλί-
ωττεν. ἡ δὲ τούτου θυγάτηρ πορνευομένη,
αὶ παρὰ μὲν τοῦ βοῦν, παρὰ τοῦ δὲ πρό-
ατον, καὶ παρ' ἄλλου ἄλλο εἶδος λαμ-
άνουσα, ἔτρεφε σὺν ἑαυτὴν καὶ τὸν γέροντα;
θεν ἐμυθεύσαντο ταῦτα. Poſſis hunc
ocum hoc pacto vertere. Habebat
Eriſichthon filiam Meſtram, præſti-
giarum peritam, quam in cujuſli-
bet animalis formam tranſmuta-
am vendens pater, quotidie inde
ſuſtentabatur. Sed illa immutatâ
rurſum forma aufugiens, ad patrem
rediit, & ejuſmodi uſa eſt adverſus
famem remedio. At verò allegoria
ita

ita ſe habet. Pater Meſtræ omnia abligurïens, & agros propter inopiam excîdens, hoc eſt vendens. in eſuriem incidit. Filia autem, proſtitutâ pudicitiâ, bovem ab hoc, ab illo pecudem, ab alio aliam ſpeciem accipiens, & ſeſe & patrem ſimul aluit. Exinde hæc conficta.

Ibid. Πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων] MS. καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπερφέρων τῶν ἄλλων. Vide quæ plura de Tricarenia civitate & Geryone habet ad finem libri, capite de Cerbero.

Pag. 58. Ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ σιμαί] Scriptus, μακραί: & paullo poſt pro ὀστὰ ἢ μακρά, ὀστέα δὲ μεγάλα. Ex Erythia inſula, cujus Plinio, Melæ, Stephano, mentio eſt, Geryonis armenta abduxit Hercules, juxta illud Epigrammatis antiqui:

Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤγαγεν ἐξ Ἐρυθείας.

Idem Epigramma elegantius exprimitur in veteri inſcriptione, cujus

pars

ars inedita apud me eſt; ſed non
ne lacunis, quas conjectura par-
m ſupplevi, & minuto charactere
iſtinxi à cæteris:

ΡΩΤΑ ΜΕΝ ΕΝ ΝΕΜΕΑ ΒΡΙΕΡΟΝ
ΚΑΤΕΠΕΦΝΕ ΛΕΟΝΤΑ

ΕΥΤΕΡΟΝ ΥΔΡΑΝ ΛΕΡΝΑΙΑΝ ΕΚ-
ΤΕΙΝΕ ΤΡΙΤΟΝΔΕ

κπϛΟΝ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙΑ ΣΤΙΚΤΗΝ ΕΛΑ-
ΦΟΝΔΕ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

εμΠΤΟΝ ΔΕ ΣΤΡΟΥΤΟΥΣ ΣΤΥΜΦΑ-
ΛΙΔΟΣ ΗΛΑΣΕ ΛΙΜΝΗΣ

ολλῶ αΥΓΕΙΑΟ ΕΦΟΡΕΙ ΚΟΠΡΟΝ Ε-
ΒΔΟΜΟΝ ΕΛΘΩΝ

κρητΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΜΕΓΑ ΗΓΑΓΕΝ
ΟΓΔΟΟΝ ΙΠΠΟΥΣ

----- ΕΞΕΛΑΣΕΝ διομΗΔΕΟΣ ΙΠ-
ΠΟΛΥΤΗΣ ΤΕ

ωςηΡΑ ΕΞΕΚΟΜΙσε αΜΑΖΟΝΙΔΟΣ
ΔΕΚΑΤΟΝΔΕ

----- ΕΚΤΕΙΝΕ -------- ΟΥΣ ΑΓΕ-
ΛΑΙΑΣ,

Communicavit mecum & aliam
nſcriptionem Vir & amicus ſum-
mus,

mus, Iſaacus Voſſius, qua Herculi
geſta recenſentur. Eam, quamvi
multis partibus mutilam, non ta
men indignam exiſtimavimus, qu
hac occaſione publicetur.

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΝΕΑ ΓΕΝΟΜΕΝΟ
ΜΙΝΥΑΝ ΟΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΙΛ
ΤΑΝ
ΠΟΛΙΝ ΕΡΓΙΝΟΝ ΦΟΝΕΥΣΑ
ΤΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΑΙ ΤΑΝ ΛΙΜΝΑΝ ΕΠ
ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ --- ΑΥΤΟΙΣ ΑΠΟ
ΦΡΑΞΑΣ ΕΤΑΤΑΜΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΛΥ
ΔΙΑΝ ΕΣΤΡΑΤΕΥΣΑΤΟ ΠΟΤΟΝ
ΦΟΛΑ ------ ΚΑΙΜΑ
ΟΝΑΣΑ ------ ΟΥΣ ΕΠΟΙΗ
ΣΕ ------ ΠΟΛΙΝ
------ ΣΤΑΣΑΝ
---------- ΕΒΟΑΘΟΝ
ΗΣΕ -----------
--------- ΚΗΤΕΩΣ ΚΑΙ
------ ΗΡΑΚΛΗΣ ΥΠΟ ΛΑ
ΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΕΙΣ ΑΡΓΟΣ ΑΠΗΛ-
ΘΩΝ -- ΙΣ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

-. ΙΣ ΚΑΙ ---- ΕΝ ΤΙΡΥΝΘΙ ΤΕ
ΙΕΝΟΣ ΕΝΥΑΛΙΟΥ ΜΕΤΑ
ΕΛΑΜΩΝΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΠΗΛ
ΩΣ ------ ΟΙΚΑΣΟΣ ΕΠΙ
ΡΟΙΑΝ ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕ
ΟΣ ------- ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ
-- ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΙ
ΟΥΣ ------ ΑΣΠΛΑΝ
ΡΙΑΜΟΥ ---- ΛΩΝΤΕ
ΣΙΟΝΑΝ ----- ΝΤΑΝ
ΡΙΑΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΝ ΕΣ
---------- ΕΤΟ
---------- ΠΑΓ
---------- ΛΑΚΕ
--------- Α
---------- ΚΑΙ
--------- ΑΥΤΑΣ

---------- ΙΦΙΤΟΣ
--------- ΤΥΡΥΝΘΑ
--------- ΤΟΥΣ ----

--------- ΜΕΤΑ ΔΕ
-------- ΗΡΑΚΛΗΣ ---
-------- ΦΥΤΕΥΣΑΣ ΥΔΩΡ

ΑΥ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

----ΑΙΤΩΛΙΑΝ ΕΛΘΩΝ

------ ΕΝ ΤΟΥ----

-------- ΜΑΚΕ ---

-------- ΣΥΝ ΤΩ

----- ΡΟΙΣ ΟΙΤΙΝΕ

----- ΚΑΤΑ ΚΡΑ

Τ--- ΝΑΝΑ ----

---- ΥΙΟΥΣ ΠΑΑΝΦΥΛΕ

ΩΣ --------

--- ΚΑΙ ΠΥΛΟΝ ΗΡΑΚ--

ΦΑΞΕΠΛΑΝ ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΣΠΑΡ

ΤΑΝ ΔΕ ΛΑΒΩΝ ΔΩΡΥΑΛΩΤ

ΤΟΝ ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ

ΠΑΙΔΑΣ ΦΟΝΕΥΣΑΣ ΣΥΝ

ΚΑΣΤΟΡΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ

ΦΕΥΓΟΝΤΙ ΚΑΤΑΓΑΓΕ ΚΑΙ

ΕΔΩΚΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ

ΤΟΥΤΩ ΔΕ ΠΑΛΙΝ ΕΙΣ ΠΙ

ΣΑΝ ΕΛΘΩΝ ΔΙΟΣ ΟΛΥΜ

ΠΙΟΥ ΑΓΩΝΙΣΣΑΤΟ ΚΑΙ

ΑΓΩΝΑ ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΠΡΩΤΟΣ ΑΓΩΝΙΣΣΑΤΟ

ΔΡΥΟΠΑΣ ΤΕ ΑΠΟ

ΠΑΝΤΑΣ ΕΛΑΒΕ ΚΑΙ

ΑΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ
ΥΤΟΥ
ΑΛΣΕΥΙΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΤΗΣΙΠ
ΟΝ ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΤΡΑΔ
ΝΑ ΩΚΟΔΟΜΗΣΕ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ
ΤΙ
ΝΘΙΟΥΣ ΕΝ ΑΥΤΑ ΚΑΤΩΚΙΣΕ
ΤΟ
ΙΩ Δ ΕΠΙ ΘΡΑΚΑΝ ΣΤΑΤΕΥ-
ΣΑΜ
ΝΟΣ ΔΙΟΜΗΔΗ ΕΦΟΝΕΥΣΕ
ΚΑΙ
ΡΑΚΑΣ ΕΚΥΡΙΕΥΣΕ ΛΙΜΟΝ ΤΕ
ΛΑ
ΩΝ ΣΑΡΠΑΔΟΝΑ ΤΟΝ ΑΡΛΟΝ-
ΤΑ Α
ΕΣΦΑΞΕ ΚΑΙ ΘΑΣΟΗΝ Ε-
ΛΩΝ ----
ΑΙ ΑΛΚΑΙΩ ΠΑΡΕΔΟΚΕ ΤΟ ΡΩ-
ΝΑΝ
ΤΕ ΕΙΛΕ ΠΟΛΥΓΟΝΟΝ ΚΑΙ ΤΗ-
ΛΕ
ΟΝΟΝ ΑΠΕΚΤΕΙΝΕ ΠΟΛΙΝ ΤΕ
ΒΔΗΡΑ ΕΠΙ ΘΡΑΚΑΣ ΗΡΑ-
ΚΛΗΣ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΝΙΣ -- ΤΟΥ ΘΡΟΝΙΚΟΥ ΥΙΟΥ Ε-
ΠΩΝΙ
ΜΟΝ ΑΒΑΠΡΟΥ ΚΑΙ ΣΑΤΑΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΑΙΝΥΙΩ ΒΟΡΕΑ ΤΟΥ ΘΡΑΚΟΣ
-- ΚΑΙΑΝ --- ΕΠΙΒΟΥΛΗΣΑΝΤΑ
ΑΥΤΩ ΠΑΡΕΔΩΚΕ ΟΝ ΣΦΑΞΑΝ-
ΤΕΣ
ΑΥΤΟΥΣ ΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΕΡΡΕΙ-
ΨΕ ΤΟΥ
ΤΩΔΕ ΕΠΙ ΣΚΙΘΙΑΝ ----
ΜΑΛΑ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ
ΑΥΤΟΥ
ΞΥΝΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΛΙΔΝΑ ΥΙ-
ΟΥΣ Α
ΡΑ ΘΥΡΣΑΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ
ΤΩΔ ΕΠ ΑΜΑΖΟΝΑΣ ΗΛΘΕ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΘΕΡΜΟΔΟΝΤΑ ΠΟΤΑΜΟΝ
ΕΝΙΚΑΣΕ ----- ΦΟΝΕΥΣΑΣ
ΚΑΙ ΦΟΝΕΥΣΑΣ ΙΠΠΟΛΥΤΗΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠ ΑΥΤΗΣ ΠΟΛΙΝ ΗΡΑ-
ΚΛΗΣ ΕΛΩΝ Α
ΜΑΖΟΝΑΣ ΕΞΕΒΑΛΕ ΚΑΙ ΕΛΛΗ-
ΝΑΣ
ΕΝ ΑΥΤΑ ΚΑΤΩΚΗΙΣΕ ΤΟΥΤΩ ΔΕ
ΘΡΑΙΚΑΝ ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΣ ΔΙ

ΟΜΗ-

ΟΜΗΔΕΝ ΕΦΟΝΕΥΣΕ ΚΑΣΤΟΡΑ
ΔΕ
ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗ Η ΗΡΑΚΛΕΙ ΞΙ-
ΝΑΥ
ΡΟΥΝΤΟΣ ΑΜΥΚΟΝ ΕΝΙΚΑΣΑ
Ν ΜΑΛΑ ΤΟΝ ΒΕΒΡΥΚΩΝΑ ΒΑ-
ΣΙΛΕ
ΗΡΑΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟΝ ΙΝΔΟΝ ΗΛ-
ΘΕ
ΠΟΤΑΜΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ
ΤΑΝ ΕΝ ΣΙΒΑΙΣ ΟΙΚΙΣΖΕΙ
ΝΕΣΔΕΚΤΑΝ ΑΤΤΙΚΑΝ ΕΙΣ---
ΛΟΝ ΘΗΣΕΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΠΙΡ ---
ΟΣ ΑΥΤΑΣ ΕΝΙΚΑΣΑΝ----
ΚΑΙ ΛΑΒΩΝ ΘΗΣΕΥΣ ΑΙ---
ΤΑΝ ΥΠΠΟΛΥΤΑΝ ΕΞ Α ---
ΙΠΠΟΛΥΤΟΝ ΠΟΙΕΙΤΑΙ ----
ΚΛΗΣ ΔΕ ΕΠΙ ΤΟ ΚΑΛ----
ΟΡΟΣ ΗΛΘΕ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟ---
ΣΟΝ ΟΡΟΣ ΗΛΘΕ ΚΑΙ ---
ΝΟΕΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΛΑΒ ---
--- ΑΡΠΕΩΝ ΜΙΤΟΥ ---
------- ΕΠΕΚΟ ---
ΝΕΥΣΕ ΤΟΝ----
ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΕΙΣΑ----

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ΗΛΘΕ ΚΑΙ ΗΜΑΘΙΩΝ ---
ΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΛΑΟΜΕ ---
ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΙ ΦΩΝΟΣ ---
ΗΜΑΘΙΩΝΟΣ ΑΠΕ ----
ΣΑΝ ΒΑΣΙΛΗΑΝ ----
ΟΝΙΤΟ -----
ΕΕΔΕΑΙ -------

Pag. 60. Ὃς ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι] Hiſtoria eſt apud Iſaac. Tzetzem his verbis: εὑρεθέντος δὲ αὐτοῦ νεκροῦ, συγκατεκλείσθη αὐτῷ ἔν τινι οἰκήματι, ὥς τε ζωῶσαι αὐτόν. ἰδὼν δὲ δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἐρχόμενον, θέλων ἀχρειῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτὸν. ἕτερος δὲ δράκων, ἐλθὼν, καὶ βοτάνην ἐπιθεὶς τῷ τεθνηκότι δράκοντι, ἤγειρεν αὐτὸν. ταύτην τὴν βοτάνην λαβὼν Πολύειδος, καὶ ἐπιθεὶς τῷ Γλαύκῳ, ἤγειρεν αὐτόν. Μίνως δὲ οὐδὲ οὕτως τὸν Πολύειδον εἴα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα τὸ Ἄργος ἀπελθεῖν, πρὶν τῷ Γλαύκῳ διδάξαι τὴν μαντικήν. καὶ ὃς διδάσκει αὐτόν. Locus ita ſonat Latinè: *Glauco mortuo reper-*

to,

o, una incluſus eſt domicilio cuidam olyeidus, ut ipſum ad vitam revocaet. Videns verò ad mortuum accedee draconem, atque exaſperare eum vons, ut ab ipſo interficeretur, forte ortuna jactu ſuſtulit. Adveniens auem alter draco, appoſita draconi hera, mortuum reſuſcitavit. Acceptam r eandem herbam poſtquam Glauco pplicuiſſet Polyeidus, vitam ſic quoque li reſtituit. Non ſivit autem Minos rgos in patriam abire Polyeidum, uin priùs divinationem Glaucum douiſſet. quod fecit.

Ibid. Καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς Γλαύκον, ἀνέστησεν] M S. καὶ αὐτὸς ὐτὸ ποιήσας τῷ Γλαύκῳ ἀνέστησεν αὐόν. Ac ſtatim ſubjungit de ſuo inerpolator; ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον ἀποανόντα ἄνδρα ἀναστῆναι, ἢ ὄφιν, ἀλλὰ δὲ ἄλλο ζῶον:

Ibid. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐτελεύθη] Inter venena quoque numeatur mel Ponticum, quod menem de ſtatu dejicit, cum multa ſu-

doris profuſione, uti eſt apud Dioſcoridem lib. II, cap. CI. Proditum item Antonio Herreræ, atque exinde Euſebio Nierebergio, in provincia Veræ-pacis mel adeo eſſe noxium, ut iis, qui mulſum inde confectum biberint, deliria conciliet.

Ibid. Ὃς ἰδὼν τὴν πόαν] Scriptus: ἤδη καὶ ἐκλείποντος αὐτοῦ, εἰδὼς τίνα πόαν ὠφελοῦσαν. atque in fine poſt ἀνέστησεν addit: ἣν παρὰ δράκοντος ἔμαθεν. ἀφ' οὗ οἱ μυθογράφοι τὸν μῦθον ἔπλασαν.

Pag. 62. Ἢ ἄλλό τι τῶν χερσαίων ζῶον] Vetus hic iterum copioſior: ἢ ἄλλό τι τῶν χερσαίων ἐν θαλάττῃ ζῶον· ὅπου γε οὔτε ποτάμιον ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τὸ ἀνάπαλιν ἐν τῷ ποταμῷ τὰ θαλάσσια ζῶα δύναται· μάταιος οὖν ὁ λόγος.

Ibid. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεὺς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος] Anthedon civitas, Anthedonia regio Bœotiæ, in qua vixit Glaucus. Quibuſdam perperam vocatur filius Anthedonis.

Ano-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Anonymus fabulator ineditus, cuius & ſupra mentionem feci: *Glaucus piſcator fuit, Antedonis filius, qui extractam è mari prædam in litore projecit. Piſces herbarum tactu revixerunt. Intellexit Glaucus hanc illorum graminum naturam eſſe, ut immortales efficerentur, qui de iis guſtâſſent. Itaque avellit & guſtavit. Quo facto, mente alienatus ſe ex alto in pelagus præcipitavit. Sic depoſito humano corpore, in marinum deum fingitur verſus eſſe.* Hæc paullo aliter memorat Servius ad illud Virgilii Æn. v.

Tum variæ comitum facies, immania cete,
Et ſenior Glauci chorus, Inouſque Palæmon,
Tritoneſque citi, Phorcique exercitus omnis.

Ibid. Κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει.] Scriptus κολυμβητῶν, & mox, τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Ego ſic legero, & pro-

cul dubio verius: κολυμβῶντα δὲ ἐν τῷ λιμένι ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ibid. Ἦν δὲ ἡ χίμαιρα, ὥς φασιν, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα] Prætereuntur hæc verba in veteri libro; an recte, non putem. Neq; item rationem video, cur vir eruditus in Apoſtolii Cent. XVI, ex Heſiodo reponi hic velit,

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

Vix unquam enim aut poëtæ teſtimonio utitur Palæphatus, aut verſum è poëta adducit.

Ibid. Θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλάς] Recte in ſcripto additur, σῶμα δὲ ἕν. & rectiùs linea ſubſequenti ſuppletur, λέοντα καὶ αἶγα ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι.

Pag. 66. Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνήρ] Aliter is dictus fuit Hipponus, Phrygiæ præfectus, juxta Iſaac. Tzetzem in Lycophronem.

Ibid. Ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος] Idem Tzetzes, ait, ἀλλὰ πλοίῳ ἐμ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ἐμβὰς, οὗ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαίφη, *cujus vela alarum inſtar erant*. Sed nihil veriùs, quàm navem Bellerophontis Pegaſi nomen obtinuiſſe, quòd in prora inſigne vel paraſemon haberet equi alati. de quo veterum more & nos ſupra ad Caput Europæ nonnulla attulimus. Præter inſigne & animalis alicujus προτομὴν, erat certa navium Tutela; quæ & ſignificatione & loco differebat à paraſemo, ut primus in Plinianis Exercitationibus obſervat Claudius Salmaſius. Nempe in ea nave, qua trajecit Europa, Taurus inſigne, Iupiter Tutela fuit. Sic in illo Virgilii x Æn.

Maſſicus ærata princeps ſecat æquora
tigri,

pro paraſemo erat tigris in prora ſupra roſtrum poſita. De tutela autem Apollinis, quem pictum in puppi habuit, ſtatim ſubſequitur:

—— Huic totum inſignibus armis
Agmen, & aurato fulgebat Apolline
puppis.

Mul-

Multum hîc fallitur Servius, cum dicit; *Naves ſolent vocabula accipere à pictura tutelarum*, pro paraſemorum.

Ibid. Ὄρος ἦν ὑψηλὸν ὑπ᾽ αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμισσός] Ex veteri libro lectionem hanc erui poſſe exiſtimo veriſſimam: ὄρος ἦν ὑψηλὸν ὑπ᾽ αὐτῷ, οὗ ἡ Τελμισσὸς ὕλη περικέχυται. Novimus ex Stephano & aliis, Τελμισσὸν urbem eſſe Lyciæ, cujus incola Τελμισσεὺς & Τελμισσὶς, nomen gentile Τελμίσσιος, & femininum Τελμισσιὰς; item Τελμισεῖς ἔθνος περὶ Λυκίαν, Heſychio: at montem eſſe prope Xanthum civitatem, nomine Telmiſſum, neſcio an quiſquam veterum ſcribat; ut perperam dubio procul ex corrupto Palæphati loco hoc colligant recentes Geographi. Et niſi Sylva Telmiſſus intelligeretur, quare auctor noſter paullò infra mentionem faceret lignatorum, & exuſti à Bellerophonte Telmiſſi?

Ibid.

Ibid. Ἐπὶ τούτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ὄνομα χίμαιρα] Iterum rectiſſine MS. τούτῳ δὲ τῷ ὄρει ὄνομά ἐστι ίμαιρα. Notat enim eum monem, cujus ſupra nomen non addidit, ſed ſimpliciter vocavit ὄρος ὑψηλὸν. Alii Cragum eſſe montem dicunt, cui fabula Chimæræ affingitur. Strabo lib.XIV, in deſcriptione Lyciæ: μετὰ τοῦτον ὁ Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ, καὶ πόλιν ὁμώνυμον. περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας. *Poſtea Cragus, qui vertices habet octo, & urbem ſibi cognominem. Huic monti fabula Chimaræ adſcribitur.* Ibidem & Chimæra convallis eſt, à littore ſurſum tendens. Plinius auctore Cteſia Chimæram quoq; in Phaſelitide ponit, flagrantem immortali diebus ac noctibus flammâ. Sed hoc verum eſt de jugis Hephæſtiis, non item de Chimæra, ſatis longe à locis iſtis remotâ.

Pag. 68. Κατὰ μὲν τὴν πρόβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων]

κων] Vtique legendum: καὶ μὴν τὴν πρόσθεν πρόβασιν λέων οἰκῶν, καὶ τὴν ὄπισθεν δράκων.

Pag. 70. Ἀφίκοντο εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον] Adjicit felicitatem itineris ſcriptus, περὶ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν τὸ πᾶν διανύσαντες.

Pag. 72. Ἀθάμας ὁ Στόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας] MS. Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φθίας. Pro Στόλου & hic & in Apoſtolio neceſſario reponennendum Αἰόλου. Apollonii Scholiaſtes, Αἰόλου γὰρ τοῦ Ἕλληνος Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας: & Hyginus in Aſtronomico: *alii dicunt Crethea & Athamantem cum aliis pluribus Æoli filios fuiſſe.* Qui Palæphato rex Phrygiæ, multis Bœotiæ dicitur & Thebarum. Vt Apollodoro lib. 1. τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας δυναστεύων Βοιωτίας. *ex Æoli filiis Athamas Bœotiæ regulus.* Sic quoque in commentario ad Lycophronem Iſaacius Tzetzes. Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλλη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

νος παῖς, βασιλεὺς ἦν Θηβῶν. Ego tamen tanquam veram probaverim lectionem MS[i], pro Φρυγίας habentis Φθίας. Phthia enim & pars Theſſaliæ fuit & urbs, condita à Phthio Hellenis patre, qui & ipſe Helladem de nomine ſuo appellavit. Ita legimus plurimas fuiſſe in Theſſalia urbes à poſteris Hellenis nominatas; quas inter Pheræ, à Pherete Crethei filio, vel Phera filia Æoli. Stephanus περὶ πόλεων, Φεραὶ πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερῆς τῆς Αἰόλου θυγατρός. Veriſimilius itaque, Athamantem avitum & fortaſſis patrium quoq; regnum obtinuiſſe, quàm ad alias migrâſſe gentes, & ſive Phrygiæ, ſive ditioni imperitâſſe Thebanæ.

Ibid. Ἐπίτροπος τῶν χρημάτων] Codex vetus, καὶ τῆς ἀρχῆς ὑποβασιλεύς: & mox ab his verbis ὃς αἰσθόμενος τὸν Ἀθάμαντα, uſque ad, ἣ μὲν οὖν Ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ſive genuina auctoris, ſive adulte-

rina interpolatoris, interſeruntur hæc in eodem codice: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε ἡ μητὴρ, Φρίξῳ ὅτι πρεσβύτερος ἦν τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν. αἰσθόμενος δὲ ταῦτα ὁ κριὸς, πρὸς μὲν τὸν Ἀθάμαντα οὐδὲν λέγει, πρὸς δὲ τὸν Φρίξον φησὶ, κελεύων ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς καὶ αὐτῷ ναῦν στείλας, καὶ ἐκθέμενος ὅτι ἦν πολλοῦ ἄξιος Ἀθάμαντι, καὶ γεμίσας τὴν ναῦν ἁπάντων ἀγαθῶν, καὶ χρημάτων, ἑαυτῷ εἰκόνα ἰσόμετρον χρυσὴν ἐποιήσατο. ἦν δὲ ὁ χρυσὸς πολὺς, καὶ ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ μέγας ἐγένετο. ὁ δὲ Φρίξος (lego Κριὸς) κατεσκεύασε ναῦν καὶ ἐνέθετο οὖν εἰς τὴν ναῦν ταῦτα, καὶ Φρίξον καὶ Ἕλλην, καὶ ᾤχετο ἀπιών. Sunt qui pro inſigni navis arietem hunc accepêre, referente Diodoro lib. IV. Διαπλεῦσαι γὰρ αὐτόν φασιν, οἱ μὲν ἐπὶ νεὼς προτομὴν ἐπὶ τῆς πρώρας ἐχούσης κριοῦ, καὶ τὴν Ἕλλην δυσφοροῦσαν ἐπὶ τῇ ναυτίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς νεὼς ἐκκύπτουσαν, εἰς τὴν θάλασσαν πεσεῖν. *Quidam enim Phryxum navi*

tra-

tradunt vectum, cujus in prora facies arietis expreſſa fuerit, & Hellen, cum nauſeæ moleſtiam evomitura in pariete navis promineret, in mare decidiſſe.

Pag. 74. Καὶ γαμεῖ Φρίξος τὴν τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Αἰήτου] MS. βασιλέως Αἰήτου θυγατέρα καλλιόπην: pro quo Apollodorus & Iſaacius Tzetzes χαλκιόπην habent; & ſic fortaſſis mutandum.

Ibid. Δοὺς ἔδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ἠοῦς &c.] Scriptus longè aliter: δοὺς ἔδνον τὴν χρυσῆν εἰκόνα τοῦ κῳδίου, ὕστερον δὲ Ἀθάμαντος τελευτήσαντος Ἰάσων πλέει τῇ Ἀργοῖ ἐπὶ τοιοῦτον χρυσὸν, ἀλλὰ οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Puto hic lapſum eſſe librarium, ſive interpolatorem, & pro Αἰήτου poſuiſſe Ἀθάμαντος.

Pag. 76. Εἰς ἀέρα ἦλθε] Scriptus, εἰς σέριφον ἦλθεν, & reſpicit ad Polydecten Seriphi regem.

Ibid. Οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην] Equidem nihil cenſeo mutandum, etiamſi vir longè eruditiſſimus Pa-

læphatum non de Cyrenaica, ſed de Cerne loqui exiſtimet.

Ibid. Ὃς Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. εἰσὶ γὰρ τρεῖς] Corrigendum ex veteri codice: οὗτος ὁ Φόρκυν ἐβασίλευσε τῶν νήσων τῶν ἔξω Ἡρακλείων στηλῶν. Intelligit enim eas inſulas, quas paullò infra ait, mortuo patre Phorcyne, filias Gorgones obtinuiſſe. Fuêre illæ αἱ Γοργάδες, nempe à Γοργὼ, Γοργὰς, & Γοργὶς; tradiditque Xenophon Lampſacenus, eas obverſas eſſe contra promontorium Heſperu ceras, quod hodie eſſe volunt *Caput viride*. Quæ inſulas eas inhabitant, miræ fuiſſe pernicitatis feminæ perhibentur. Plinius: *Penetravit in eas Hanno Pœnorum imperator, proditque hirta feminarum corpora viros pernicitate evaſiſſe.*

Pag. 78. Τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βένδειαν] Heſychius, Βένδις ἡ Ἄρτεμις, Θρᾳκιστί. παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδια. Et deinde in voce

Δί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Δίλογχον, τὴν Βένδιν Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις ἐκάλεσεν, ἤτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν. οἱ δὲ ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τοῦ ἡλίου. Τὴν γὰρ σελήνην Βένδην καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσιν. Fortaſſis gemino hoc loco βένδιν, vel βένδειαν ſcribendum.

Ibid. Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν] Hoc nomine Cicero libro de natura Deorum tertio, quo plures commemorat Dianas, tradit tertiæ Dianæ patrem vocatum fuiſſe, & Deam paterno nomine *Vpin* à Græcis nuncupatam. Virgilius Opin appellavit, & cognomen hoc, licet Deæ proprium, uni tamen ex comitibus attribuit.

Velocem interea ſuperis in ſedibus Opin
Vnam ex virginibus ſociis, ſacrâque catervâ
Compellabat.

Ibid. Σθενὼ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδουσαν] Hæ Gorgones appellantur ab in-

interprete Æſchyli in Prometheo, & diſtinguuntur à filiabus Phorcynis, quarum nomina putantur, Enyo, Pephydo, & Deino.

Ibid. Καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο ὥσπερ ὀφθαλμῷ] Sic ex regiis miniſtris quoſdam, ſignificantes imperatoribus quod erat ſcitu opus, *Aures* & *Oculos* vocatos fuiſſe, cognoſcere eſt ex eleganti loco Apuleji de Mundo, ubi de potentia Cambyſis & Xerxis & Darii. *Erant*, inquit, *inter eos & diverſa officia. in comitatu regio armigeri quidam, at extrinſecus ſinguli cuſtodes locorum erant, & janitores & atrienſes. Sed inter eos Aures regiæ, & Imperatoris Oculi quidam homines vocabantur.*

Pag. 80. Πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ &c.] Totum locum ſic reſtituo ex veſtigiis ſcripti libri: πρῶτα μὲν ναυλοχῶν ἐν τῷ πορθμῷ μεταξὺ τοῦ Κυρήνης καὶ τοῦ Σάρδεων διαπλέοντα παρὰ τοῦ ἑτέρας πρὸς τὴν ἑτέραν

αν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. Nihil eſſe puto hac lectione verius.

Ibid. Ὧν μία φράζει αὐτῷ] Scribe, ὁ μὲν φράζει αὐτῷ, nempe ὁ φθαλμός.

Ibid. Ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ν τῷ μέρει, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον, συνήσαν ὁμόσαι] Lubentius & hîc admiſero lectionem veteris codicis: πειδὴ οὐχ ἧκεν ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ μέει, κατὰ τὸ εἰρημένον, συνίησαν ὁμόσε.

Καὶ συναγαγόντων αὐτῶν] MS. hæc prorſus aliter: οἱ δὲ ἡμέραν αὐτὸν ἠτήσαντο ἐν αἷς συλλέξουσι τὰ χρήματα. συναγαγόντες οὖν λίθους ἀνδρομήκεις, ἔθηκαν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ᾤχοντο.

Pag.84. Στρατείαν δὲ Γυναικὸς οὐδέποτε εἰκὸς γενέσθαι] Euſtathius in Iliados I: τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς ἢ πόλις ἢ ἔθνος, συσταίη ἂν, χωρὶς ἀνδρῶν. καὶ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους ποιήσεται ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν καὶ κρατήσει. ὅμοιον γὰρ τοῦτο, ὡς ἂν, εἴ τις λέγῃ, τοτὲ μὲν ἄνδρας τοτὲ

ποτε,

πότε γυναῖκας γεγονέναι· τὰς δὲ Γυναῖκας ἄνδρας. hoc eſt, quis autem crediderit mulierum exercitum ſive urbem, ſive gentem, ſine viris conſiſtere; neque conſiſtere ſolùm, ſed irruptionem facturam in terram alienam, indeque victoriam reportaturam. Idem hoc eſt, ac ſi quis dicat, viros eo tempore feminas fuiſſe, vel feminas viros.

Pag. 88. Καὶ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρῶτον γένος ἐκ μελίας γενέσθαι] Caput hoc in codice Londinenſi ſic auctum legitur: Τὸ πρῶτον γένος ἄνωθεν ἐκ μελιῶν γενέσθαι φασί. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀμήχανον ἐκ ξύλων ἀνθρώπους γενέσθαι· ἀλλὰ Μέλιός τις ἐγένετο, καὶ Μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος, καὶ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐφθάρη τὸ γένος ὅλον, ᾗ δὴ καὶ τὸ ὄνομα ἀπέσβη. σιδηρέα δὲ καὶ χαλκῆ γενεὰ οὐδέποτε ἐγένετο, ἀλλὰ ἐφλυαρήθη ταῦτα. De generatione ex fraxinis vide Heſiodum, atque ejus interpretes.

Ibid.

Ibid. Περὶ Ἡρακλέους φυλλίτου] Locus hic maximè depravatus circumfertur in utraque editione, & Aldina & Baſileenſi : Περὶ Ἡρακλέους. Λέγεται ὡς ἐφ' ἑαυτῷ ἔσχε φύλλα. ὁ οὖν φυλλίτης: εἰ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρχεν, ἐπινοήσας ἔκαυσεν. Ac nullibi magis infantiam & judicii defectum prodidit Philippus Phaſianus, qui nobis Baſileenſem editionem cum inepta ſua verſione dedit, quàm in his verbis de Herculis clava Phyllite. Quis riſum teneat ad elegantem hanc interpretationem admiſſus? *Dicitur, quod ex ſe Hercules folia quædam habuit, ipſe igitur Phyllires dictus, etſi privatus humiliſque ſortis exiſteret, cogitans tamen, quorſum illa Hercules geſtaret, combuſſit.* Nos aliter excudi curavimus, prout locum depravatum emendari poſſe indicavit aliquando mihi Vir ampliſſimus & ſummæ eruditionis, Iſaacus Voſſius. Περὶ Ἡρακλέους φυλλίτου. Λέγεται ὡς ἐφ' ἑαυτῷ

ἔσχε

ἔσχε φύλλα· ὁ οὖν φυλλίτης, εἰ καὶ ἰδιότης ὑπῆρχεν, ἐπὶ πόῃ στὰς ἔκυσεν. Illud vero, εἰ καὶ ἰδιότης ὑπῆρχεν, vertit; *etiamſi ea ſit proprietas.* Senſus itaque erit, Herculis clavam, terræ vivæ infixam, repullulâſſe. Sed hoc adeò non uſque mirum eſſe, cum ea etiam plurium lignorum ſit proprietas, ut ſi terræ inſerantur, folia nonnunquam producant. Atque hoc præſertim Oleaſtris convenit. Herculis autem clavam ex Oleaſtro fuiſſe deciſam, & regerminâſſe, prodit in Corinthiacis Pauſanias. Πρὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι τὸ ῥόπαλον θεῖναί φασιν Ἡρακλέα. καὶ ἦν γὰρ κοτίνου. τοῦτο μὲν ὅτῳ πιστὰ ἐνέφυ τῇ γῇ, καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις· καὶ ἔστιν ὁ κότινος πεφυκὼς ἔτι. *Ad ſimulacrum hoc Hercules, ut dicunt, clavam depoſuit, & ex oleaſtri ligno factam, ſi cui credibile videtur, terræ inſeruit, rurſuſque ea pullulavit. Quo in loco oleaſter etiamnum conſpicitur.* Ita lignum oleaginum, in opere poſitum, pullulare adfir-

adfirmat Theophraſtus. Neque id alienum in plantis aliis. Ariſtoteles lib. IV. de partibus Anim. ait herbam quandam, in Parnaſſo naſcentem, quibuſdam ἐπίπετρον dictam etiam evulſam & ſeparatam à natali ſolo, paxilloque ſuſpenſam vivere. De Cepitiis & ſempervivo narratur, eas plantas locis humidis conditas ſæpenumero germinare. Romuli haſtam in monte Albano fronduiſſe ac floruiſſe, teſtatur Ovidius XV. Metam.

Vtque Palatinis hærentem collibus olim
Cum ſubito vidit frondeſcere Romulus haſtam;
Quæ radice nova, non ferro ſtabat adacto,
Et jam non telum, ſed lenti viminis (arbor,
Non exſpectatas dabat admirantibus umbras.

Contrarium eſt, quod de ſceptro ſuo apud Homerum Iliados primo loquitur exulceratus Achilles:

Ναὶ

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ὄυποτε
φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι
λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλ-
κὸς ἔλεψε
Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν
ὗες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμης φορέουσι δικασπόλοι, οἵ-
τε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται.

His non abſimile eſt illud Virgilii:

Vt ſceptrum hoc (ſceptrum dextra
nam forte gerebat)
Cum ſemel in ſylvis ima de ſtirpe re-
ciſum,
Olim arbos, nunc artificis manus ære
decoro,
Nunquam fronde levi fundet virgul-
ta, nec umbram:
Matre caret, poſuitque comas, &
brachia ferro
Incluſit, patribuſque dedit geſtare
Latinis.

Pag. 90. Ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἄν-
δρας

ας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας] Interpolator, μάταιόν ἐστιν ἄνδρας φύσι συνθήκας τίθεσθαι. De Ceto Trojanis à Neptuno immiſſo, fabula notiſſima.

Ibid. Τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας λος] M S. ἅπαν τῆς Ἀσίας παραθαλάσσιον. Nihil autem mutandum, neque propter τὸ ἅπαν ſcripti libri ſcribendum ὅλον. Non enim intelligitur lacus Aſcanius per παραθαλάσσιον ἕλος; ſed ἕλος hic eſt littus amœnum & σύνδενδρον, idemque planè quod ἀκτή. Talis autem eſt tota illa ora maritima Troadis.

Pag. 92. Λέγεται δὲ περὶ Ὕδρας] Hæc multa ampliora in veteri libro, initio præſertim, uſque ad iſta verba ſequentis paginæ: ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι. Si non ſuſpecta eſſent, tanquam ab interpolatore profecta, potuiſſent etiam in textum admitti. Nunc verò ſufficiet illa ipſa commentarii loco hîc me recenſuiſſe. Λέγεται δὲ περὶ Ὕ-

δρας

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

δρας τῆς Λερναίας, ὡς ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἕν· καὶ ἐπειδὰν αὐτῆς ἀφέλετο μίαν Ἡρακλῆς κεφαλὴν, δύο ἀνεφύοντο. καὶ καρκῖνος δὲ ἦλθε βοηθῶν· καὶ τότε δὲ ὅτι Ἰόλαος ἀμύνει τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπειδὴ καὶ τῇ Ὕδρᾳ ἤμυνεν ὁ καρκῖνος. Τούτων δὲ εἴ τις πείθεταί τι γενέσθαι, μάταιός ἐστι. γελοία γὰρ καὶ ἡ ὄψις, καὶ πῶς ὁπότε ἀφέλετο μίαν κεφαλὴν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν οὐ κατεσθίετο, καὶ ἤλγει. ἦν οὖν τοιοῦτο. Λέρνος ἦν βασιλεὺς τοῦ χωρίου. ἔσχε δὲ καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τὸ ὄνομα τὸ χωρίον. Ἀρχεῖοι δὲ νῦν ἔχουσιν. ἦσαν δὲ πόλεις τότε Ἄργος, Μυκήνη, Τυρήνη, Λέρνη· καὶ βασιλεῖς ἐφ᾽ ἑκάστῳ τέτακτο τῶν χωρίων τούτων. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι βασιλεῖς Εὐρυσεῖ τοῦ Σθενέλεω τοῦ Περσέως ἐπετάττοντο· εἶχε γὰρ τὸ μέγιστον, καὶ πολυανδρότατον τὰς Μυκήνας. Ita lege.

Pag. 94. Οὓς ἐπίεσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως] M S. οἱ ἐπήεσαν; atque ſic corrige in Apoſtolio, ubi οὓς ἐπήεσαν, pro οὓς ἐπίεσαν, vel οἱ ἐπήεσαν.

Ibid.

Ibid. Ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ δρα] Stephano Ὕδρα eſt inſula ibyæ circa Carthaginem; Heſyio νῆσος εὐτελὴς Dolopum; Straoni palus Ætoliæ, poſtea dicta yſimachia; item promontorium, uod ſinum efficit Elaiticum. Vrem fuiſſe ſic nuncupatam, unus icit Palæphatus.

Pag. 96. Καὶ γράφουσι τὴν Ὕδραν φιν] Nulli, quod ſciam, veterum radita eſt illa explicatio, quam adert Heraclitus περὶ ἀπίστων: Εἰκὸς γὰρ εοσους αὐτὴν ἐσχηκέναι πολλοὺς, οἳ ωόντες αὐτῇ, καὶ τεκούσῃ βοηθοῦνς, τοὺς προσιόντας ἀπώλλυον μετ' αὐῆς. *Par eſt, eam multam habuiſſe ſoolem, quæ illi convivens, atque decerans unà cum ea, incautè obrepentes erdebat.*

Pag. 98. Τῷ μὲν Κέρβερος, τῷ δὲ Ὦρος] MS. τῷ δὲ Ὄρθος; ac nox, τὸ μὲν Ὄρθον Ἡρακλῆς &c.

Ibid. Ἀνὴρ Μυκεναῖος τοὔνομα Μολοττός] Plutarchus Theſeo me-

minit Aïdonei Moloſſi; qui cùm Herculem hoſpitio excepiſſet, ad ſermonem fortè fortuna moviſſet de Theſeo, & Perithoo, quæ ſuſcepiſſent facinora, & detecti cùm fuiſſent, quid eſſent paſſuri: tulit graviter Hercules alterius turpem exitum, & alterius periculum. Paulò ante narraverat, ut Theſeus ad præſtandam Perithoo operam, cum eo in Epirum profectus fuerit ad Aïdoneum Moloſſorum regem, qui uxori Perſephone nomen indiderat, filiæ Proſerpinæ, cani Cerbero; ac cum eo pugnare juſſerit procos puellæ, promittens eam victori. Simulac verò animadvertiſſet, Perithoum non procatum, ſed raptum veniſſe, corripuerit utrumque, ac Perithoum extemplo interemerit per canem, & Theſea in vinculis ſervaverit, poſteáque reddiderit Herculi. Hiſtoriam Cerberi ab Hercule reducti Aïdoneo Thracum regi attribuit & Euſtath. in Iliad. θ.

Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Ibid. Καὶ τὴν κύνα καθειργνύουσιν ἐν
ῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ
ινί] Geographus lib. VIII men-
ionem itidem facit hujus antri in
nu Laconico: Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς
ραλίας, τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν
κκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶ-
ος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ᾽ ἐ-
ὶν ἄντρον, δι᾽ οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι
υθεύουσιν ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. *Ve-
um in oræ maritimæ ſinu Tænarum
ſt, acta in mare porrecta, quæ conti-
et Neptuni fanum in Luco ſitum: po-
e eſt antrum, per quod Cerberum ex
nferis ab Hercule extractum fabu-
antur.*

Pag. 100. Καὶ Ἡρακλῆς αὐτὴν
ὰ τὴν εὐσέβειαν ἀφελόμενος] Legit
Scriptus, ἀφελόμενος τὸν θάνατον.
Scribe ergo αὐτῇ.

Ibid. Ἄκαστος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐ-
άς] Hæc ita habet MS. ἐδίωκεν αὐ-
τὰς, ἀποκτεῖναι θέλων ἀντὶ τοῦ πατρὸς· καὶ
τὰς μὲν ἄλλας λαμβάνει, Ἄλκηστις δὲ
φεύγει εἰς Φεράς. Pelias autem ductâ

Biantis filia Anaxibiâ, ſive, ut quidam volunt, Philomache Amphionis, filium Acaſtum genuit, & feminei ſexus, Pelopean, Hippothoën, Alceſtin, & Piſidicen; pro qua perperam Hyginus *Iſidoce*. Corrige eum & alio loco cap. LI; ubi, *Alceſtin Peliæ & Anaxobies, Dimantis filiæ, filiam complures proci petebant in conjugium* pro, *Anaxibiæ Biantis filiæ*. Explicationem fabulæ phyſicam vide apud Fulgentium Planciaden fine libri primi. Et integram hiſtoriam optimè deſcriptam à Ioanne Tzetze Chil. II. Hiſt. LII.

Pag. 101. Ἀποκλείειν αὐτόν] Videntur deeſſe, quæ ſupplet codex vetus: εἰ μὴ παραδῶσι τὴν ἱκέτιν οὖσαν.

Pag. 104. Ἀπεδείκνυντο μισθῷ] MS. ἀπεδείκνυντο μισθὸν, & indicabant mercedem, ob quam citharam eſſent pulſaturi. Maximus Tyrius Diſſert. XXI: ἀλλ' ὑπὸ μέλους ἐμβατηρίῳ καὶ τακτικῷ συναγαγὼν εἰς φά-

φάλαγγα τοὺς Βιωτῶν νέους, τεῖχος [ἀ]μαχον ταῖς Θήβαις περιέβαλεν, h. [e.] *Sed bellica militarique modulatio[n]e in acie Bœoticam juventutem ordi[n]abat, atque ita Thebas muro cingebat [i]nexpugnabili.* Scribit Hyginus, Ze[t]hum & Amphionem Thebas mu[r]o cinxiſſe uſque ad *Semelæ buſtum.* [I]ta eum locum emendat doctiſſi[m]us Vir, Adrianus Turnebus, Ad[v]erſ. lib. XXVIII, cap. XLIII; [c]ùm perperam in Hygino legatur [ſ]*emeduſtum.* Notum enim Semelæ [b]uſto urbis pomœrium definiiſſe Thebarum conditores.

Ibid. Ἐκέλευον οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα] Vera lectio. Idem eſt, ac ſi diceret, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Sic ſupra; ἀναιροῦσιν τοὺς περὶ Ἀταλάντην; item, ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν. & vertendum: *dilacerârunt Atalantam & Melanionem: ut Atalanta & Melanion in leones eſſent converſi.* Vide, ſi placet, quæ ad iſtum locum annotavimus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Ibid. Οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσταντο] Scriptus ad fabulam magis reſpiciens, οἱ λίθοι εἵποντο ἀκροώμενοι. Amphionem oratoria facultate excelluiſſe, atque orationis lenocinio homines ad exſtruenda mœnia perduxiſſe, teſtatur Albricus.

Pag. 106. Ἀφικέσθαι] Subjicit vetus, ὅπερ ἐστὶν ἀπέθανον τὸ, καὶ τοσαύτας ἡμέρας ἄσιτον μένειν. Hæc addidit interpolator, quia ad ſimilem modum locutus erat auctor de Phryxo & Helle.

Ibid. Διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον] Aliter hæc exprimuntur in MS. Διαφεύγει· καὶ τελευταῖον ἐμπόροις τισὶ ξένοις δίδωσι ἑαυτὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἐξάγειν εἰς Αἴγυπτον. Navis paraſemon erat bos, qua in Ægyptum navigavit Io, ibique Epaphum peperit. Is ex Memphi, Ægyptii regis filia, procreavit Libyam; ex qua & Neptuno, hoc eſt, regulo inſulari, cujus verum nomen ignoratur, procreati ſunt incliti heroës, Agenor, &

Belus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Belus. Conſule Chronicon Alexandrinum.

Ibid. Τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ τοῦ πολιὰς ἔχειν μέλαινας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι] Locus obſcurus. Ego ſic emendo, & diſtinguo: τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ πολιῶν μέλαινας ἔχειν τὰς τρίχας, ἐποίει φαίνεσθαι. Decantata à veteribus eſt ſcriptoribus Theſſala gens, ob veneficia & præſtigias præter cæteras infamis; ut & Theſſala mulier, Theſſala vox, Theſſala portenta.

Pag. 108. Ἰορδάνου] Scribe Ἰαρδάνου, ex Herodoto, & Diodoro.

Ibid. Ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς] Sic quoque Diodorus in quarto, præterquam quod pro Λαομήδοντι ibi legatur Λαμὼν, qui Apollodoro lib. II Ἀγέλαος; atque ex conſerva apud Diodorum natus dicitur Κλεόλαος.

Pag. 110. Τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ] MS. Τὸ Ἀμαλθείας κέρας καλούμενον πανταχοῦ περιέφερεν. Inde ἀμαλθεύειν idem

idem Græcis, quod πληθύειν, πλουτίζειν, vel ſimpliciter τρέφειν. Apud Germanicum in Aratea phænomena corrige leviter hæc Muſæi verba: *Datur Iovis infans nutriendus Themidi Althææ*; pro, *Themidi & Amalthea*, ut videbis ex Hygini poëtico aſtronomico.

Pag. 112. Ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνεχθείς] nempe à Zephyro è Taygeto flante. Heraclitus περὶ ἀπίστων: πνεῖ τε ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου, καὶ περιτρέπει τῷ μειρακίσκῳ τὴν βολήν. καὶ τὸ μὲν ἔκειτο: *perflat è Taygeto, jactumque in adoleſcentulum convertit, & examinat.*

Pag. 114. Ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ περιοίμιον] Inde Virgilius Ecloga III:

Dic quibus in terris inſcripti nomina regam
Naſcantur flores, & Phyllida ſolus (habeto.

Item Columella;

Et malè damnati mœſto qui ſanguine ſurgunt
Ajacis flores.

Nem-

Nempe ut eſt apud Plinium, *Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum referens ejus, quem Apollo dilexerat, aut ex Ajacis cruore edens.* Ita jam dudum locum emendavit maximus Salmaſius. Neque ineptum eſt hoc in Hyacinthum epigramma veteris poëtæ, ineditum:

Diſcrimen vitæ, ludit dum ſorte Hyacinthus,
Incurrit, diſco tempora fiſſa gerens.
Non potuit Phœbus fato ſubducere amatum;
Sed cruor extincti florea rura replet.
Diſperſit remeans ludentis tempora diſcus;
Et dira pulcer morte Hyacinthus obit.
Gratia magna tamen ſolatur morte peremti:
Semper Apollineus flore reſurgit amor. Ita lege.

Ibid. Οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους] De ea re ſic Melanippides apud Athenæum lib. XIV: Τὰ μὲν Ἀθηναῖα ὄργανα ἔρριψέ τε ἱερᾶς ἀπὸ

χειρὸς, εἶπέ τε, ἔρρετε αἴσχεα σώματι λύμα· ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι. *Pallas quidem ſacra organa de manu abjecit, dixitque; abite in malam rem corporis probra turpia. ego enim me vitio dedo.* Vide quæ ſcribat Tzetzes Chiliade I, Hiſtor. XV.

Pag. 116. Ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει] Sic hic locus de immutato & remunerato Phaone interpretandus. Ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, *ajunt hominem immutâſſe*, nempe quod de ſene juvenem fecerit, ac de deformi formoſum. Deinde addit ἀπεξηγητικῶς quomodo eum immutârit, ſcilicet donando eum juventute & formâ, cùm ſenex eſſet: ſimúlque cauſſam oſtendit, cur donaverit eum his præmiis, quia remunerari eum voluit, quod ſe gratis tranſvexiſſet. Melius itaque legetur, καὶ ἀμείβεσθαι νεότητι καὶ κάλλει.

Ibid. Ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις αἷμα ἐποίησε] Quin lo-

cus

cus hoc pacto reſtitui debeat, nihil dubitandum: ἐφ' ᾧ διὰ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε. Sive hęc Ereſia, ſive Mitylenæa fuerit, contendant veteres. Athenæi verba mutila ſic rectè ſupplet ſummus Caſaubonus: καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαπφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Nempe quia Sapphus Mityleneæ paullò ante meminerat auctor, meritò adjecit iſtam cautionem. Itaque minus probo illam emendationem viri eruditiſſimi Ioannis Meurſii, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τὶς ἑταίρα Σαπφώ. Plinius Phaonem herbâ uſum ait centum capita dictâ, deque ea portentoſa hæc narrari. *Radicem ejus alterutrius ſexus ſimilitudinem referre, raram inventu; ſed ſi viris contigerit mas, amabiles fieri. Ob hoc & Phaonem Leſbium dilectum à Sappho.* Sed illam, ſpe ſua fruſtratam, de Leucade rupe ſe præcipitem dediſſe, teſtatur Suidas.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Pag. 116. Φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος] Apollini hinc laurus ſacrata, quia & Sol & Laurus igneæ ſunt naturæ; ob quam cauſſam & hederam dicârunt Libero, qui non alius eſt à Sole. De calore utriuſque hinc dicunt liquere, quòd, ſi lignorum iſtorum unum alteri affricetur, excutiantur continuò ſcintillæ igneæ. Ita quoque ſomniârunt, laurum dormientium capitibus ſuppoſitam, vera præſtare inſomnia. Hæc, & alia, Voſſius in divino de Theologia Gentili opere.

Pag. 118. Καὶ ῥήματα τὴν ἐραστοῦ πρὸς κόρην] Tradit in Eroticis Parthenius, illam primum amatam fuiſſe à Leucippo Oenomai filio; qui cùm illius potiundæ animum deſpondiſſet, muliebribus ſe veſtibus indutum puellæ aſſociavit. Eam converſationem tam jucundam fuiſſe ait Daphnidi, ut quaſi ex ipſo penderet tota. Tandem verò, ubi ad fontem deſcendiſſent venatri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

natrices virgines, nudæ corpora, invito Leucippo ac denudare ſe detrectanti veſtes detraxiſſe, adeóque fraude cognitâ ſpiculis eum transfixiſſe.

Ibid. Περὶ Ἥρας] Hæc ex Herodoti Clio. quem conſule Cap. XXXI.

Θεῷ χάρις.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

ELENCHVS CAPITVM PALÆPHATI DE INCREDIBILIBVS.

De Actæone.	16
Æolo.	46
Alceſtide.	100
Amalthea.	*ibid.*
Amazonibus.	84
Amphione.	104
Atalanta.	38
Bellerophonte.	64
Briareo.	48
Calliſtone.	40
Cæneo.	34
Centauris.	4
Cerbero.	96
Cetone.	90
Cotto.	48
Cycno.	36
Dædalo.	*ibid. &* 52
Diomedis equis.	18
Dureo equo.	44
Europa.	42
Fraxinorum generatione.	88
Geryone.	56

Gi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Gigantibus ſeminatis.	22
Glauco marino.	62
Glauco Minois.	60
Glauco Siſyphi.	58
Helle.	70
Herculis clava.	88
Heſperidibus.	46
Hyacintho.	112
Hydra.	92
Icaro.	36
Io.	104
Iunone.	118
Ladone.	116
Lynceo.	32
Marſya.	114
Medea.	106
Melanionè.	38
Meſtra.	54
Niobe.	32
Omphale.	108
Orione.	20
Orpheo.	84
Pandora.	86
Paſiphaë.	10
Pelopis equis.	68
Phaone.	116
Phineo.	52
Phorcyonis filiabus.	74

Phry-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Phryxo. 70

Scylla. 50

Sphinge. 26

Vulpe Teumeſia. 30

Zetho. 104

De inventione purpuræ. 125

De primo ferri inventore. 128

AV-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

AVCTORES

Qui in his Notis citantur, aut emendantur.

ÆLianus. 204
Æſchylus. 163
Ejus interpres. 202,232
Agatharcides. 150,183
Agatharcides Cnidius. 191
Agathias. 179
Albricus Philoſophus. 140,165,246
Anaxandrides. 183
Anaxilas. 174
Antoninus Liberalis. 153,154,178, 184
Apollodorus. 152,161,169,170,173, 184,187,226,229,247
Apollonii Scholiaſtes. 169,170,172, 226,
Apoſtolius. 140,141,155,156,181,198, 201,205,222,240
Apulejus. 232
Areus Laco. 184
Ariſtonicus Tarentinus. 166
Ariſtophanis Scholiaſtes. 145,163,170 181
Ariſtoteles. 237
Arrianus. 160,202

Athe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Athenæus. 170,174,175,183,199,249, 251
Cæſar. 148
Calliſtratus. 140
Catullus. 155,157
Chronicon Alexandrinum. 191,247.
Cicero. 181,231
Columella. 248
Diodorus. 160,184,185,198,199,228, 247
Diogenes Laërtius. 139
Dioſcorides. 220
Epigrammata MSS. 129,194,195, 210,249
Epiphanius. 192
Etymologus. 168
Euemerus Cæus. 170
Euphorion. 166
Euripides. 174
Ejus Scholiaſtes. 173
Euſebius. 141,160
Euſtathius. 143,147,150,168,175,177, 182,184,185,202,233,242
Florus. 148,176
Fulgentius. 138,142,165,244
Germanicus Cæſar. 166,167,248
Gloſſarium vetus MS. 159
Hellanicus. 169

Hera-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Heraclitus. 140,241,248
Herodotus. 160,162,164,247,253
Heſiodus. 222,234
Heſychius. 173,177,200,205,224, 230,241
Hippias Delius. 172
Homerus. 146,204,237
Ejus Scholiaſtes. 166,183
Hyginus. 143,155,159,166,167,169, 170,184,103,226,244,245,
Inſcriptiones MSS. 210,211. *& ſeqq.*
Io. Tzetzes. 205,208,244,250
Iſaacius Tzetzes. 169,173,181,198,218, 222,226,229
Iulius Pollux. 142
Iuſtinus. 208
Lamiſcus Samius. 138,139
Livius. 148
Lucianus. 140
Lucretius. *ibid.*
Macrobius. 157,158
Maximus Tyrius. 244
Mela. 210
Meliſſus. 138,139
Menander. 158
Mythologus anonymus MS. 142,156, 221
Nicander. 184
Nigidius. 167

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Nonnus. *ibid.*
Oppianus. 205
Oraculum vetus. 157
Orpheus. 200
Ovidius. 167,170,237
Parthenius. 252
Pauſanias. 140,147,160,171,175,177. 236
Pherecydes. 157
Photius. 184
Pindarus. 146
Plato. 205
Plinius. 139,143,181,210,225,230, 249,251
Plutarchus. 154,157,173,208
Pollux. 142,151
Polybius. 188,189,204
Propertius. 145.207
Ptolomæus Hephæſtio. 166
Seneca. 181
Seneca Tragicus. 176
Servius. 154,156,166,167,193,221, 224
Simonides. 164
Sophoclis interpres. 179
Stephanus Byzantinus. 172,163,177, 210,224,227,241
Strabo. 158, 177,184, 201,204,225, 241

Suc-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Suetonius. 143
Suidas. 138,148,175,177,178,251

Tacitus. 160
Theodoretus. 139
Theophraſtus. 164,237
Thucydides. 148
Timagoras. 172

Valerius Flaccus. 207
Varro. 162,200
Virgilius. 156,169,182,185,193,221,
223,231,238,248

Xenophon. 148
Xenophon Lampſacenus. 230

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

E R R A T A.

Pag. 13. l. 17. Procride. pag. 24. l. 7. ἥττους. pag.31. l. 2. Teumeſiam. ibid. Teumeſſium. p.44. l.2. Ἵππου. pag.51. l. 17. victum. pag.55. l.7. Cives. pag.58. l.12. ὄφρυω. pag. 65. l.7. ex. pag.67. l.12. ſingulæ. pag. 73. l. 15. qui Hellenis. p.77. l.27. lege. Inſulas extra Columnas. pag.80. l.12. αὐταῖς. pag.81. l.5. Hic quidem dixit illi. Ibid. l.10. vicibus. pag. 98 l.22. ἀποδεδόσθαι. p. 108. l.26. ἐρῶν. pag. 109. l.18. Iardani. pag. 145. l.9. ξυνωρίδα. pag.175. l.11. Ægæum. pag 187 l.15. Narrat. pag. 203. l. 24. Scyllæ. Reliquos typographi errores ultro corriget lector, & à me commiſſos benignus condonabit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
235 E 29